

GreenStar - Thùy Dương

Người ở không nên rời

Blog văn NXB Văn Học

Mục lục

[Valentine đắ ng](#)

[Thiên đường](#)

[Sắ c màu mùa đông](#)

[Ông anh họ kém tuổi](#)

[Những chuyê n xe hạnh
phúc](#)

[Giấ c mơ](#)

[Điêm va chạm yêu
thương](#)

[Đừng sợ, anh vẫn ở đây.](#)

[Căn bê p mùa đông](#)

[Chuyện tình đẹp nhấ t](#)

[Cửa sổ sáng đèn](#)

[Đám cưới không có
smartphone](#)

[Nàng viê t văn - Chàng
thiế t kế](#)

[Người ta cũng đã cô
gắ ng vì mình](#)

Kỳ nghỉ của hai người

Yêu anh chàng tiếp thị

Tình yêu thực sự

Chuyện của những nỗi buồn

Cô gái mạnh mẽ

Yêu người không nên yêu

Để trái tim thôi nặng nề

Để Gấu xử lý cho

Một thoáng bình yên

Trưởng thành từ nỗi buồn

Trên từng từng phút giây của hiện tại

Tình yêu và những điều còn mãi

Những hồ i ực tươi đẹp

Valentine đấng

GreenStar

Cô bật đèn ngủ lên nhìn đồng hồ rồi lại tắt đèn. Đã hơn 22h và anh vẫn chưa về. Còn một lý do khác để cô đợi anh...

Cô bật đèn lên nữa, nhẹ nhàng kéo chiếc chăn bông ấm áp ra khỏi cơ thể đang run lên vì lạnh của mình rồi bước xuống khỏi giường. Trên chiếc giường nhỏ cách không xa giường lớn của cô và anh, một hình hài bé nhỏ được tạo nên từ tình yêu của anh và cô. Cô đến bên con, đưa bàn tay gầy vồ vồ thật nhẹ nhàng vào lưng con, bỗng dưng cô thấy ghen đấng nơi cổ họng. Rồi như có ai đó tàn nhẫn kéo tuột những giọt nước mặn đấng của cô ra khỏi khóe mắt, cô đưa tay lên che miệng để nỗi đau không phát thành

tiếng, làm con của cô giật mình.

...

Một anh phục vụ ăn mặc lịch sự, bảnh bao bước đến, anh nhẹ nhàng đưa tay mở cánh cửa sau của xe taxi. Ngân bước xuống xe, cô cảm thấy lâng lâng như kẻ say. Cũng đúng, cô đang say, nhưng là say tình, thứ cảm xúc khác với men của loại rượu vodka cực chất mà cô uống cùng bạn bè trong những bữa tiệc, nó mạnh mẽ, mạnh đến mức cô chỉ biết đi theo sự mách bảo của con tim, còn lý trí... cô không biết nữa.

Ánh đèn màu nhấp nháy làm lóa mắt, cô chớp mắt hai ba lần rồi đưa tay che bớt thứ ánh sáng màu mè. Cô bước vào Rose - nhà hàng mà cô đã từng rất muốn đến cùng với người mình yêu, chòng trọc lai hay bất cứ ai là người đặc biệt đối với cô. Ngân chớp mắt thêm vài lần vì không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy. Trong nhà hàng không có bóng dáng của một vị khách nào trừ Thành – chàng trai đang theo đuổi cô. Anh ngồi ở chiếc bàn được đặt giữa nhà hàng, trên bàn đặt hai chiếc ly thủy tinh và một chai rượu, loại rượu tên nước ngoài cô không biết. Một bông hoa hồng đỏ cắm trong lọ đặt giữa bàn và còn kèm theo vài cây nến trắng đã được thắp. Cô dần cảm nhận rõ ràng hơn không khí của Valentine.

- Khách ở đây...? – Cô quay sang chàng trai phục vụ, khẽ hỏi.

- Nhà hàng hôm nay đã được anh Thành bao trọn. Và cô chính là vị khách cuối cùng của ngày hôm nay.

Người phục vụ cười thay niềm hạnh phúc trong lòng cô.

– Mời cô!

Ngân vẫn bước đi như người say, cô cố gắng nhấc thật nhẹ đôi giày cao gót của mình để không phát ra tiếng động lớn, bởi nhà hàng giờ đây rất yên tĩnh. Còn năm bước nữa sẽ tới chỗ ngồi, cô bỗng bị đóng băng bởi tiếng nhạc – *I Loved Her First* – bài hát cô rất thích. Rồi cô như bị tan chảy bởi một làn hơi lạ từ phía sau gáy mình, là Thành. Anh đã rời khỏi chỗ ngồi và bước đến phía sau cô, anh nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cô từ phía sau rồi đẩy nhẹ cô về chỗ ngồi.

- Em sao thế? Ngạc nhiên đến vậy sao?

- Em... À không, sao anh lại làm vậy?

- Chẳng sao cả! Đơn giản vì hôm nay là ngày đặc biệt.

- Không phải, ý của em là... tại sao anh lại phải tốn công sức vì một đứa con gái bình thường như em? Anh... với một người như anh thì đâu cần phải làm thế này...

- Suyt! – Thành đưa ngón trỏ lên môi tỏ ý muốn Ngân ngừng nói – Đợi anh một phút! – Anh rời khỏi chỗ, bước vào phía sau bếp. Đúng như anh nói, một phút sau, anh bước ra và tay anh giấu một thứ gì đó sau lưng. Ngân vẫn cúi mặt ngượng ngùng, cô sinh viên năm hai không biết điều gì sẽ xảy ra với mình, nhưng giờ phút này cô là người hạnh phúc nhất.

- Làm bạn gái anh nhé! Anh thích em! – Thành đưa tay ra cùng một bó hoa hồng đỏ thắm. Ngân vẫn ngồi, mắt cô bắt đầu ngân ngấn nước. Cô vẫn không thể tin những gì đang diễn ra. Bó hoa được đưa đến gần cô hơn, lúc này cô mới đứng dậy, nhẹ nhàng đón lấy bó hoa rồi lắp bắp:

- Anh... Em... Anh làm em bất ngờ quá, em không biết phải làm sao...

- Anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Anh biết sẽ có nhiều cô gái thích hợp với anh hơn em, nhưng anh chỉ cần em thôi.

Và họ trở thành một đôi sau đêm Valentine đặc biệt ấy. Ngân yêu anh hơn bất cứ điều gì. Từ ngày xa gia đình để bắt đầu làm quen với thành phố Đà Nẵng đầy nắng và gió biển, cô đã tự nhắc nhở bản thân phải cố gắng học tập, học làm quen với sự cô đơn vì cô nghĩ sẽ chẳng có người con trai nào tốt với mình sau khi kết thúc mối tình tuổi học trò chỉ vì lý do cô đậu Đại học ở Đà Nẵng, còn cậu ta học ở Sài Gòn. Thế mà trước đó cậu ta đã từng thề thốt sẽ yêu cô mãi, hai người sẽ lập gia đình rồi có những đứa con, sống bên nhau tới đầu bạc răng long... Họ chia tay vì khoảng cách hay vì không còn thuộc về nhau nữa, Ngân không quan tâm, bởi vì giờ đây cô đã có anh, được yêu anh và được anh yêu chân thành.

...

Sẽ chẳng còn ngày mai

Nếu trái tim em không còn hình bóng anh.

Nhưng ngày hôm nay với em không còn tại

Nếu anh đi xa khỏi cuộc đời em.

Ngân là một cô sinh viên bình thường, còn anh đã đi làm và anh hơn cô mười tuổi. Anh già dặn, trải đời, không có điều gì làm khó được anh. Có lẽ vì thế mà Ngân càng yêu anh hơn, yêu người con trai mạnh mẽ, kiên cường. Anh là con cả và em trai của anh thì đang ở Hàn Quốc, có lẽ vì thế mà gia đình anh luôn hối thúc anh phải kiếm người yêu, phải cưới vợ và phải có con để các cụ có cháu bế. Đã có những khoảng thời gian anh không còn là người yêu của Ngân, đó là lúc anh bị sức ép từ gia đình, từ họ hàng... cái danh trưởng nam, cháu đích tôn khiến anh không yên. Anh biết Ngân còn quá trẻ để làm vợ, làm mẹ. Anh cũng biết gia đình Ngân sẽ chẳng đồng ý cho Ngân đi làm dâu sớm như vậy. Dâu phải sống lúc nào cũng nhẹ nhàng vỗ

về vào lòng cát, sẽ có lúc sóng hòa với gió đẩy cát đi xa hơn khỏi sóng, để cát bơ vơ với nỗi đau thiêu đốt của mặt trời.

- Mình chia tay em nhé!

Vẫn tại Rose quen thuộc, vẫn chiếc bàn ở giữa căn phòng, vẫn những giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt của Ngân, nhưng không chỉ có mỗi Thành và Ngân, rất nhiều vị khách khác xung quanh và nước mắt Ngân rơi sao pha thêm vị đắng.

- Em làm gì sai sao?

- Không! Em không sai, nhưng anh cần cưới vợ, anh cần có con, anh cần làm những việc xứng đáng với cái danh con trưởng, cháu đích tôn... Em hiểu không?

Ngân không nói gì, cô im lặng để cô gắng lắng nghe trái tim mình. Cô đã yêu anh bằng cả trái tim và giờ cô nhận ra trái tim không giúp được cô. Thời gian qua, cô đã để quên lý trí để yêu anh, đến giờ khi anh đưa ra lý do chia tay, cô biết trái tim mình đã bị mù, bị điếc và bị câm... nó không nói cho cô biết phải làm như thế nào cả. Cô sẽ mất anh sao?

- Vậy tại sao anh không hỏi em có thể làm vợ anh không? Có thể làm mẹ của con anh không? Có thể làm con dâu, cháu dâu của gia đình anh không? Anh chỉ nghĩ cho bản thân anh thôi, anh không nghĩ đến cảm giác của em...

Ngân nói gằn như đang khóc thét, cô không quan tâm rằng có nhiều ánh mắt xung quanh đang hướng về phía mình, cô chỉ muốn anh hiểu... cô không thể mất anh.

- Em... Có thể không?

- Hãy cho em thời gian suy nghĩ...

Ngân hạ giọng. Cô không nhớ mình vừa nói gì nữa, cô cảm thấy ngột thở. Họ đã quen nhau được gần một năm, không dài, nhưng cũng đủ để tiến xa hơn hai chữ “người yêu”, Ngân chỉ sợ những điều mà Thành đã lo, đó là gia đình cô và việc học của cô.

...

Ngân về quê nghỉ hè. Cô định sẽ thuyết phục gia đình về chuyện của cô và Thành. Đúng như cô nghĩ, ba mẹ và hai anh của cô phản đối gay gắt chuyện cô muốn lấy chồng. Một đứa con gái vừa học hết năm hai đại học, chưa thể tự lo cho bản thân mình thì làm sao có thể lên xe hoa. Gia đình cô nói thêm và nhất quyết không cho điều ấy xảy ra. Cô suy nghĩ rất nhiều về những điều mình sẽ phải lựa chọn, hoặc gia đình, hoặc người yêu, cô gần như rơi vào trạng thái suy nhược. Gia đình cô lo lắng, họ thương cô – đứa con gái quen được cưng chiều và đang muốn lao vào điều mà họ cho là quá sớm đối với cô.

- Mẹ cho con cưới anh ấy... con đã...

- Con vừa nói gì? Con đã làm sao?

- Con đã có thai, con xin lỗi... mong mẹ tha lỗi cho đứa con gái bất hiếu này.

Cô khóc, mẹ cô cũng khóc. Đêm hôm đó ở hai chiếc giường, nước mắt của hai người phụ nữ làm ướt đầm gối. Mẹ cô khóc vì đứa con gái khờ dại của mình. Còn Ngân, cô khóc vì đã làm một đứa con bất hiếu, nói dối gia đình để giữ lấy niềm hạnh phúc của riêng mình. Cô không hề có thai, nhưng cô hiểu chỉ có cách đó thì gia đình cô mới nhắm mắt cho qua, không ngăn cô đến với anh, làm vợ anh.

Một tháng sau, cô lên xe hoa. Lần đầu tiên làm cô dâu và cô nghĩ cũng sẽ là lần cuối cùng làm cô dâu, bởi cô và anh sẽ ở bên nhau

suốt đời, hạnh phúc mãi mãi. Đám cưới diễn ra, bạn bè của cô không nhiều và chỉ toàn là bạn của anh. Cô mặc kệ, vì cô chỉ cần được ở bên anh thôi. Sau đám cưới, anh giữ hết tiền mừng. Cô mặc kệ, vì cô có anh là đủ rồi. Vợ kế hoạch, cô có thai thật ngoài dự định sẽ học xong mới có con. Cô mặc kệ, anh vẫn ở bên cô cơ mà. Anh bán chiếc xe ga đã mua tặng cô vào sinh nhật năm ngoái, bán chiếc Vaio tặng cô khi cô đạt học bổng cuối năm hai. Cô nín lặng... vốn dĩ đó là của anh cơ mà.

Cu Bi chào đời, cô nghĩ anh sẽ không – như – thế – nữa. Có lẽ anh sẽ lắng nghe cô nhiều hơn, ở bên cô nhiều hơn vì có thêm đứa con. Nhưng anh vẫn không chịu hiểu, vẫn đi về khuya, vẫn chèn chén cùng bạn bè... cô đã từng quên anh là một kiểu đàn ông ăn chơi thực sự. Đau đớn hơn, giờ đây, cô biết anh có bồ...

...

Cô bật đèn ngủ lên nhìn đồng hồ rồi lại tắt đèn. Đã hơn 22h và anh vẫn chưa về. Còn một lý do khác để cô đợi anh...

Cô bật đèn lên nữa, nhẹ nhàng kéo chiếc chăn bông ấm áp ra khỏi cơ thể đang run lên vì lạnh của mình rồi bước xuống khỏi giường. Trên chiếc giường nhỏ cách không xa giường lớn của cô và anh, một hình hài bé nhỏ được tạo nên từ tình yêu của anh và cô. Cô đến bên con, đưa bàn tay gầy yếu thật nhẹ nhàng vào lưng con, bỗng dưng cô thấy nghẹn đắng nơi cổ họng. Rồi như có ai đó tàn nhẫn kéo tuột những giọt nước mặn đắng của cô ra khỏi khóe mắt, cô đưa tay lên che miệng để nỗi đau không phát thành tiếng, làm con của cô giật mình.

Cô mở máy tính, lên yahoo đặt một dòng status để hy vọng sẽ có người chia sẻ nỗi buồn cùng mình. Nhưng không có ai cả, cô nhận ra đã lâu lắm rồi, vì anh, cô không còn nhiều bạn bè. Anh không thích cô tiêu tốn tiền cùng những đứa bạn mà anh cho là không có ích, anh muốn cô chăm lo nhiều hơn cho con của anh – con của cả hai. Rồi một khung chat hiện lên, là tin nhắn spam của một người cô không quen chúc mừng ngày Valentine. Cô đọc xong, cười, nhưng sao nụ cười có nước. Cô chưa hề được nếm mùi vị của chocolate kể từ khi có chồng, làm vợ, làm mẹ, làm con dâu, nhưng sao đắng quá, đắng tận đáy lòng, đắng dần trong tim.

Th sáng, anh đập cửa gọi tên cô cùng tiếng lè nhè trong men rượu. Cu Bi cũng giật mình khóc òa lên. Cô đứng giữa căn phòng tối, hai thứ âm thanh hỗn độn hòa vào nhau, cô chạy đến ôm con khóc nức nở.

“À ơi con ngủ cho ngoan... Mẹ thương, mẹ thương...”

Đà Nẵng, Valentine đắng.

Thiên đường

GreenStar

- Em có biết thiên đường trông như thế nào không?

- Em không biết.

- Em cứ tưởng tượng rồi nói anh nghe nào.

- Em không tưởng tượng được. Hay anh đợi đến một ngày em lên đó rồi sẽ kể cho anh nghe thiên đường thế nào nhé.

Cứ mỗi lần tôi muốn bạn gái mình tưởng tượng về điều gì đó, cô ấy lại nói không thể tưởng tượng được. Điều gì tôi cũng có thể tưởng tượng ra, nhưng chỉ có một điều duy nhất tôi không làm được, đó là tưởng tượng thế giới nội tâm của cô ấy, có lẽ quá rộng, quá bao la nhưng luôn có một màn sương che khuất nên

tôi không thể nào hoàn toàn bước vào bên trong thế giới ấy được.

- Em ngố c quá! Thiên đường là một thành phố bằ ng vàng lộng lẫy, có những bức tượng nạm đầ y kim cương lắ p lánh, có những cánh công chạm bằ ng ngọc. Đặc biệt nơi ấy có những thiên thầ n sinh sô ng.

- Thế em có phải là thiên thầ n không anh?

- Em lại ngố c nữa rô i. Chỉ khi em chề t đi thì mới trở thành thiên thầ n.

- Anh à, em rấ t muố n đế n thành phố ấy.

- Thành phố nào cơ?

- Anh à! Thiên đường ấy.

Chúng tôi luôn có những buổi nói chuyện hờn nhiên như vậy. Cô ấy không có vẻ đẹp lộng lẫy, kiêu sa, nhưng đố i với tôi, cô ấy rấ t đẹp, vẻ đẹp của sự trong trắ ng, thánh thiện.

Lầ n đầ u tiên tôi gặp cô ấy là một chiề u mưa bay, đang đạp xe dạo trên con đường nhỏ vào thành phố thì trời đổ mưa, tôi không muố n mưa làm hỏng chiế c mũ cô bé khóa dưới tặ ng mình nên đạp vội vào một gô c cây bên đường. Và tôi bắ t gặp ánh mắ t của cô ấy ngược nhìn tôi rô i lại nhìn xuố ng đấ t, đôi mắ t đẫm nước... Có lẽ vì mưa.

Mưa dai quá, mưa nhỏ nhưng gió làm chúng bay vô hướng, đôi khi còn làm ướt cả tôi và cô ấy dù cho chúng tôi đã đứng sát vào gô c cây, dưới tán lá dày rộng. Tôi đeo phone nghe nhạc, lâu lâu lại liề c nhìn cô ấy, cô ấy vẫn cúi mặt. Đứng nghiêng nhìn, tôi không biế t khuôn mặt sau mái tóc buông dài đẫm nước mưa ấy đang biểu lộ cảm xúc thế nào, nhưng tôi cảm giấ c như cô ấy muố n mưa hắ t vào mặt của mình, toàn thân cô ấy bắ t đầ u run lên...

- Bạn lạnh à?

- Mình không sao.

Chỉ có thể, rồi hai đứa lại tiếp tục đứng im lặng, chỉ có tiếng gió rít lên từng hồi mang theo mưa bay. Đứng mãi rồi ngó, ngó lại đứng, đã mấy lần tôi định đợi mưa đi về, nhưng bản năng của một thằng con trai níu chân tôi lại. Cuối cùng, tôi quyết định cởi chiếc áo sơ mi carô khoác ngoài của mình để đưa cho cô ấy.

- Nè! Mặc tạm vào không cảm lạnh đấy.

- Mình... không sao.

- Bạn có thể... đừng từ chối mình được không? Hãy mặc vào nhé.

- Cảm ơn bạn.

Cô ấy nhận lấy chiếc áo của tôi và khoác lên người. Tôi vẫn đứng im nhìn cô ấy, không hiểu vì lý do gì mà cô ấy lại có vẻ buồn đến thế, nhưng tôi nghĩ mình không thể bỏ mặc cô gái ấy vào lúc này, dù cho trước đó chúng tôi chưa hề quen nhau.

Hoàng hôn buông xuống, mưa vẫn chưa hết, cô ấy vẫn đứng đó, tôi cũng đứng đây. Đường ngập nước... Bất chợt từ xa một chiếc mô tô lao nhanh qua chỗ chúng tôi đứng, nước bắn lên tung tóe. Theo phản xạ, tôi đưa tay nắm lấy tay cô ấy kéo mạnh về phía mình. Nước mưa trơn, cũng vì bất ngờ nên cô ấy không kịp lấy chân trụ và ngã luôn người về phía tôi, còn tôi thì bám vội tay vào gốc cây. Bị trượt tay, tôi và cô ấy đều bị ngã, đầu cô ấy đập mạnh vào ngực tôi đau nhói. Chỉ một vài giây sau, cô ấy đã chống tay đứng dậy, không quên kéo tôi dậy rồi nói lời xin lỗi.

- Mình xin lỗi, xin lỗi.

- Không sao đâu, bạn không bị sao là được rồi. Nhưng hình như cả mình và bạn đều bị bỏng đó.

Tôi đưa tay lên hứng nước mưa rồi cười với cô ấy, bây giờ cô ấy cười lại với tôi, nhưng trông vẫn còn buồn lắm.

- Tay bạn... bị thương kìa.

- Hả? À ừ, lúc nãy bám vào gốc cây trượt tay.

- Mình xin lỗi, để mình băng bó vết thương cho nhé.

- Ôi không sao, mình không đau, một ít máu với con trai đâu là gì.

Tôi xoa tay, nhưng thấy choáng đầu. Có lẽ vì lúc nãy đầu cô ấy đập mạnh vào ngực tôi nên bây giờ thấy choáng. Nhưng cô ấy dường như không nghe lời tôi nói, lấy trong cặp chiếc khăn tay màu xanh rồi đến chỗ tôi.

- Đưa tay cho mình nào.

Không hiểu sao lúc đó tôi ngoan ngoãn như một đứa trẻ con, đưa tay ra để cô ấy buộc vết thương lại. Ngay từ giây phút đó, trong tâm trí tôi đã khắc ghi hình ảnh người con gái ấy và trái tim tôi đã bị cô ấy buộc lại.

Tôi mạnh dạn xin số điện thoại của cô ấy với lý do là để mai này trả lại chiếc khăn tay. Cô ấy từ chối và nói tôi không cần trả, lúc đó tôi cảm thấy rất ngại, nhưng đã liêu thì liêu cho chót. Tôi chỉ tay về chiếc áo của tôi.

- Bạn cũng phải trả mình chiếc áo ấy.

- Vậy bạn cần luôn nè.

- Không, mình không muốn bạn bị cảm chỉ vì mình đòi lại áo bây giờ. Cậu về và khi khác trao đổi. Nhớ giặt sạch giúp mình.

Tôi sợ cô ấy tiếp tục từ chối nên đã trở thành một thằng con trai khó tính, bắt cô ấy phải giặt sạch mới được trả. Cuối cùng thì cô ấy cũng miễn cưỡng cho tôi số, còn tôi thì rất vui.

Đó không phải là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với con gái, cũng không phải lần đầu nhìn thấy con gái buồn, ngược lại, tôi luôn tự hào vì mình khiến cho bao nhiêu cô gái phải buồn, phải theo mình. Nhưng tôi cũng chưa có ý với ai cả và cũng không muốn đùa cợt với họ. Vậy mà đứng trước cô ấy, tôi như yếu đuối hơn, tôi không còn tự hào về bề ngoài của mình hay có ý nghĩ con gái chỉ là cái đuôi của con trai.

Từ hồi quen cô ấy, tôi quen được Minh, cậu bạn thân của cô ấy. Quen cô ấy tôi như bước vào một khu vườn bí mật, đôi lúc tưởng đã khám phá ra nhiều điều về cô ấy, nhưng có lúc lại chẳng hiểu gì cả. Nhiều khi cảm nhận rằng đã bước trọn vào trái tim cô ấy, có lúc lại cảm giác như cô ấy đang đẩy tôi ra để đóng cửa trái tim lại... Nhưng chỉ cần thấy cô ấy cười hạnh phúc thì bao nhiêu lo lắng, giận hờn, mệt mỏi trước đó đều bị đánh gục cả. Tôi nhận ra tôi yêu cô ấy, yêu rất nhiều.

Chúng tôi quen nhau như bạn bè gần một năm thì tôi ngỏ lời với cô ấy, nhưng cô ấy không nói đồng ý mà chỉ cười rồi bắt tôi chờ đi ăn kem. Trong lòng tôi nghĩ có lẽ đó là đồng ý. Từ đó chúng tôi đổi cách xưng hô, tôi hơn cô ấy vài tháng nên gọi cô ấy là em thay vì gọi bạn như trước.

...

- Minh này, cậu quen An đã lâu, cậu có thể nói cho mình nghe vài điều về An không?

- Cậu muốn biết điều gì?

- Bất cứ điều gì cậu biết về cô ấy.

- Cậu thấy rõ ràng đấy, cô ấy tỏ ra rất mạnh mẽ, nhưng vô cùng yếu đuối. Như những cánh hoa violet này này.

Minh đưa tay chạm nhẹ chậu violet đặt trên cửa sổ cạnh chỗ chúng tôi ngồi.

- Còn gì nữa?

- An dễ bị tổn thương, cô ấy thà để mình bị tổn thương rõ ràng hơn là mình chữa lành chứ không muốn người khác biết cô ấy buồn đau vì điều gì.

- Thật không?

- Thật! Cô ấy cũng đã từng bị tổn thương... vì một kẻ vô tâm...

- Sao cơ?

- À không! Bí mật nhé, đừng nói với An mình kể gì hôm nay, không An lại nói mình nhiều chuyện.

- Ủ! Cậu đã kể gì đâu.

Tôi thật sự chưa hiểu rõ những điều Minh nói, nhưng nhìn chậu violet, tôi thầm nghĩ: “Đúng rồi, An của mình cũng như thế đó.”

...

Đạo này tôi thấy cô ấy hay mệt mỏi, những cuộc hẹn hò của chúng tôi kết thúc khá sớm và cô ấy luôn nói sẽ gọi Minh đến đưa về, bảo tôi về nhà trước vì hai đứa ngược đường. Tôi nghĩ cũng đúng nên đồng ý nghe theo cô ấy, quay xe và đi về một mạch, không ngoái lại bao giờ. Cứ như thế, tôi cảm thấy chạnh lòng khi cô ấy cứ

đẩy tôi ra xa, tôi cũng rất bức vì cô ấy luôn nhắc đến Minh, đến Quân hay Khôi - người anh kết nghĩa tốt của cô ấy mỗi lần đi với tôi. Có lẽ tôi đang ghen...

Mọi chuyện tưởng như rồi sẽ ổn, nhưng bất ngờ cô ấy nói những điều tôi không hiểu, không thể hiểu và không muốn hiểu.

- Anh! Tập quên em đi nhé.

- Em nói gì vậy, anh đâu nhớ em mà phải tập quên.

Tôi cười khoái chí vì nghĩ mình đã bật lại được những câu đùa ngu ngô của cô ấy.

- Em không đùa đâu. Em đang nói nghiêm túc.

- Em... ý em là sao? Anh không hiểu.

- Em bảo anh hãy quên em dần đi.

- Vì... vì sao? Em...

Nghe An nói thế, miệng tôi lắp bắp, ngực tôi lại nhói đau như lần đầu gặp cô ấy.

- Vì em...

Tôi căng tròn hai mắt nhìn vào đôi môi cô ấy, tai tôi cố gắng tập trung để không nghe nhầm bất cứ lời nào cô ấy nói ra. Còn tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực đang nhức nhối.

- Yêu một người khác rồi.

- Là ai? Ai hả?

Tôi đập mạnh vào bàn rồi đứng phắt dậy, đầu choáng váng. Vài giây, sau khi nhận ra tất cả ánh mắt của người xung quanh đang đổ

đòn về phía mình và cô ấy, tôi lấy lại bình tĩnh ngò'i xuống.

- Em nói đi! Đó là ai? Anh có quyề'n được biế't chứ!

- Không, em không muố'n nói. Anh chỉ cần biế't thê' thôi. Em đi trước.

Cô ấy đứng dậy mang theo vẻ lạnh lùng bước đi. Còn tôi đã cảm thấ'y những giọt nước mắ't đáng ghét lăn dài hai bên má. Tôi nghĩ mình sẽ hận cô ấy, hận suố't đời.

...

Tôi nằ'm ở nhà, không ra ngoài, cũng không đế'n lớp học. Chỉ ngò'i trên ban công nhà trọ rồ'i nhìn về phía xa xăm, nhìn thấ'y cái cây to lầ'n đầ'u chúng tôi gặp nhau. Tôi... muố'n đế'n đó. Khoác chiế'c áo caro vào người, tôi đạp xe thật nhanh trong gió, gió bụi làm mắ't tôi mờ đi rồ'i lại ướt át, tôi ghét điề'u đó. Tôi bắ't đầ'u suy nghĩ, người An yêu có thể là ai? Minh? Quân? Hay Khôi? Ai có thể khiế'n An bỏ rơi tôi. Đúng rồ'i, chỉ có Minh, chính là Minh.

“Thằ'ng khô'n nạn!”

Tôi bắ't giác nghĩ thê' rồ'i định đạp ngay đế'n chỗ Minh mà đấ'm cho cậu ta vài đấ'm, nế'u có thể, tôi muố'n giế't ché't cậu ta vì đã làm An bỏ rơi tôi. Nhưng tôi bị vấ'p vào vật gì đó rồ'i bị ngã. Đây là chỗ lúc trước An đứng, tôi ngò'i dậy, thấ'y tay mình bị thương, chảy máu. Tôi khóc, khóc rấ't to, tôi ước mưa có thể rơi lầ'n nữa, tại nơi này để che đi điề'u đáng xấ'u hổ của một thằ'ng con trai. Tôi đang khóc. Đưa bàn tay đang bị thương đấ'm xuống đám cỏ, tôi nghe một tiề'p “cộp”, hình như tôi đấ'm trúng vật gì đó bằ'ng gỗ. Sự tò mò khiế'n tôi cào lớp đấ't để lấ'y vật ấy lên, đó là một chiế'c hộp bằ'ng gỗ. Cũng chính sự tò mò khiế'n tôi mở chiế'c hộp ra, trong đó có những tấ'm ảnh của An và một người con trai, vài thứ đồ' lặt vặt như

khăn len, găng tay, hoa hòe ngắ ng giấ y... cả một bức thư nữa. Bạn gái tôi đã bỏ rơi tôi, tôi không biế t lý do, vì vậy tôi phải tìm ra lý do là lẽ đương nhiên. Tự tìm cho mình những lý lẽ thuyế t phục, tôi cho mình cái quyề n được phép đọc bức thư á y. Là chữ của An.

“Anh!

Anh đã bỏ rơi em rô i đúng không? Anh sẽ không bao giờ quay về nữa đúng không? Vậy anh hãy cho phép em chôn cá t tấ t cả quá khứ của chúng ta nhé, em không muố n mang quá khứ đau buồ n này lên thiên đườ ng anh ạ. Thiên đườ ng là nơi chỉ dành cho tình yêu chân thành, là nơi có cuộc số ng bình yên. Em sẽ lên thiên đườ ng anh nhé.

Em không trách anh bỏ chạy khi biế t em không thể số ng mãi với anh. Anh nói anh không muố n em chề t. Nhưng anh à, nê u không muố n chề t trừ khi chưa bao giờ được sinh ra, em đã được sinh ra, 22 năm tồ n tại trên thê gian này là quá đủ với em rô i, và em cũng sẽ quý trọng những năm tháng còn lại của mình, sẽ số ng hê t mình, số ng một cuộc số ng yên bình nơi không còn có anh.

Ranh giới giữ sự số ng và cái chề t ngắ n ngủi lắ m anh nhỉ? Và em biế t ranh giới giữa tình yêu và chia ly cũng rắ t ngắ n. Anh đừng nghĩ đế n em nhiề u nữa, anh đừng thắ y có lỗi với một người sắ p không tồ n tại trên thê gian này nữa...

Vĩnh biệt.

Bình An.”

Tôi lơ mờ hiểu ra nội dung của bức thư này, tôi cũng hiểu vì sao ngày hôm đó dù mưa cô á y vẫn đứng chỗ này, là để che cho mưa không rửa trôi lớp đấ t vừa lắ p lên chiế c hộp. Và tôi cũng biế t ngày hôm đó, không phải mưa mà chính nước mắ t cô á y đang rơi mãi

không ngừng. Nghĩ tới đây, tôi giật mình, cô ấy sắp chết ư? Tôi không tin, không muốn tin... Tôi vẫn quyết định đi tìm Minh, không phải để đâm vào mặt cậu ta mà để hỏi rõ tất cả mọi chuyện. Tôi muốn biết...

- Tại sao cậu không nói với tôi là An bị bệnh.

- Cậu... tại sao cậu biết?

Minh ngạc nhiên nhìn tôi.

- Cậu trả lời tôi đi.

- Là An không muốn tôi nói cho ai biết cả. Tôi rất đau lòng khi cô ấy cứ mãi dằn vặt mình mà không để ai biết, ngay cả bố mẹ cô ấy cũng không biết.

- Thế tại sao cậu biết?

Tôi nắm lấy cổ áo của Minh hỏi ngớ ngẩn.

- Vì người con trai đã làm An tổn thương đã nói cho tôi biết khi tôi đến tìm anh ta để hỏi lý do vì sao bỏ rơi An. Anh ta nói vì An sẽ chết và anh ta không muốn nhìn thấy người yêu mình chết nên mới chia tay An...

- Thằng khốn nạn! Nó là ai? Ở đâu?

- Cậu bình tĩnh đi, nếu có thể làm gì hấn thì tôi đã làm trước khi cậu gặp An rồi. An không cho phép tôi làm gì hấn và hấn cũng đi du học rồi.

Tôi ngơ ngác, cúi mặt không nghĩ ngợi được gì nữa, cả trái tim và bộ não của tôi chùng xuống, điều duy nhất còn lớn vồn trong đầu tôi là câu hỏi: “Minh phải làm thế nào đây?”

- An... cô ấy... bị bệnh gì?

- U nào.

Nói rồi Minh cúi mặt xuống, đưa tay gạt đi những giọt nước mắt vừa trào ra. Còn tôi thì choáng váng mặt mày, tôi không đủ sức hỏi Minh bất cứ điều gì nữa. Tôi lại khóc.

Một tháng trôi qua, tôi và Minh tìm mọi cách để liên lạc với An, nhưng không thể, cô ấy đã biến mất. Tôi gằn như phát điên vì nhớ, vì lo cho cô ấy, nhiều lần tôi tự lấy tay đập mạnh vào góc cây chỗ lần đầu chúng tôi gặp nhau khi thất vọng và mệt mỏi vì không có tin gì từ cô ấy. Tôi kiệt sức, gằn như không còn thở nổi dưới bầu trời này nữa, cũng đã có lúc tôi muốn ra đi cùng cô ấy...

Một buổi chiều mưa bay, tôi đang ăn dở tô mì vừa mới pha thì có điện thoại. Tôi nhấc máy, nghe xong giọng nói bên ấy, tai tôi ù đi và không hề nghe được gì nữa. Tôi hét to như kẻ điên, đập phá mọi thứ trong phòng rồi chạy ngay đến phòng trọ của An.

Minh đang ở đó, cậu ta khóc và đưa cho tôi một lá thư...

“Anh à!

Em biết thời gian qua anh đã rất đau lòng vì em. Khi anh nhận được lá thư này cũng là lúc em cho anh biết thiên đường là gì. Anh à! Thiên đường là nơi chỉ dành cho tình yêu chân thành và là nơi có cuộc sống bình yên. Em yêu anh, em đã có được tình yêu chân thành của anh và em cũng hạnh phúc lắm vì đã đủ điều kiện để đến nơi có cuộc sống bình yên. Em đã trả lời câu hỏi của anh rồi anh nhé. Anh đừng quá đau buồn, em sẽ là thiên thần, em sẽ luôn ở cạnh anh - bây giờ, sau này và mãi mãi anh nhé. Anh! Đừng bao giờ để mình bị thương nữa nhé.

Em yêu anh.

Bình An”

Đọc xong bức thư của An, tôi chạy thật nhanh đến nơi ấy, nơi An đã chôn cất nỗi buồn, cũng là nơi bắt đầu định mệnh giữa tôi và cô ấy. Tôi lại dấm mạnh tay vào thân cây, nơi mà có lẽ máu tôi đã dính rất nhiều. Nhưng chợt nghĩ đến những dòng cuối cùng trong bức thư, tôi ngừng tay và lau sạch máu vào chiếc áo sơ mi trên người.

“An ơi! Em không biết đâu, anh đã biết thiên đường với em là thế nào rồi, anh biết tất cả rồi. Chỉ có em chưa biết một điều thôi, em biết không, em chính là thiên thần của anh. Anh cũng rất yêu em, yêu nhiều lắm An ạ!”

Từ đó, khi nói về thiên đường, tôi không còn nghĩ nơi đó là thành phố lộng lẫy bằng vàng, châu báu lấp lánh hay những viên kim cương sáng rực mà đó là nơi có cuộc sống bình yên của người tôi yêu thương. Chính cô ấy làm nên thiên đường trong lòng tôi, cô ấy chính là thiên thần ngự trị trong trái tim tôi - bây giờ và mãi mãi.

Sắc màu mùa đông

GreenStar

Đông mở mắt, bước xuống giường đi về phía cửa sổ. Bộ đồ ngủ mỏng manh khiến cô khẽ rùng mình. Khép mi vội vì tiếng cánh cửa sổ đập mạnh vào thành cửa, gió cứ thế lao vào bên trong. Đông thấy hơi lạnh nên đi về phía giường, trùm chiếc chăn bông lên người rồi lặng lẽ trở về chỗ ngồi quen thuộc, cạnh cửa sổ. Hít thật sâu hương vị của gió, mơ màng gó i đầu lên thành cửa sổ, mặc cho gió luồn từng cơn vào làn tóc rối, Đông ngủ ngon lành.

Điều đó đã trở thành thói quen của Đông suốt ba năm nay, kể từ khi Phong qua đời vì một vụ tai nạn xe. Ngày trước Phong thường đi

làm về muộn, Đông vẫn ngồi bên cửa sổ chờ Phong, hạnh phúc khi nhìn thấy Phong dừng xe dưới nhà, cô sẽ chạy ù xuống để mở cửa cho anh. Cũng có lúc vì mệt, cô ngủ thiếp đi bên khung cửa sổ. Phong về, anh cứ đứng ở dưới nhà chờ cho đến khi Đông giật mình tỉnh dậy, chưa bao giờ anh đánh thức cô. Mỗi lần như thế, cô lại thấy hối hận vô cùng vì đã để anh phải chờ, cô trách anh sao không gọi cô dậy, anh mỉm cười: “Trông em ngủ quên bên cửa sổ rất đẹp, anh không nỡ đánh thức.”

Và cứ như thế, mỗi đêm cô đều tỉnh giấc giữa khuya, rồi giường đến bên cửa sổ. Trừ những ngày mưa không thể mở cửa, còn lại những ngày khác, dù đông buốt hay giá lạnh, cô đều không từ bỏ thói quen của mình. Cô tin Phong sẽ nhìn thấy cô, cô tin Phong vẫn ở đâu đó dưới kia, nhìn lên cô. Có những đêm hàng mi ướt đầm dù trời không mưa. Đêm nay lại là một đêm như vậy, mắt vẫn nhắm, lệ vẫn rơi, cô khẽ thở dài cho sự nhớ nhung da diết. Đông đã về qua ô cửa sổ.

...

Hà Nội, tháng Mười hai. Cửa hàng hoa Winter.

Đông đang loay hoay sắp lại mấy chậu hoa cải cô ươm trồng từ tháng trước, nay đã bắt đầu nở hoa. Tiếng chuông gió leng keng vang lên báo hiệu có khách ghé đến, theo phản xạ, Đông quay lại, giữ trên môi một nụ cười thật tươi.

- Xin chào quý khách! Rất vui vì đã ghé đến cửa hàng hoa Winter.

- Xin chào! Ở đây... - Vị khách vừa định hỏi gì đó thì mắt bỗng sáng rực lên khi nhìn thấy những chậu hoa cải, anh bước nhanh đến gần Đông – À đây rồi, tôi tìm hoa này mãi.

- Anh đang nói đến hoa cải ư? – Đông nâng chậu hoa cải đang cầm trên tay lên, hỏi vị khách.

- Phải! Tôi có đi đến mấy cửa hàng hoa gần đây, nhưng không chỗ nào có. Họ chỉ tôi đến chỗ có đồng cải, nhưng tôi chỉ cần một chậu vừa vừa để đặt trong phòng thôi. May quá, ở chỗ em lại có bán.

- Ở đây cũng còn nhiều loại hoa khác lắm, anh có thể dạo quanh một vòng... Ồ! Trời mưa rồi.

Đông khẽ thốt lên khi nhìn thấy những giọt nước mưa đang xô nhau vào cửa kính. Đông vội vàng đi về phía cửa, bấm nút cho mái che hoạt động rồi đẩy cửa bước ra ngoài. Tiếng chuông gió không chỉ kêu hai lần mà tới bốn lần, có nghĩa là vị khách lúc nãy cũng ra khỏi cửa theo Đông. Anh giúp cô chuyển mấy chậu hoa ở ngoài vào trong để tránh mưa làm dập cánh hoa. Những chậu Violet mỏng manh sẽ không chịu nổi nếu mưa nặng hạt.

- Cảm ơn anh nhiều nhé! Người anh bị ướt rồi. Anh đợi chút tôi vào lấy khăn cho anh.

- Không sao đâu, ướt có chút xíu thôi. Cô không phải bận tâm đâu.

- Anh đừng ngại. Đợi tôi nhé.

Nói rồi Đông đi lên phòng. Phong phủi bớt những giọt mưa còn ngoan cố đọng trên tóc và áo của mình. Anh đi vòng quanh cửa hàng, hết ngắm hoa này đến hoa kia mà vẫn chưa thấy cô chủ cửa hàng. Anh mỉm cười nhẹ nghĩ cô gái này thật liêu, rủi như anh là một tên trộm hay kẻ xấu xa thì cửa hàng này đã không còn nguyên vẹn nữa rồi. Anh ngồi xuống ghế tại chiếc bàn tròn đặt ở giữa quán, một phong cách trang trí rất lạ lùng, toàn những gam màu lạnh như cái tên của quán. Nếu người ta đến quán vào thời điểm này - tức là mùa đông - thì sẽ càng cảm thấy lạnh lẽo hơn bao giờ

hết. Phong đặt hai tay lên bàn, mặt bàn bằng đá cũng lạnh tanh. Trên bàn có một bức ảnh được úp lại, trên bức ảnh có dòng chữ: “*Anh là gió, em là mùa đông. Phong Đông mãi ở bên nhau!*”. Phong tò mò lật bức ảnh lại để nhìn mặt trước, trong ảnh là một đôi nam nữ với nụ cười thật đẹp. Người con gái chính là cô chủ của hàng hoa này.

- Xin lỗi đã để anh chờ, tôi có cuộc điện thoại gấp. Anh lau khô tóc và người đi. – Đông bước đến gần Phong, đưa cho anh chiếc khăn bông. Khi nhận ra trên tay anh đang là bức ảnh của mình, cô cau mày nhẹ, sau đó nhanh chóng nở một nụ cười gương gạo. – Người yêu của tôi đây! Nhưng anh ấy mất rồi.

- Tại sao? – Phong hỏi theo phản xạ, hỏi xong mới biết mình vừa hỏi một câu ngớ ngẩn và không hợp hoàn cảnh.

- Tai nạn xe. Do anh ấy đi chở hàng cho tôi, chở loài hoa tôi thích nhất. Hoa cải đây! Trước đây cửa hàng này không có hoa cải đâu. Từ sau khi anh ấy mất, tôi mới quyết định tự uơu loài hoa này. – Đôi mắt của Đông bắt đầu nhòa đi, cô vội vàng đưa cánh tay lên lau nhanh nước mắt đang chực trào ra, mỉm cười gương – Tại sao tôi lại kể cho anh nghe nhỉ? Tôi không biết nữa. Xin lỗi nếu đã làm phiền anh.

- Không sao đâu, tôi là người hỏi cô mà. - Phong cảm thấy mình có lỗi vô cùng, vì đã gọi lại nỗi buồn cho cô gái kia. Căn phòng lạnh, tên quán cũng lạnh, có lẽ trái tim cô gái ấy cũng đang rất lạnh lẽo. Phong đặt bức ảnh xuống bàn rồi đứng lên, anh muốn thay đổi không khí đang ảm đạm này.

Mưa cũng đã ngớt, chỉ còn bay bay như màn sương sớm. Phong lại đến bên những chậu hoa cải, ngắm nghía một hồi, hỏi han Đông cách trồng, cách chăm sóc chúng. Nụ cười đã trở lại với cô gái, nhưng vẫn còn vẻ u buồn.

- Tôi muốn đặt mua hoa thường xuyên. Hai ngày một chậu hoa cải, được không nhỉ?

- Sao cơ ạ? Hai ngày một chậu hoa cải? – Đông tròn mắt, nhắc lại lời của Phong. Ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu, nhưng rồi trở về với vị trí của người bán hàng, cô dịu giọng, gật đầu – Được ạ! Nhưng anh sẽ đặt đến bao giờ?

- Đến hết mùa đông, hết cái lạnh năm nay. – Phong cười, để lộ ra chiếc răng khểnh và má lúm đồng tiền bên trái.

Như có gió đông ghé ngang qua làm mi mắt rung rung, cay cay. Giây phút nhìn thấy nụ cười của chàng trai ấy, Đông như nhìn thấy Phong của mình, cũng răng khểnh, cũng má lúm... đẹp một cách dịu hiền, cuốn hút nhưng không phô trương. Phong của cô đã từng trao cho cô những nụ cười như thế, kèm theo nụ hôn nhẹ lên trán, hai má và bờ môi. Một mảnh ký ức trôi qua rồi vỡ tan tành, nước mắt Đông chảy thành dòng mà cô không hay biết.

- Cô làm sao thế? Mối cô tím lại hết rồi, hình như cô đang thấy lạnh. – Phong đưa hai tay đặt lên vai cô, thể hiện một chút an ủi, một chút xót thương.

Câu nói của Phong làm Đông bừng tỉnh, nhận ra nước mắt mình đang vô duyên rơi trước mặt người con trai khác. Cô quay đi đáp vội với anh rằng cô không sao. Đông cảm thấy mọi việc đang diễn ra như trò hề, cô hai lần rơi nước mắt trong vô thức trước người con trai lạ. Mùa đông lạnh thật đấy, nhưng cô chưa sẵn sàng để đón nhận một vòng tay mới, những nụ hôn mới. Cô chỉ cần Phong, cần mỗi đêm bên cửa sổ có thể cảm nhận thấy Phong đang về bên cạnh mình. Vậy là đủ rồi.

Người khách ra về, mang theo một chậu hoa cải và hẹn sẽ ghé cửa hàng sau hai ngày tới. Tiếng chuông gió vang lên hai lần nữa báo

hiệu cửa vừa mở và đóng. Đông đứng nhìn vị khách cho tới khi bóng anh khuất dần sau góc phố, cô mới quay về chiếc bàn nhỏ giữa gian phòng tràn ngập đủ sắc màu của hoa. Mùa đông về thật rồi, mang theo cả mưa, cả gió. Nhưng chẳng bao giờ đưa Phong trở lại bên cạnh Đông. Đông lại chìm vào nỗi nhớ, nỗi ân hận, xót xa cho một mối tình đang đẹp như hoa, tưởng sẽ là đóa hoa đẹp nhất của đất trời, nhưng đã vội sớm tàn trong lạnh giá.

...

Phong ngồi trước giá vẽ, anh bắt đầu phác họa một đôi mắt long lanh như có nước. Trời đông làm tay anh trở nên cứng hơn và đường nét cũng khó đưa hơn. Anh pha cho mình một tách café nóng, khói lan tỏa mang hương thơm xộc tận vào mũi Phong, anh mơ màng tận hưởng. Khi đã thấy đủ ấm hơn, anh đặt tách café xuống bàn ngay bên cạnh chậu hoa cải đã nở rộ. Đưa tay miết cầm vẽ suy tư một hồi, anh mỉm cười như vừa nghĩ ra một ý tưởng hay. Phong quay giá vẽ về vị trí mà anh có thể quan sát được chậu hoa cải, đưa bút vẽ lên không trung, nheo mắt lấy tiêu điểm, anh bắt đầu vẽ chậu hoa cải nằm ở phía dưới bức tranh, cách đôi mắt lúc này một khoảng đủ để anh có thể vẽ tiếp lúc có hứng. Gió đông vẫn ùa vào qua khung cửa sổ.

...

Cửa hàng hoa Winter. Gió đông se se lạnh.

Phong đẩy cửa bước vào, chuông gió lại kêu leng keng. Đông quay lại, khi nhận ra đó là khách quen, cô tiếp tục làm công việc của mình.

- Em đang làm gì vậy? Không thấy chào anh như mọi khi. –
Phong ngồi xuống ghế đối diện.

- Anh đâu phải khách mới. Em đang làm nơ, gắ n chúng lên mấ y chậu hoa sẽ đẹp hơn, có sắ c thái hơn. – Đông nâng chiế c nơ lên, nhìn Phong mỉm cười. Sự thật là từ lúc Phong xuấ t hiện trong cuộc số ng của cô, Đông đã không còn cảm giác cô đơn như trước. Cô cũng muố n nhìn thấ y nụ cười ấy nhiề u hơn. Nhưng Đông vẫn tự lừa dố i mình rằ ng chỉ vì anh ấy giồ ng với Phong của cô.

- Ừm... - Phong cười hiề n, làm cảm xúc của Đông khẽ rung lên không thể kiểm soát.

Phong đứng lên, đi một vòng, cứ một lúc lại lén nhìn về phía Đông, ngón tay trở của bàn tay phải cứ thế bắ t giắc đưa lên, vẽ vào khoảng không những đường nét khuôn mặt của cô gái. Đông ho khẽ vài tiế ng, sục sục vài cái làm Phong giật mình rút tay về .

- Em bị ô m à?

- Có bị cảm lạnh chút xíu, chắ c tại đêm qua gió lớn quá ấy mà.

- Em ngủ mà không đóng cửa sổ sao?

- Em không... mà anh biế t để làm gì? Em ngủ thế nào là việc của em chứ.

Đông hắ t xì vài lầ n. Tiế ng chuông gió leng keng liên hô i vì có khách vào cửa hàng. Họ chọn rấ t nhiề u loại hoa đẹp, nhưng lại trừ hoa cải ra, vì họ nói hoa cải nhanh phai màu, mỏng manh, dễ tàn úa... Đã nửa buổi trôi qua, khách cũng ra về hế t, chỉ còn mình Phong là vẫn loay hoay gắ m nghĩa mấ y chậu hoa cải và đôi lúc lén nhìn cô chủ cửa hàng hoa Winter.

- Anh không về sao? Trưa rồi, trời ấm lên rồi đó. – Đông nhìn ra ngoài đường, vẫn sục sùi và hắ t xì thêm vài cái. – Anh đợi em gói hoa cho anh nhé, cũng đế n giờ ăn trưa rồi.

Phong định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Anh nghĩ không nên làm phiền cô gái ấy quá nhiều, vì dù sao anh và cô cũng không là gì của nhau cả. Ít phút sau, cô đưa cho anh chậu hoa cải đã gói cẩn thận bằng bọc kiếng, trên có gắn thêm chiếc nơ màu xanh lá. Anh nhận lấy rồi chào tạm biệt cô, mở cửa đi về. Tiếng chuông gió lại leng keng như muốn phá vỡ trời đông khô khô c.

Đông gục đầu lên bàn, thở một cách khó nhọc. Bỗng tiếng chuông gió vang lên, nhưng không có khách bước vào. Đông đứng dậy, bước ra cửa. Một chiếc túi nhỏ treo trước cửa kèm với một mẫu giấy nhỏ: “Uống thuốc đi nhé! Cô gái bông cải!”. Đông mỉm cười, thầm cảm ơn vị khách quen cô chưa biết tên.

...

Cuối tháng 12, đường phố bắt đầu lên đèn đủ sắc màu đón chờ Noel, các cặp tình nhân tay trong tay ấm áp. Phong cuộn bức tranh đã hoàn thành xong, bỏ vào hộp hình trụ rồi đeo nó lên người. Đêm 23 mà đường đã đông kín những đôi yêu nhau đi dạo phố. Phong thở ra từng làn hơi như khói, mặt đỏ lên vì tiết trời đông, anh đi nhanh về phía con đường thân quen.

Mười giờ đêm, theo thói quen cũ, Đông lại ngồi bên cửa sổ, người run lên vì lạnh. Cô bị cảm cả tuần nay rồi nhưng vẫn chưa khỏi dù đã uống hết thuốc Phong đưa. Làm sao mà khỏi được khi mỗi đêm đều hứng chịu những cơn gió đông rét buốt thấu xương, nhưng Đông ngoan cố, Đông sợ nếu Phong không nhìn thấy cô, anh sẽ buồn lắm.

Cuối cùng thì Phong cũng đi đến nơi cần đến. Anh ngạc nhiên nhìn lên cửa sổ phòng Đông, thấy cửa mở và có một cô gái đang tựa đầu bên cửa sổ. Anh định lên tiếng gọi cô gái ấy, nhưng dường như có thứ gì đó ngăn cản anh, khiến anh không thốt nên

lời. Phong cứ đứng đó nhìn lên, có lúc nở nụ cười nhẹ nhĩ mình giống một thằng ngốc, có lúc hoang mang không hiểu nổi thứ gì đã ngăn cản anh.

Mười một giờ đêm, Đông giật mình tỉnh dậy, mơ màng nhìn xuống lòng đường, cô thấy bóng dáng một người con trai. Đông khẽ thốt lên: “Phong về!”, rồi lao nhanh xuống mở cửa chạy ra đường trong bộ đồ ngủ không giữ nổi một chút hơi ấm còn con. Bất giác trong ánh đèn đêm mờ ảo, Đông chạy chân đất đến ôm chầm lấy Phong, nước mắt đã dài như vô tận. Cô nức nở như vỡ òa nỗi nhớ, sự cô đơn và cả đợi chờ. Cô than trách trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Sao giờ này anh mới về với em? Anh có biết em đợi anh lâu lắm rồi không? Đêm nào em cũng mở cửa sổ, đợi anh cho đến lúc ngủ quên. Tại sao anh tàn nhẫn không ở bên em nữa? Bỏ em mà đi như vậy anh thấy hạnh phúc lắm sao Phong?

- Anh sẽ không rời xa em đâu. Gặp em là định mệnh, ở bên em cũng là định mệnh. Kể cả anh có là người thay thế Phong của em đi chăng nữa.

Đông chợt tỉnh, cô đẩy người kia ra, mở to đôi mắt đắm nước nhìn thật kỹ, đó không phải là Phong của cô. Đông ngơ ngác nhìn xuống đường như không còn sức, cô òa khóc, mệt mỏi đến suýt ngã t. Phong nhanh chóng cởi áo ấm của mình rồi khoác lên người cô, ngơ ngác bên cạnh, vòng tay ôm lấy bờ vai gầy đang run lên vì lạnh của Đông.

- Những gì anh nói lúc này em có nghe rõ không? Là lời thật lòng của anh. Tìm anh đâu lắm khi nhìn em như thế này. Đến bên em và che chở cho em là cách anh lựa chọn, dù em có từ chối thì anh vẫn sẽ yêu em. Anh yêu em từ nét hiền dịu không giấu giếm, anh yêu em vì em ngốc nghếch chờ đợi một hình bóng đã xa, anh yêu

em vì em như bông cải – giản dị, mộc mạc nhưng kiên cường. Chỉ ai hiểu thì mới nhận ra nét đẹp ẩn sâu bên trong của bông cải – của em.

Nói xong, Phong mở hộp lấ y bức tranh ra, vuô t phẳng, đặt trên đường cho Đông nhìn rõ. Đó là một bức tranh vẽ cô gái với khuôn mặt hiề n, ánh mắ t buồ n, nụ cười dịu, trên tay cô câ m một chậu hoa cải. Tấ t cả sô ng động như đang tồ n tại. Đông đưa tay chạm vào bức tranh, nhẹ nhàng dựa đầ u vào lòng Phong.

Đêm đông Hà Nội. Đường vắ ng. Gió đông làm bức tranh khề động đậy giồ ng như những bông cải trong bức tranh đang đung đưa trước gió, tạo nên sắ c màu của mùa đông.

“Anh là gió, em là mùa đông. Phong Đông mãi ở bên nhau!”

Ông anh họ kém tuổi

GreenStar

- Chết tiệt thật!
- Gì vậy con gái?
- Con lại đến tháng đúng vào dịp đi xa nữa rồi.

An hậm hực mở cửa phòng WC bước ra, mặt cau có. Mẹ của An nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm, ý muốn nói: Mẹ hiểu mà.

Chẳng biết do ăn ở hay sao mà cứ mỗi lần chuẩn bị đi đâu hay làm gì quan trọng là An lại “dính chương”. Như hôm thi tốt nghiệp, cũng vật lộn lẫn lóc trong phòng thi vì đau bụng. Đến lúc thi Đại học cũng đau kém, hôm khóc ngay trong phòng thi vì mõi lưng, đau ngực. Gần đây nhất là lần đi chơi cùng bạn cấp III, địa điểm

lại là nơi có nước, thế nên An phải trở thành đứa trông đồ bất đắc

dĩ. Bả`ng đầ'y chuyện thôi cũng đủ khiế`n An cảm thấ'y làm con gái chẳng sung sướng gì và cái ngày ấy thì càng đáng ghét.

- Ăn chút cơm đi con, tí nữa uô`ng thuố`c đau bụng. Tám giờ xe đón đó.

Thật sự lúc mẹ nói đế`n chuyện xe đón, An chỉ muô`n thố`t lên rằ`ng cô không muô`n đi đâu cả, bởi vì đau bụng, vì mỏi lưng, vì bất tiện, vì... Nhưng không đi không được, bởi An đâu dám để mẹ đi một mình, mẹ cô vừa mới mỗ u xơ tử cung, nhưng là dịp đám cưới của họ hàng nên mẹ nhấ`t định phải đi.

Chuyế`n xe đi Bảo Lộc khởi hành đúng tám giờ sáng. Vừa lên xe là An ngủ say liề`n, đầ`u va vào cửa mắ'y chục lầ`n cũng không bận tâm. Con đau bụng cứ nhói lên từng hồ`i. Khi qua những đoạn đèo lượn ngoắ`n ngoèo như con rắ`n uô`n mình đồng đánh, người ngồ`i trên xe cứ như đang được bỏ vào chiế`c hộp sắ`t rô`i bắ`t đầ`u lắ`c, lắ`c, lắ`c... nghiêng bên này, ngửa bên kia, chóng mặt cũng đành chịu, vì đây là chuyế`n xe duy nhấ`t đi đế`n nơi mẹ con An sẽ đế`n.

- Sao không đi thẳng từ Sài Gòn luôn cho nhanh. Còn đỡ được tiề`n xe. - Bác tài xế` quay sang hỏi An. Biế`t ngay là mẹ đã ngồ`i tám với bác ấy nên An không thắ`c mắ`c vì sao bác biế`t An vừa từ Sài Gòn về` nhà.

- Cháu khỏe mà bác, với lại đi cùng mẹ cho vui, cháu sợ mẹ bị bắ`t nạt.

Bác tài xế` tròn mắ`t, ngạc nhiên trong ba giây rô`i cười phá lên vì câu nói mang tính chấ`t “hư câ`u” của An.

Sau sáu tiề`ng đô`ng hồ`, An và mẹ xuô`ng xe ở Bảo Lộc, rô`i phải đón một xe khác để đế`n Di Linh. Lúc trên xe, bác tài xế` dặn đón xe buýt mà đi cho đỡ tiề`n, nhưng đợi mãi không thấ'y xe buýt, cũng vì

thậm mệt nên hai mẹ con lên đại một chiếc xe có đèn bảng đèn Di Linh.

Chiếc xe dưới mười lăm chỗ ngột ngạt, lại chở rất nhiều hàng hóa, nhưng đã lỡ lên rồi thì có hối hận cũng không kịp nữa. Đang cố gắng cam chịu thì tiếng chửi thề của gã lái xe vang lên, hấn ngồì nói chuyện với gã lơ xe, hai người nói được một câu thì vắng tục hai ba câu. Trông tướng mạo gã tài xế đâu đến nỗi nào, nếu không muốn nói là khá ưa nhìn. Vậy mà...

- Nhìn cái gì? Có chèngh chưa mà nhìn!

Gã quát lên làm An giật mình. Hóa ra từ nãy gã đã biết An đang lên nhìn gã qua kính xe. An không nói gì, nhếch mép cười rồi quay mặt đi chỗ khác. Dù biết thái độ đó không được tốt, nhưng đối với những loại người không giữ tự trọng thì cũng không cần phải dành cho họ sự tôn trọng làm gì. Gã tức lắm. An nhận ra điều này khi nhìn vào kính chiếu hậu, gã vừa lái xe, lâu lâu liếc nhìn về phía An. Lúc đã đến nơi, gã không dừng trước nơi cần dừng mà đi thêm một đoạn, sau đó thảng xe đột ngột rồi quát lớn:

- Xuống nhanh đi.

- Hy vọng xe của anh không xuất hiện trên mặt báo.

An nói vậy với gã, nhưng chắc gã không hiểu gì nên lờm một phát rồi sắc rồi hất hàm ra lệnh cho lơ xe đóng cửa. Xe lao đi như một con bò điên xông chuồng.

- Sao con nói thế? Nhỡ đâu nó hiểu nó lại đánh cho.

- Hấn mà hiểu được thì cũng chẳng ngồì trong chiếc xe ấy đâu mẹ ả.

Hai mẹ con An xách đồ, qua đường rồi đi bộ một đoạn để đến nhà bác họ. Trước nhà đã dựng rạp để chuẩn bị cho lễ vu quy diễn ra vào ngày mai. Bên kia đường, đồi diện nhà bác họ là cả một vườn chè đã hé t mùa thu hoạch, những chồi nhỏ bắt đầu nhú lên, nhưng cái nắng tháng Tư cản bớt sự sinh sôi nảy nở. Có lẽ về đêm, khi trời dịu hơn hoặc lạnh đi, chúng sẽ không phải khép mình mà vươn lên mạnh mẽ.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, An và mẹ cùng các bác đi đến nhà họ hàng gần đây. Đường đi nằm giữa đồi chè. Đây là lần đầu tiên An trông thấy cả một đồi chè rộng lớn như vậy. Lại đang là mùa bướm bướm vàng nên An được thưởng thức một bức tranh thiên nhiên trên nền trời chiề u màu hồ ng, đồi chè xanh, cánh bướm vàng... mọi thứ quyện vào nhau, quyện cùng gió mang hương vị mát lạnh – thứ mà thành phố chẳng bao giờ có.

Đến đây, An mới biết mình có một người anh họ xa đang học lớp Mười hai. Cậu ta trông khá điển trai, mũi cao, mái tóc kiểu mô t của các sao nam trong phim Hàn, dáng cũng cao ráo, lại còn khá lạnh lùng. An rất hài lòng vì có một người anh họ trông có vẻ ổn như vậy, cho đến khi mẹ - mẹ của anh họ kể chuyện vui về rằng ở trên lớp anh họ được các bạn gọi là “hotgirl”, nghe xong An để ý thấy nét mặt của người anh họ kia hơi biến sắc, nhưng mẹ không biết nên cứ nhắc đi nhắc lại vài lần.

- Chào anh họ, em về.

- Ừm.

Vẫn vẻ mặt lạnh lùng, anh họ gật đầu mà không buồn nhếch mép. Dù là anh họ, nhưng vì lần đầu gặp và thua An năm tuổi nên không thể không gượng gạo khi gọi anh, xưng em. Nhưng theo phép tắc thì vẫn phải hành lễ, chỉ có điều, An không thể nhịn cười khi

tưởng tượng ra chuyện đã `ng sau lớp vỏ có vẻ nam tử kia là một “hotgirl”.

Lễ vu quy diễn ra, An có cơ hội nhận thêm vài anh họ, cháu họ. Người lớn vừa giới thiệu vừa phán một câu mà An nghĩ là rấ t đúng: “Nế u không biế t nhau có khi ở thành phố chúng nó yêu nhau hế t cũng nên”. Ngược đò i thê ` đầ y, biế t thì mới yêu, đã `ng này không biế t thì có khi yêu. Chuyện yêu đương đã phức tạp, chuyện dòng họ còn phức tạp hơn nhiề u.

Đứng ngắ m bức ảnh cưới, thầ y chị họ cười tươi rạng rỡ, hạnh phúc. Có lẽ cô gái nào cũng sẽ thật đẹp khi trở thành cô dâu, vậy mà An từng có ý định sẽ không kế t hôn, nhận một đứa con nuôi và làm người mẹ đơn thân hạnh phúc. Nhưng xét cho cùng, dù thê ` nào thì nế u thiế u đi một nửa, có hạnh phúc cũng là niề m hạnh phúc không trọn vẹn. Tuổi trẻ có thể đánh đỏi nhiề u thứ để theo đuổ i đam mê, nhưng khi không còn trẻ nữa, con người ta câ n một nơi để nương tựa, nơi mà người ta gây dựng nên, nơi có thể đặt niề m tin và tình yêu vào đó, nơi mà chẳng câ n đế n đam mê cũng có thể theo đuổ i, nuôi dưỡng, tha thiế t giữ gìn.

- Đang nhìn gì mà cười trông ngó ngắ n thê ` , em họ?

An bị giật mình, quay lại thầ y anh họ “hotgirl” đang đứng sau lưng, cậu ta có vẻ cũng rấ t guợng khi xưng hô anh – em với một người lạ hoắ c.

- Đang xem ảnh cưới. Anh tính bao giờ sẽ chụp ảnh thê ` này?

- Để xem đợt này lúc chị Yên tung hoa cưới, người chụp được có phải là anh không đã rồ i anh sẽ trả lời câu hỏi này.

An gật gù, xem ra ông anh họ kém tuổi này cũng đầ u đế n mức lạnh lùng như An tưởng tượng.

- Sao anh không ra hát chung vui với mọi người?

- Anh đang bị viêm họng.

Nói rồi ông anh họ kém tuổi đưa tay lên che miệng, khục khặc vài tiếng như là ho, mắt len lén nhìn thái độ của An. An phì cười:

- Anh giỏi diễn thật. Thôi em hiểu rồi, hát không hay thì cũng không có ai ép anh phải hát đâu.

- O... em cũng đâu có hát.

- Là em không hát thôi chứ không có cái lý do nào khác cả.

An lại cười, nhìn vẻ mặt đăm chiêu của ông anh họ mà cười. Dù có cố gắng ăn mặc và tạo kiểu tóc chừng chặc cỡ nào thì ông anh họ kém tuổi vẫn không giấu được nét hồn nhiên của tuổi mười bảy. Bỗng An thấy mình của ngày trước, thấy một cô nàng mười bảy tuổi cố gắng suy nghĩ và sống như một người trưởng thành, để rồi khi bước vào môi trường sống nơi thành thị, An mới nhận ra mình còn non nớt, chưa lớn hay chưa hiểu nhiều về những điều có khi rất đơn giản. Ngày ấy chỉ là tỏ vẻ, cố gắng tỏ ra người lớn để không bị bắt nạt, để chứng tỏ bản thân đang sống tốt cuộc sống tự lập. Ấy vậy mà, An không nhớ đã khóc bao nhiêu lần cũng bởi vì quá mệt mỏi cho cách sống của mình.

- Có ý định đi Đà Lạt không, em họ?

- Em định, nhưng chưa biết đi thế nào.

- Có cần người dẫn đường không? Mai anh được nghỉ học.

- Để xem...

Con đau nhẹ ở bụng làm An nhớ ra giới hạn của mình trong những ngày này. Từ đây lên Đà Lạt cũng hơn 100km, đi bằng xe máy thì...

An thôi không tính toán nữa, nhưng nếu từ chối ngay thì thật vô lễ. Đưa tay về hướng cửa chính, An ngụ ý muốn cả hai cùng ra ngoài chung vui với mọi người, ông anh họ kém tuổi gật đầu hiểu ý.

...

Buổi sáng sớm của ngày sẽ diễn ra lễ thành hôn, không khí thật trong lành. Bên kia đường, dòng chè còn đang bị màn sương đêm bao phủ, mờ mờ ảo ảo như thảm mây trải trên hàng trăm đỉnh núi nhỏ. An thật sự rất muốn bước sang bên kia đường, nhưng vì sự xa lạ khiến An chỉ đứng trên ban công tầng hai nhìn xuống, thưởng thức như đang ngửi khói từ một tách trà mà không được uống nó.

- Dì dậy sớm vậy? Sao không ngủ thêm chút nữa. – Đứa cháu họ hàng xa của An về mặt còn ngại ngủ, lững thững bước lại gần.

- Dậy sớm mới ngắm được cảnh đẹp chứ cháu. Đêm qua cháu không về nhà à?

- Tiệc kết thúc muộn quá nên cháu ngủ lại luôn.

- Không sợ chóng la?

- La gì đâu dì ơi, có khi còn mong cháu đi để ở nhà có giường rộng mà ngủ. Biết trước ngày xưa cứ yêu thôi đừng cưới, cưới về rồi... dễ chán nhau lắm dì à.

Cô cháu gái thờ dài, nhưng ba giây sau đã vờn vai đi xuống lầu, giống như chỉ vừa bật đoạn băng thu âm tự phát chứ không chủ ý nói ra những lời kia. Cũng có thể, cái tuổi hai mươi còn quá trẻ để kết hôn, để làm vợ nên cô bé đó vẫn chưa ý thức được vai trò của mình đối với nhà chồng, với chồng. An không hiểu, tại sao khi yêu nhau rồi con người ta có thể bắt chấp hết để được ở bên nhau. Nhưng lúc bên nhau rồi lại chỉ muốn thoát khỏi nhau. An chợt nhớ đến câu chuyện con chim và chiếc lồng.

Hai người yêu nhau sẽ có một người giởng con chim và người kia giởng cái lòng, để người này che chở cho người kia, để người kia tìm về chỗ bình yên sau những khoảng thời gian mệt nhọc. Nhưng không phải đôi tình nhân nào cũng vậy, có thể họ là hai con chim, con nào cũng muốn bay và chỉ cần bay không cùng hướng sẽ tan vỡ ngay. Hôn nhân, cần giởng như một con chim và một chiếc lòng là vì lẽ đó.

Nhìn chị họ trang điểm lộng lẫy, An câ`u chúc cho anh rể họ sẽ là chiế`c lô`ng vững chắ`c, không chỉ che mưa che nắ`ng cho chị mà còn là nơi bình yên chị muố`n thuộc về`.

...

- Tặng em. – Anh họ kém tuổi xòe tay ra trước mặt An, trên tay là một viên đá được vẽ đủ các sắ`c màu.

- Đẹp vậy, anh lấ`y ở đâu ra thế`? – An không ngắ`n ngại nhận ngay viên đá, ngắ`m nghĩa nó như báu vật lạ đầ`y cuố`n hút.

- Anh tự vẽ đầ`y. Tiế`c thật, đầ`n đây rồ`i mà không đi Đà Lạt một chuyế`n. – Anh họ nói với giọng hơi buồ`n.

- Không sao đâu, lầ`n sau em tự đi, em thích phượ`t hơn. Mà anh giỏi thật, vẽ đẹp quá. Ráng học, mai mố`t vào Sài Gòn em sẽ dẫn anh đi chơi.

- Thật không?

- Thật!

An biế`t ông anh họ “hotgirl” đang muố`n hét lên, nhưng phải kiề`m chề` vì... vô`n dĩ là nên như vậy. Giờ phút này, An nhận thấ`y nét hồ`n nhiên của tuổi mười bảy hiện rõ nhấ`t trên nụ cười của anh họ kém tuổi. Đưa tay ra để bắ`t tay anh họ, như đánh dấ`u cho một lời hứa.

An cùng mẹ chào tạm biệt mọi người, lên xe để trở về` nhà. Các bác, các mợ, anh họ, cháu họ đứng vẫy tay tạm biệt, An bỗng cảm thấ`y mắ`t mình cay cay.

Người trẻ thì câ`n có những chuyế`n đi, đi để hiểu mình câ`n gì, muố`n gì và nên làm gì, đi để trưởng thành hơn về` cả tinh thầ`n lẫn

thể chất. Đối với An, chuyến đi này là để bắt đầu gắn kết với những người thân xa lạ, để sự xa lạ đó trở về thân quen...

Di Linh, 20/01/2015

Những chuyến xe hạnh phúc

GreenStar

Bạn có thích những câu chuyện tình trên những chuyến xe buýt? Và bạn có tin chúng không? Còn tôi, tôi không tin trong khoảng thời gian ngắn, trên những chiếc ghế chật hẹp lại có thể bắt đầu một mối tình nào, dù cho ở đâu đó có, nhưng tôi tin với mình, nó – không – xảy – ra.

Tôi là sinh viên năm thứ ba, vì nhà không có điều kiện nên đến giờ vẫn phải đi học bằng xe buýt. Nói như vậy cho mọi người thương thôi, thật ra tôi thích đi xe buýt hơn, bởi tôi là chúa mê ngủ, nếu không phải xe buýt hoặc ô tô thì tính mạng của tôi không thể đảm bảo đến giờ phút này. Ngày

trước lúc còn đi học bằng xe đạp, tôi đã từng ngủ gật đến mức lao xuống hố bên đường, kết quả là từ đó bố mẹ tôi phải giao mạng sống của tôi vào tay chàng bạn thân của tôi – Bảo Minh.

Ngày trước là thế, nhưng giờ Bảo Minh đi du học rồi nên mình tôi phải tự lo cho sự đi đi – về về của mình. Lúc mới đầu tôi cố gắng tìm phòng trọ gần trường để đi bộ, nhưng sau năm lần bảy lượt chuyển phòng trọ, bố mẹ không yên tâm nên nói tôi quay về nhà, không ở trọ nữa, con đường từ nhà đến trường cứ thế dài ra. Bảo Minh trách tôi khó tính, sống không được lòng người nên mới phải chuyển chỗ trọ nhiều thế. Tôi không phủ nhận, vì tôi không ở được với hai loại người: một là nhiều chuyện, hai là lẳng lơ. Ấy vậy mà cứ vào phòng trọ là thế nào cũng gặp một cô bạn nói nhiều, hoặc một đến hai con bé sống quá phóng khoáng.

“Đừng có mong chờ người khác đưa đi đón về nữa, đi xe buýt đi!”

“Cái gì? Xe buýt á?”

“Chứ sao nữa, ở bên này anh cũng toàn phải đi xe buýt thôi bé con ạ!”

“Anh anh cái mắt, và cho rơi răng giờ!”

“Eo ơi, dữ dằn thế thảo nào vẫn FA.”

“Chứ chả lẽ cậu có rồi chắc? Bày đặt lên mặt nói người khác FA như đúng rồi.”

“Tại đây giữ gìn hình tượng thôi, chứ bên này con gái Tây, Tàu theo đó đây.”

Khi ấy tôi cười phá lên vì câu nói của Bảo Minh. Cuộc nói chuyện vội vã nhưng đầy đủ ý tứ của chúng tôi luôn kết thúc sau trận cười chế giễu đối phương.

“Tớ nhớ cậu!”

Bảo Minh sẽ thường nói thế trước khi cúp máy. Tôi cũng định nói nhớ cậu ta, nhưng chưa kịp nói đã nghe tiếng tút dài đầu dây bên kia. Tôi nghĩ chắc sau câu nói ấy, cậu ta có lẽ phải ôm gối khóc lóc thảm thiết, vì xưa giờ hai đứa có bao giờ rời xa nhau lâu thế này đâu. Ngày bé, hai nhà chúng tôi gần nhau nên đi học cùng nhau, ăn cơm cùng nhau, có khi ngủ cũng nằm cùng giường cho đến khi vào cấp III. Một tình bạn trong sáng và thánh thiện đến không ngờ phải không?

Đã gần hai năm rồi tôi chưa được gặp Bảo Minh, không biết giờ này cậu ta trông như thế nào, vì trên Facebook hay Twitter cũng không thấy cậu ta đăng ảnh lên. Nhưng tôi thì không thể cứ đòi xem ảnh, như vậy khác nào thú nhận tôi nhớ Bảo Minh – cái tên có tương gần y còm, ẻo lả hơn cả con gái ấy.

...

Hôm nay tôi học cả ngày, sáu giờ sáng đã lui thủi ra đứng ở bên xe buýt, vì từ phòng trọ đến trường mất hai mươi phút, thêm thời gian đợi từ mười đến mười lăm phút nữa thì vừa kịp đến trường, không bị muộn. Đi xe buýt rất tiện, vì tôi có thể ăn sáng luôn. Hôm đầu còn ngại việc ăn trên xe, nhưng lâu dần chai mặt, cứ坦然 nhiên gặm ổ bánh mì hoặc ăn xôi hộp như không có người. Vì là đầu trạm nên tôi lúc nào cũng có ghế để ngồi, chỉ tiếc lúc nào cũng lên một mình hoặc rất ít người lên cùng nên hơi buồn, đôi khi là cảm giác cô đơn. Phải rồi, cô đơn lắm chứ, ngồi trên xe với bác tài xế và chị soát vé chẳng mấy khi nói chuyện, cứ lui thủi ăn sáng rồi đeo tai nghe nghe nhạc cho đến khi đến trường. Dù cho có người lên, người xuống thì cũng chỉ là người lạ nên tôi không hết cảm giác lạc lõng. Bảo Minh nói tính tôi khó gần, quả đúng thật.

Xe buýt dừng, tôi bước lên xe và ngạc nhiên vì thấy có một vị khách đã ngồi trên xe. Bình thường tôi lên xe chỉ có một mình, vì đây là trạm kẻ bên xe, thế mà hôm nay cũng có người ngồi rồi. Tôi hơi thắc mắc, nhưng cũng nhanh chóng tìm cho mình chỗ ngồi ưng ý, sau đó quên ngay điều khó hiểu kia. Như thường lệ, tôi vừa gặm bánh mì, vừa nghe nhạc. Trong tầm mắt của mình, tôi thấy người lạ kia đổi chỗ, hẳn chuyển xuống dãy ghế đối diện với dãy của tôi. Liếc qua nhìn, hẳn đội mũ lưỡi trai kéo sụp xuống mặt, cổ buộc khăn và che kín miệng, tôi chỉ nhìn thấy mũi của hắn, mũi cao và nhỏ. Bộ đồ đậm chất bụi bặm trên người hắn khiến tôi phải chú ý. Quần rách tả tơi, áo thun cũng nhìn nát bươm, trong mắt tôi, hắn chẳng khác gì tên du côn vừa đánh nhau xong. Thôi nhìn hắn, tôi quay sang nhìn ra ngoài đường.

Tôi thật sự rất thích cảm giác ngồi trên xe buýt nhìn ra ngoài đường và nghe nhạc, vì khi ấy không còn nghe thấy tiếng còi xe mà chỉ còn những chuyển động bên ngoài theo điệu nhạc.

Người lên xe mỗi lúc một đông, nhưng chẳng hề ảnh hưởng gì đến tôi, vì họ cũng chỉ là người lạ và giống như thời gian, họ vận động và trôi qua tôi. Một cô bé ngồi xuống bên cạnh tôi. Đi được một đoạn thì có một ông cụ bước lên xe. Tôi biết trước là sẽ có một ai đó nhường ghế cho ông ấy, cũng thầm nghĩ trong bụng con trai bây giờ toàn bọn vô dụng nên nếu không ai nhường, tôi sẽ đứng lên để ông ấy ngồi vào chỗ của mình. Nhưng cái người con trai lạ lúc này đã nhanh chóng rời chỗ, đỡ ông cụ ngồi xuống. Tôi gật gù nhẹ, trong lòng có phần hài lòng về hành động của cậu ta.

Chuông kẻ thúc buổi học vừa reo, tôi tức tốc lao ra khỏi lớp để hy vọng không trễ xe buýt. Thật ra giờ tan học là năm giờ thì không thể trễ được, theo nguyên tắc là thế. Nhưng tôi đã nói tôi là chúa ngủ, thế nên chắc chắn chuyến này đi ắt sẽ phải bắt thêm một chuyến nữa quay về. Không hiểu sao tôi rất thích ngủ trên xe buýt,

dù không thoải mái lắm trên giường, nhưng nó không khác gì được đu đưa trên chiếc võng thuở tôi còn bé thơ.

Xe buýt dừng, tôi hào hứng bước lên xe. Nhưng cửa xe vừa đóng, tôi phải nhìn một vật thể với biểu hiện tròn mắt, miệng há hốc. Là hắ n. Quả thật lúc ấy tôi cứ nghĩ mình bị ma ám hoặc quỷ theo gì đó, tại sao một ngày gặp cùng một người trên hai chuyến xe buýt khác nhau, đã thấy cái vẻ ngoài quái quái của hắ n càng khiến tôi rợn tóc gáy hơn. Chưa hết, rất nhiều chỗ trên xe đã có người ngồi, nhưng chỉ duy nhất chỗ của hắ n còn trống một ghế. Đã thế thì để đảm bảo an toàn, tôi đứng vẫn hơn.

- Có ghế không ngồi, thích đứng là sao hả em?

Chị bán vé về mặt nhăn nhó, liếc về phía ghế trống và đưa tay đẩy nhẹ tôi. Tôi ứ ớ, định nói sẽ đứng, nhưng vẻ khó chịu của chị ta làm tôi khó xử, cuối cùng không nói lời nào, tôi ngoan ngoãn đến ngồi vào ghế trống – cạnh hắ n.

Ngồi nghiêm chỉnh được mười phút thì mắt tôi bắt đầu díp lại, tôi trợn to mắt, dụi mắt, lấy hai tay vỗ vào má... nhưng đều vô tác dụng. Thêm vài phút nữa để cơn ngủ kéo đến và nhàn chìm tôi trong biển mơ màng. Tôi ngủ, nhưng vẫn biết đầu mình gật đặng trước, ngửa đầu sau theo chuyển động của xe buýt. Rồi cũng không thể tha cho hai bên, đầu tôi liên tục va vào vai hắ n, lúc mà đủ ý thức để tỉnh thì tôi ngồi thẳng dậy, nhưng lúc bắt đầu ngủ tôi lại cứ dựa vào vai hắ n. Vậy mà hắ n vẫn ngồi yên.

- Em ơi! Tới bên cuối rồi, dậy đi!

Cái giọng chua chát của chị bán vé làm tôi giật mình tỉnh dậy. Như thường lệ, tôi ngáp ngắ n ngáp dài bước xuống xe để bắt chuyến đi ngược về. Ở thành phố, nhiều khi đi một đường, về phải bằng đường khác, đi xe buýt cũng vậy, rõ ràng lúc đi tôi ở đầu chuyến, vậy

mà lúc về thì xe lại dừng trạm cuối ở một nơi khác. Nhưng không sao, tôi thích như vậy. Cảm giác đi một con đường không phải vòng tròn, tức là không vướng vào cái vòng luẩn quẩn của cuộc đời, bắt đầu và kết thúc đều tại một điểm.

Dù không vướng phải vòng luẩn quẩn cuộc đời, nhưng tôi lại đang mắc vào vòng tròn oan gia. Lại là hấn đang ngồi ở trạm chờ xe buýt. Tôi cúi mặt, bước chậm lại trạm chờ, hấn vẫn không để lộ mặt. Hít một hơi thật sâu, trong bụng đang thâm câu nguyện là mình không gặp phải tên háo sắc trời đánh. Tôi thật sự muốn đến hỏi hấn xem có phải đang đi theo tôi không, nhưng làm thế thì vô duyên vì không có cơ sở nào để khẳng định điều đó cả, trong lòng tôi nóng như lửa đốt. Hy vọng hấn không lên cùng chuyến xe với tôi.

Nhưng tôi quên rằng lúc sáng mình lên xe thì hấn đã có mặt, vậy có nghĩa là hấn sẽ về cùng con đường với tôi. Hiển nhiên, xe buýt vừa dừng thì hấn lên cùng với tôi. Chuyến xe buýt đêm không có nhiều người, hấn ngồi ở hàng ghế cuối xe, tôi ngồi ở hàng ghế giữa xe. Nếu là như mọi hôm, tôi sẽ lại gật gà gật gù, nhưng kỳ lạ là hôm nay tôi rất tỉnh, chắc tại vì tôi đã có một mối quan tâm tạm thời thay thế cho cơn buồn ngủ - là hấn.

Làm bộ như đang nhìn ra ngoài đường, nhưng sự thật là sự tò mò đã khiến tôi lợi dụng tấm cửa kính xe để nhìn hấn, dù không rõ ràng nhưng vẫn có thể quan sát thân ảnh của hấn. Hình như hấn cũng đang nhìn ra ngoài đường. Bỗng hấn quay đầu hướng ánh nhìn về phía tôi làm tôi dựng tóc gáy vội cúi đầu xuống làm bộ như đang ngủ gật. Hơn hai năm đi học bằng xe buýt của tôi, có lẽ đây là chuyến xe khiến tôi phải bối rối đến thế, để xảy ra những hành động ngu ngốc như vậy.

...

“Bảo Minh, khi đi xe buýt cậu thường làm gì?”

“Đọc sách, nghe nhạc, nếu có cô gái nào xinh thì ngắm. Dĩ nhiên sẽ không như chúa ngủ nhà cậu.”

“Cái đồ ... không được động chạm đến sở thích của người khác. Cúp máy đây!”

“Ấy khoan khoan! Cuối tuần sau trở về, ra sân bay đón trở nhà.”

“Hả? Thật à? Nhưng trở làm gì có xe mà đón, chả nhẽ lại đi xe buýt...”

“Chứ sao nữa, mà nếu dư tiền thì đi taxi đến cũng được, trở không ngại đâu.”

Bảo Minh nói sẽ về Sài Gòn. Tôi nhắm mắt nhìn lên trần nhà, nghĩ xem khi gặp cậu ta thì tôi sẽ làm gì: ôm, hôn má, hay đập cho cậu ta vài cái vì cái tội bỏ mặc tôi một mình quá lâu. Tự dưng tôi lại cảm thấy nhớ cậu ấy hơn bao giờ hết, thật kỳ lạ.

...

Những ngày sau đó, tôi vẫn đi cùng chuyến xe buýt với hấn. Ban đầu cứ có cảm giác hấn đi theo tôi, nhưng dần dần tôi lại điều chỉnh vì mình giống như đang đi theo hấn. Có hôm được nghỉ học giữa buổi, tôi đã ngồi rất lâu ở trạm chờ mà chẳng để làm gì cả, chỉ đeo tai nghe nghe nhạc, cầm cuốn sách đọc vài câu chuyện tình lãng mạn ngoài sức tưởng tượng của tôi và... đúng chuyến xe lúc năm giờ chiều thì tôi bước lên, hấn đã có mặt trên xe.

Hấn – là một ai đấy tôi không quen, không phải bạn bè cũng chưa một lần nói chuyện. Hấn – cặp mắt luôn bị che khuất bởi chiếc mũ lưỡi trai và không hay cười, đúng hơn là tôi chưa nhìn thấy hấn cười. Hấn – chỉ đơn giản là hành khách của những chuyến xe buýt có tôi hoặc không có tôi và chúng tôi về cùng đường. Chẳng hiểu

duyên phận thế nào lại xô đẩy tôi để mắt đến hắn, rồi lòng tôi sẽ rất trống vắng nếu chuyến xe buýt không có hắn.

Có thể bạn cho rằng tôi quá vội vàng để nhip cảm xúc của mình trôi đi quá nhanh. Nhưng không phải thế đâu, vì khi bạn gặp một ai đó khiến bạn phải để ý, chắc chắn trống ngực của bạn sẽ rộn vang, người ta sẽ trở thành thói quen của bạn, không gặp là thấy thiếu, không nhìn là thấy trống rỗng vô cùng. Tôi không muốn áp đặt cảm xúc của mình lên bất cứ ai, vì có thể do tôi là Song Tử nên dễ rung động trước một người mà tôi cảm thấy tỏa ra thứ ánh sáng đặc biệt, hoặc đây chỉ là câu chuyện của riêng tôi. Dù thế nào thì cô nàng Song Tử như tôi đã vướng vào lưới tình mà tôi rồi.

...

Hôm nay Bảo Minh sẽ về Việt Nam. Tôi lên xe buýt để ra sân bay đón cậu ấy. Lại gặp hắn. Tôi thắc mắc mãi cho đến khi xe buýt đến sân bay rằng tại sao hắn cũng đến sân bay.

Bảo Minh vừa xuất hiện tôi đã nhận ra cậu ta, dù màu tóc và phong cách ăn mặc đôi khác. Vừa mặt giáp mặt, tôi đã lấy hai tay nhéo hai má Bảo Minh làm cậu ta lên đầy đau đớn.

- Đồ bà chảnh! Xa nhau lâu thế rồi mà chẳng có lấy một cái ôm chào đón, lại còn làm tổn thương người ta.

- Thể hiện tình yêu! Cái ấy gọi là thể hiện tình yêu, cậu biết chưa? Mặt khác còn để thử xem được gặp cậu thế này có phải là mơ hay không. – Tôi bắt đầu tỏ ra là người nghiêm lý lẽ - Về thôi!

- Đợi chút!

Bảo Minh ngơ ngác nhìn xung quanh như tìm kiếm thứ gì đó, rồi cậu ấy đưa tay lên chào, miệng cười tươi. Tôi quay lại theo hướng cậu

Ấy đang nhìn. Hai mắt mở to hết cỡ, miệng há hốc vì không tin vào mắt mình. Hấn đang đi về phía tôi và Bảo Minh.

- Tưởng cậu không ra đây chứ! – Bảo Minh vỗ vào vai Hấn. Tôi lùi lại vài bước và đứng phía sau Bảo Minh, đầu óc loạn lên vì chưa hiểu được cái duyên phận diễn ra sao mà trùng hợp như vậy.

- Đi theo nhóc này ra đến đây, Việt Nam thú vị thật, nhất là những chuyến xe buýt.

Hình như Hấn vừa liếc nhìn tôi, cười. Tôi làm bộ không nhìn thấy, quay mặt nhìn chỗ khác. Hai người họ nói chuyện mà quên mất tôi, tôi nắm áo Bảo Minh kéo.

- À quên mất, giới thiệu với cậu đây là Peter, cậu ấy học cùng trường với tớ. Mẹ cậu ấy là người Việt, nhưng đây là lần đầu tiên cậu ấy về Việt Nam.

- Chào Vy, mình là Peter. Mình nghe Minh kể về Vy rất nhiều nên có chút tò mò, xin lỗi vì thời gian qua đã lặng lẽ đi theo bạn trên những chuyến xe buýt.

Hắn ta nói tiếng Việt rất tốt. Tôi cười nhẹ, gật đầu. Lặng lẽ? Hành động của hắn là lặng lẽ thì điều gì mới được coi là lộ liễu. Tôi cười, nhưng trong lòng đang tức điên lên được, cảm giác như biến thành một con trâu bị người ta dắt mũi. Thế mà tôi lại gần như tin vào cái gọi là định mệnh chết tiệt kia.

Ba chúng tôi rời khỏi sân bay, tôi cố gắng đi chậm để tự mình hạ cơn giận. Nhưng làm sao có thể không giận được khi hai người họ biến tôi thành kẻ ngốc. Bước lên xe buýt, tôi im lặng ngồi xuống, hai người họ hình như nhận ra sự tức giận của tôi nên thôi nói chuyện, cứ nhìn nhau rồi nhìn tôi.

- Cậu đang nghĩ tới và Peter đùa giỡn với cậu à? Đừng có lờm lớt như thế. Thật ra cũng là tình cờ thôi. Ở bên Anh tớ thường kể về cậu cho Peter nghe, rồi cho cậu ta xem ảnh nữa. Khi về Việt Nam, Peter đã rồi rít kể cho tớ nghe việc đã gặp cậu trên xe buýt, cậu ta rất vui.

- Vậy là cậu đã biết? Vậy tại sao không nói cho tớ nghe? – Tôi khoanh tay, cau mày tỏ vẻ ấm ức hỏi Bảo Minh, nhưng thực ra trong lòng tôi đã nguôi giận.

- Nói gì với cậu đây hả bà cô của tôi? Cái tính của cậu, nếu giờ tớ nói có bạn của tớ muốn làm quen với cậu, cậu sẽ đá cậu ta không thương tiếc, cậu ghét nhất kiểu giới thiệu làm quen như vậy mà. Thế nên tớ mới chọn cách để tự nhiên.

- Thế vì sao...

- Còn việc vì sao cậu ta đi theo cậu trên những chuyến xe buýt thì tớ không biết nhé, đừng thắc mắc chuyện đó với tớ, cậu tự hỏi đi.

Bảo Minh hướng ánh nhìn sang dãy ghế bên cạnh – nơi Peter đang ngồi. Tôi nhìn theo và thấy Peter cười với chúng tôi. Cậu ta có

đôi mắt xanh, tóc nâu và da trắng, nụ cười thật sự cuốn hút. Tôi quay đi, nhìn ra ngoài đường, cũng mỉm cười.

Những chuyến xe buýt cứ đi rồi dừng, dừng rồi lại đi. Bước lên đó tức là đã và đang đi trên con đường có những niềm hạnh phúc ngẫu nhiên gọi là định mệnh. Dừng ngại ngùng cùng một ai đó không quen, đừng xấu hổ khi vô tình ngủ quên và tựa đầu vào vai một ai đó, hay đơn giản là cứ mỉm cười khi gặp một người nhiều lần lên cùng một chuyến xe với mình. Vì biết đâu, xe buýt sẽ dừng và hai người cùng bước xuống điểm dừng chân hạnh phúc và yêu thương.

Giấc mơ

GreenStar

“Anh thật sự rất ghét
mọi thứ thuộc về em!”
– Hấn nhớ mình đã
nói như thế với em

khi em hỏi lý do của cuộc
chia tay. Vậy mà em vẫn
mỉm cười, em vẫn cam tâm
chấp nhận lý do ngu ngốc
ấy để rồi quay lưng gạt
những giọt nước mắt mà em
tưởng rằng hấn sẽ không
nhìn thấy.

Em khóc! Hấn cũng ghét
cả những giọt nước mắt của
em nữa. Nó cũng như em,
thầm lặng, không dám thể
hiện trước mặt hấn. Hấn
ghét cả tiếng bước chân của
em, bước chân vụng về của
đôi bàn chân mà em nói: “Sẽ
chẳng bao giờ đi được giày
cao gót”, bước chân chỉ để
nằm bên hấn khi hấn đã ngủ
say. Hấn ghét cả đôi mắt
của em, đôi mắt buồn

khiến lòng người rã rời, nhưng lại có thể trông thấy cả một khoảng không gian yên bình qua đôi mắt ấy. Hấn ghét!

Nhưng hấn càng ghét bản thân mình hơn. Bởi hấn là kẻ vô dụng, kẻ tàn nhẫn nói chia tay rồi lại không thể quên được em. Hấn ngồi trong căn phòng tối, chỉ thấy vài tia sáng cô “bon chen” lọt qua những lỗ li ti trên mái tôn chiếu xuống, hấn cầm điếu thuốc trên tay, ngậm ngại châm lửa. Hấn không biết hút thuốc, vì em không thích mùi khói thuốc, nhưng hấn nghe nói hút thuốc sẽ làm con người ta quên đi muộn phiền, đau khổ. Thế là hấn hút. Lần đầu tiên hít vào cái vị khói the the, nồng nồng, hấn ho sặc sụa. Hấn bực mình rít thêm lần nữa, khó chịu kinh khủng. Thế là hấn thôi không tìm cách giải sầu bằng thuốc lá nữa.

Hắ n chuyển qua uô ng rượu. Trước hắ n cũng không uô ng được rượu, vì em nói em ghét những kẻ nát rượu. Em nói em ghét những ai như ba em, người đàn ông đã m chìm mình trong rượu để rô i dôi những trận đòn lên mẹ và em. Hắ n mở nắ p chai, đưa lên nố c một hơi và... suýt chề t sặc. So với thuồ c lá, rượu có vẻ dễ dùng hơn, nhưng rô i hắ n lại ném chai rượu vào sọt rác vì không chịu nổi vị cay và cô n cào trong ruột. Phải rô i, hai ngày nay hắ n đã ăn cái gì cho tử tề đầu.

Hắ n ước, giá như chia tay em cũng dễ như ném đi điề u thuồ c hay bỏ đi chai rượu thì tồ t biề t mắ y. Nhưng em không phải thứ gì đó cay cay, the the, cô n cào... em là em và em ở trong trái tim hắ n – từ lâu lắ m rô i. Lý do vì sao hắ n nói chia tay ư? Hắ n cũng không rõ, đơn giản hơn mà nói thì do hắ n muồ n chia tay, vì hắ n cảm thắ y chán, thắ y nặng nề .

“Tình yêu sẽ mau chán đầ i với một đứ a trẻ con.” Hắ n là trẻ con ư? Ở độ tuổi hai mươi lăm, chẳng lẽ hắ n vẫn là trẻ con? Hắ n không biề t, nhưng giờ phút này khi nhớ em, hắ n lại ôm mặt khóc nức nở như một đứ a trẻ lạc mẹ. Hắ n biề t em không phải là mẹ của hắ n, em chỉ là em, chỉ là người đã từng yêu hắ n, chăm sóc hắ n, lắ ng nghe hắ n và... nhận lời chia tay của hắ n. Nhưng hắ n đã lạc mắ t em. Trớ trêu thay, chính hắ n đánh mắ t em rô i lại đi tìm em. Đôi khi trong tình yêu, sự lạc mắ t và tìm thắ y sẽ xuấ t hiện, nhưng thời gian sẽ là thứ quyề t định sự tìm thắ y. Hắ n sợ.

Ký ức về em làm hắ n mệt mỏi, vậy mà... hắ n cứ muồ n quay đi quay lại mãi đoạn phim ký ức. “Về bên anh nế u như em chưa đi quá xa...” – Hắ n lẩm bầm, viề t lên những mảnh stick bé nhỏ từng lời câ u xin. “Nế u như em vẫn còn yêu anh, em về đi!”, “Anh sai rô i, em đừng bỏ anh”. Hắ n điên.

Trên đời này, cái kiểu tình yêu như của hắ' n đầ' y nhan nhản. Kẻ ngu ngơ dút áo tưởng rồ' i sẽ được vui vẻ, người bị bỏ rơi tưởng rồ' i sẽ đau âm ỉ suốt đời. Nhưng trò đời không như quy luật vô' n dĩ phải thế'. Hắ' n cứ vật và vật vờ mấ' y tháng trời, lúc thì tự nhủ phải quên em, lúc lại điên cuồng tìm kiế' m em ở những nơi hắ' n có thể đế' n và hắ' n nghĩ em có thể ở đó.

Hắ' n vẫn không hút thuố' c, không uô' ng rượu mà chỉ sô' ng vô kỷ luật. Hắ' n ngược đãi bản thân mình. Nhìn hắ' n thật thảm hại! Và căn phòng hắ' n sô' ng, giờ đã thành một cái ổ chuột không hơn không kém. Có những đêm mưa, mái tôn giọt; hắ' n nằ' m co ro một góc cùng với lũ chuột kêu chít chít cả đêm. Chuột cũng đói như hắ' n. “Em ở đâu? Em về' với anh được không?” – Đáp lại câu hỏi của hắ' n chỉ có tiế' ng chít chít của lũ chuột như đang cười nhạo hắ' n, cười cái tên sô' ng chung nhà với chúng.

Sau ba ngày mưa dầ' m, trời đã trở nên thoáng đãng hơn. Hắ' n nheo mắ' t khi một tia sáng từ lỗ thủng ở mái tôn chiế' u xuô' ng chỗ hắ' n nằ' m. Lũ chuột đã đi hế' t, có lẽ là đi kiế' m ăn vì biế' t ở nhà hắ' n không còn gì có thể ăn được. Hắ' n lại thấ' y cô đơn và nhớ em. Tìm lấ' y một chiế' c áo tử tề' nhấ' t, hắ' n khoác lên người lão đảo bước ra khỏi phòng, không buồ' n khóa cửa. Như một tên tù nhân vừa được mãn hạn tù, hắ' n phải nheo mắ' t rấ' t lâu mới thích nghi được với ánh sáng ngoài trời. Trời hôm nay đẹp thật. Hắ' n công nhận.

Hắ' n thò tay vào túi quầ' n móc ra được vài đồ' ng bạc lẻ, đủ để nhâm nhi một ly café bột. Thế' là hắ' n cứ xiêu vẹo đi về' phía mà hắ' n thường xuyên đi dạo cùng em. Mua xong ly café, hắ' n hút một hơi dài như để hy vọng làm no cơn đói đang hành hạ cái bao tử của hắ' n, hắ' n bước đế' n chỗ có vài ba chiế' c ghế' đá lạnh tanh. Chợt thấ' y một mái tóc ngắ' n thật quen, hắ' n dụi mắ' t nhiề' u lầ' n, chỉ sợ nhìn nhằ' m hay bị hoang tưởng. “Không phải!” – Hắ' n thố' t lên rồ' i chạy nhào đế' n như kẻ cướp. Hắ' n tròn tròn mắ' t khi nhận ra em,

vẫn là em của hắ n, hắ n ào đế n quỳ trước em, nắ m chặt tay em khóc nức nở:

“Anh xin lỗi! Đế n tận bây giờ anh vẫn đang đợi em và anh không thể quên em. Anh biế t mình thật ngu ngồ c khi nói chia tay với em. Anh biế t thời gian qua em đã rấ t giận anh, nhưng em có biế t anh đã khổ sở thế nào khi không có em không? – Hắ n vẫn khóc và lắ c đầu nguầ y nguậ y - Nế u như em đã yêu người khác, nế u em đã quên anh mấ t rô i... Thì anh sẽ đợi. Anh đợi quên tấ t cả mọi ký ức yêu thương xem như nó chưa từng có, anh đợi em...”

Hắ n khóc, nước mắ t, nước mũi tèm lem. Một bàn tay dịu dàng vỗ nhẹ lên vai hắ n, rô i vòng tay ôm lắ y hắ n vỗ về . Một giọt nóng hổi từ khóe mắ t em rơi xuồ ng cổ hắ n.

“Không sao anh à, tình yêu nào cũng phải có thử thách. Hôm qua anh nói chia tay, em đã rấ t đau khổ, em nghĩ anh không câ n em nữa, em nghĩ anh đã chán em, đã có người con gái khác... Nhưng nế u là của nhau thì sẽ lại về bên nhau, anh à!”

“Ngày hôm qua?!!!”

Trong tích tắ c, hắ n bật dậy. Giọt nước vẫn còn đọng trên cổ, nhưng không phải nước mắ t mà là... nước mưa. Hắ n vội dậy mở toang cửa sổ. Ngoài trời mưa vẫn rơi. Hắ n câ m điện thoại bá m số quen thuộc và gọi. Nghe xong tiế ng “A lô” ngọt ngào của em, hắ n cười, cười sặc sụa nhưng chợt thấ y mắ t cay cay. Từ khóe mắ t, những giọt nước không phải nước mưa rơi xuồ ng. Hắ n cảm ơn trời vì... tấ t cả chỉ là một giấ c mơ.

- Anh cười gì thế ?

- Đùng bao giờ rời xa anh em nhé!

Ngoài trời, mưa với lá vẫn đang hòa tấ u điệu nhạc của đấ t trời.

Điểm va chạm yêu thương

GreenStar

Thy đứng ngắ m mình trong gương, mặt tạo đủ kiểu sắc thái. Cô trút ra tiếng thở dài vì cảm thấy dù ở góc độ nào, từ chu môi đến nhon mỗ hay cười tươi hoặc nghiêm túc, khuôn mặt “phổ thông” như mặt của cô cũng không có điểm gì nổi bật. Cô ao ước có được một chiếc lúm đồng tiền bên má, nhưng dù có cười đến tận mang tai, lúm đồng tiền cũng không xuất hiện. Bởi thế, cô chế t mê chế t mệ những cô nàng, anh chàng may mắn được sở hữu một hay hai chiếc lúm đồng tiền. Và Thy quyết tâm sẽ có một anh người yêu sở hữu điều may mắn ấy.

...

- Đã là năm thứ mấy đi làm rồi mà còn như vậy hả Thy? – Giọng anh chàng tổng biên tập phóng với tốc độ ánh sáng đến tai Thy làm cô giật mình, dựng tóc gáy.

- Tại lúc em phỏng vấn về chuyện đó mà nhân vật cứ né tránh nên em mới dựa theo tình hình mà thêm chi tiết vào cho đủ câu chuyện. – Thy nghe rằng cười, làm bộ vô tư vô số tội.

- Còn bao biện nữa hả! May mà người ta cho qua không kiện nữa, nếu không thì chỉ vì cô mà tòa soạn mang tiếng, lúc đó chỉ còn nước lôi đầu cô ra mà xử.

- Em xin lỗi, xin lỗi sếp nhiều. – Thy xoa hai tay vào nhau, cúi đầu tỏ vẻ thành khẩn – Em sẽ lấy công chuộc tội, sếp giao việc gì em cũng chịu và hứa sẽ không để sai sót như lần này nữa.

Tổng biên tập trầm ngâm vài phút. Cũng bằng chừng ấy thời gian, Thy trách mình ngu, vì cô đã tự phủ đầu mình. Chẳng may anh sếp khó tính bắt đến những nơi khi ho cò gáy để lấy tin thì cũng đành chịu, vì lỡ hứa hẹn rồi. Đúng là vạ miệng mà.

- Thế thì tuần tới cô với cậu Nhân đi Cần Thơ làm một bài phóng sự về chợ nổi Cái Răng cho anh. Lần này là phải làm trung thực, anh giao cô cho cậu Nhân để tránh trường hợp túng quá làm liều của cô. – Tổng biên tập đặt tờ kế hoạch trước mặt Thy. – Kinh phí đi lại, ăn ở hai ngày, một đêm tòa soạn chịu. Còn chơi bởi hơn thế thì cô tự bỏ tiền túi nhé, coi như phạt lần này.

Thy mặt bí xị bước ra khỏi phòng tổng biên tập, nhưng cánh cửa vừa đóng kín lại, cô đã nhảy múa như điên. Thật ra không bị trừ lương đã là điều may mắn, thế mà còn được đi chơi, trong lòng cô thầm cảm ơn anh sếp khó tính nhưng quả thực lại thương cô nhiều lắm. Thy từng nghĩ nếu sếp chưa có vợ con thì cô sẽ tận công ngay, vì

sếp có tới hai má lúm đồng tiền nhưng vẫn có nét phong độ, đỉnh đạc. Nói chung sếp là mẫu đàn ông lý tưởng của phụ nữ.

Còn Nhân là cậu sinh viên thực tập học ở Học viện Báo chí ngoài Hà Nội. Thy vẫn chưa hiểu lý do vì sao cậu nhóc này phải lặn lội từ ngoài Bắc vào Nam thực tập, chẳng phải ở gần vẫn tốt hơn sao? Nhưng thôi kệ, Thy gạt mọi suy nghĩ không đáng ra khỏi đầu, giờ cô phải lo phi nhanh về nhà để chuẩn bị đồ cho chuyến đi vào sáng ngày mai.

...

Sáu giờ sáng, Thy đứng trước cửa đợi Nhân. Hôm qua sau khi rời khỏi phòng kế toán, Thy có nhắc Nhân sáng mai qua chở Thy ra bến xe, cậu nhóc gật gù, cũng vui mừng ra mặt.

Mười lăm phút sau, Thy tròn mắt ngạc nhiên khi từ đằng xa đi lại là Nhân, nhưng cậu ta ngồi sau một bác xe ôm. Bác ấy dừng trước chỗ Thy đứng, chờ nhận tiền xe rồi cúi chào hai người, quay đầu xe phóng thẳng. Thy đang định hỏi lý do thì Nhân cười hì hì nói trước:

- Xe em bị hỏng từ đêm qua, sáng nay đem đi sửa thì họ bảo chiều mới lấy được. Thế nên em gửi xe ở tiệm đó luôn rồi bắt xe ôm đến đây cho kịp. Giờ mình đi xe buýt hay xe ôm đây chị?

- Ôi trời! – Thy vỗ tay vào trán cái bốp - Ở chỗ này thì làm gì có xe buýt, xe ôm được một cái lúc này đến thì em không nói để mà đi luôn. Giờ chỉ có gọi taxi thôi.

- Em xin lỗi... - Nhân cúi mặt, vẻ đáng thương của cậu ta có thể động đến trời xanh huống chi một cô gái già tâm hồn mỏng manh như Thy. Cuối cùng Thy lấy điện thoại bấm số gọi taxi, vỗ nhẹ vào cái vào vai Nhân ý nói không thành vấn đề.

Chuyến xe từ Sài Gòn về Cần Thơ kéo dài hơn năm tiếng, kể cả dừng nghỉ. Hai người xuống bên xe ở Cần Thơ lúc hai giờ chiều. Tháng Mười một ở Cần Thơ là mùa mưa, cũng chính vì vậy mà Thy và Nhân vất vả lắm mới tìm được một khách sạn nhỏ gần bên xe để nghỉ ngơi. Nhưng trời không thương người, vừa bước vào hồi phòng thì ông chủ đã báo hết phòng. Bà vợ của ông ta vì muốn giữ khách nên nhanh nhẩu hứa hẹn:

- Hai em cố gắng đợi khoảng một tiếng nữa thôi, có một đôi vừa lên, chắc tầm một tiếng nữa họ trả phòng. Hai em có thể thuê xe máy để đi chơi gần đây.

Thy nghe cũng xuôi lòng nên đồng ý gửi đồ và thuê xe để hai người đi thăm dò trước tình hình. Chạy vòng vòng quanh thành phố, họ mới nhận ra so với Sài Gòn hay Hà Nội, Cần Thơ thật sự rất bé nhỏ. Những đoạn đường ngắn đi chưa hết cảnh đã thấy hết đường, những con phố nhỏ chỉ đủ đi hàng hai, quán xá đông đúc, người qua lại chen chúc. Vòng qua hết các con phố, hai chị em quyết định dừng chân ở bên Ninh Kiều nổi tiếng của Cần Thơ, nơi mà ngày mai hai người sẽ lên ghe để ra chợ nổi Cái Răng.

- Em thấy sao? – Thy nhìn sang, thấy Nhân đang cười hạnh phúc, và cô thấy xuất hiện một chiếc lúm đồng tiền bên má phải của cậu.

- Thật ra thì theo em ở đâu trên đất nước này cũng đều có những nét đẹp riêng, từ con người đến cảnh vật. Em chọn vào tận miền Nam để thực tập cũng vì muốn khám phá nhiều hơn nữa những vùng đất mới và tìm ra được nét riêng biệt của nơi ấy.

- Nghe có vẻ lớn lao nhỉ? Em có người yêu chưa?

- Sao chị lại hỏi vậy? – Nhân đỏ mặt.

Thy cười lớn. Cô nhớ ba năm trước, cô cũng đỏ mặt vì có người hỏi cô một câu như vậy. Cái thời của một cô sinh viên mới ra trường còn ngô nghê, dễ thẹn thùng đã qua thật rồi. Ngày ấy, khi anh hỏi cô có người yêu chưa, cô không đáp mà chỉ cảm thấy ngại ngùng. Vì cô nghĩ nếu nói chưa có thì giống như là cô chờ đợi anh nói yêu cô, còn nếu nói có rồi thì cô là kẻ dối trá. Sự im lặng ấy làm cô trở nên thú vị hơn trong mắt anh. Cho đến khi anh biết cô chưa có người yêu và ngỏ lời với cô thì cô lại cũng chỉ im lặng. Thy không hiểu vì sao cô lại im lặng, chỉ biết khi quen anh, trong lòng cô có một nỗi sợ hãi cứ thế lớn dần lên. Nói đúng hơn cô sợ yêu, sợ có người yêu. Ngày ấy cô nghĩ mình còn quá trẻ để quen anh – một chàng trai hơn cô tám tuổi. Nhiều lúc cô nhìn vào gương và tự hỏi mình: “Thy ơi! Mà có tiếc không?”, có tiếc không khi để anh rời xa cô, có tiếc không khi không chấp nhận lời yêu của anh. Nhưng rồi cô cũng tự an ủi mình, bảo rằng không có gì phải tiếc cả, bởi tình yêu dối với cô là hai chữ định mệnh, anh đến được thì cũng có thể đi được nếu anh không phải là của cô.

Bỗng một cơn mưa nặng hạt rơi xuống, nhưng dường như Thy không có cảm giác mưa đang tấp vào mặt mình, cô cứ đứng nhìn về phía xa xăm với ánh mắt vô hồn. Cho đến khi Nhân cởi áo khoác của mình để che lên đầu Thy thì cô mới chợt tỉnh, quay sang nhìn Nhân mà mắt đã ướt nước.

Thy ngơ ngác sau Nhân, vòng tay ôm eo cậu, áp má vào lưng cậu. Xe lao nhanh trong màn mưa.

...

Về đến khách sạn đúng sáu giờ tối, phòng trống đã có. Nhưng khi ông chủ chỉ đưa ra một chiếc chìa khóa thì Thy mới trợn mắt ngạc nhiên.

- Sao lại chỉ có một phòng hả ông chủ?

- Chứ anh chị đòi mấ'y phòng? Còn mỗi một phòng trô'ng thôi. Tại lúc nầy anh chị không về' sớm, có khách đê'n thuê nên tôi đưa chìa khóa cho họ rô'i.

- Sao ông làm ăn buồ'n cười vậy? – Thy gắ't lên – Chúng tôi có phải người yêu đâu, ở chung một phòng sao được?

- Hai em thông cảm, lúc đầ'u chị cứ nghĩ hai em là một đôi nên chị mới để người ta thuê một phòng, giữ một phòng cho hai em. – Bà vợ từ trong nhà bước ra, giọng ngọt ngào trấ'n an.

Đã đặt tiề'n cọc thuê xe, cả hai chị em người lại đang ướ't như chuộ't lột nên đôi co thêm một lúc rô'i cũng đành phải xách đồ' lên phòng. Thy nghĩ cũng tại mình, vì ban đầ'u không dặn trước là sẽ ở hai phòng riêng, chỉ nói câ'n phòng cho hai người. Cô tự cô'c vào cái đầ'u ngớ ngẩn của mình. Lúc Nhân thay xong đồ', bước ra từ phòng tắ'm, Thy nghiêm mặt nói như rắn đe:

- Về' Sài Gòn câ'm được nói với sếp chuyện này, không anh â'y lại giảng bài cho chị nữa thì mệ't lắ'm.

Nhân gậ't đầ'u, cậu ta cũng vẫn còn ngại.

- Thế' ... thế' tô'i nay ngủ sao đây chị?

- Sao là sao? Chị ngủ giường, em con trai thì ngủ đầ't đi. Xin thêm cái mề'n là được rô'i.

Nhân tiế'p tục gậ't đầ'u. Nhìn cậu nhóc lúc này ngoan hiề'n như con gái làm Thy bật cười. Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ rơi vào tình huố'ng này. Mặc dù chưa từng hôn, chưa từng nắ'm tay người con trai nào theo đúng nghĩa yêu đương, thế' mà bây giờ lại đang và sẽ ngủ cùng phòng với một người con trai.

- Yên tâm đi! Chị không làm gì em đâu, chị đây tuy già và đang ế, nhưng tuyệt đối là người tử tế, đàng hoàng. – Thy vừa đem đồ vào phòng tắm, vừa khẳng định lần nữa nhân cách tốt đẹp của mình.

...

Mưa vẫn rơi, kế hoạch đi chơi đêm của hai chị em bị phá sản. Thy miễn cưỡng mở laptop làm việc, dù tâm hồn thì đang vờ vờ với những cuộc chơi chưa thực hiện được. Nhân trái mên dưới nê, lầy gồ i nằ m xuố ng và chúc Thy ngủ ngon, cậu nhóc có vẻ mệt sau chuyê n đi dài.

Mười một giờ đêm, cái lạnh của những cơn mưa bất đầu luôn vào từ chiếc cửa chớp trong phòng. “Đúng là khách sạn hạng bét, đây giống một cái nhà nghỉ thì đúng hơn!” – Thy làu bàu đi về phía cửa chớp, kéo rèm để che gió, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Cô quay lại nhìn Nhân đang nằ m co ro, vì mê n chỉ có hai cái, trái nằ m rô i thì không còn cái nào để đắ p, lâu lâu lại còn ho vài tiế ng. Chợt cô gái già và đang ế động lòng trắc ẩn, suy nghĩ một lúc, Thy đến chỗ Nhân vỗ vai cậu nhóc:

- Nhân! Em lên giường nằ m đi, nằ m dưới này mà đổ bệnh thì mai có chuyện lớn đấ y.

- Thôi! Em nằ m dưới này cũng được, không sao đâu chị. Chị ngủ ngon!

Thy không nói gì nữa, tắt đèn leo lên giường nằ m. Nhưng cô không thể nào nhắ m mắ t được vì thi thoảng nghe tiế ng ho và trở mình của Nhân. Không đành lòng, cô ngò i dậy, cúi xuố ng giường kéo tay Nhân:

- Lên đây nằ m! Chị đã bảo chị không làm gì em rô i mà. – Rô i cô bật cười, cô nghĩ tình cảnh này thật ngược đời, một cô gái phải nằ n nằ

một chàng trai lên giường ngủ với mình. Nếu không tận mắt chứng kiến thì có lẽ ai cũng nghĩ chuyện đen tối sẽ xảy ra mất thôi.

- Nhưng em sợ em sẽ làm gì chị... - Trong bóng tối, Thy nghe tiếng Nhân trầm ấm mà cảm thấy lạnh hết sống lưng. Cô lại bật cười.

- Mỗi người một cái mê, đặt một cái gổ ở giữa, muốn làm gì cũng khó. Nói thôi chứ em lên nằm đi, miễn đừng làm gì chị là được!

Nhân im lặng một lúc rồi ngò dậy, ôm gổ lên giường. Bày binh bố trận xong xuôi, Thy cũng nằm xuống và cô cảm thấy có chút thoải mái hơn lúc trước, có lẽ vì cô vừa làm một việc tốt, nhưng lại vẫn không thể ngủ được. Cái cảnh này giống như trong phim Hàn, không thể tin nổi nó đang thật sự diễn ra. Thế mới biết đâu phải phim Hàn nào cũng xạo người ta, cũng có tình tiết thật sự xảy ra đấy chứ, chỉ tại hiếm và ít gặp thôi. Nhưng nếu có gặp thì cũng chẳng ai dại đi nói chuyện này ra, trai chưa vợ - gái chưa chồng ngủ chung trên một cái giường mà không làm gì thì cũng phi lý và có chút phi thường, không ai tin nổi cả.

- Thy ơi! Em không ngủ được nữa rồi. - Tiếng Nhân khe khẽ làm Thy giật mình.

- Tại chị đánh thức em dậy giữa chừng à? Xin lỗi nha, để m cừu để ngủ đi em. - Thy bỗng thấy run.

- Thy ơi... chị cho em mượn... mượn tay được không?

- Làm cái gì? - Thy lo lắng bỏ nhanh hai tay vào trong mê.

- Em hứa em chỉ nắm tay chị thôi!

Thy chợt cảm thấy mình ngu ngốc. Cô quên rằng dù sao Nhân cũng là con trai, cậu đã hai mươi hai tuổi và cũng có thể còn là một đứa con trai từng trải. Trong khi cô – dù đã hơn hai mươi lăm tuổi, nhưng nụ hôn đầu vẫn chưa trao ai, đến nắm tay người cô yêu cũng chưa một lần. Tự dưng cô không biết phải xử lý thế nào trong tình huống này, vì cô đã tự nói với bản thân mình rằng cô chỉ trao bàn tay này cho người cô tin tưởng và trao nụ hôn cho người cô yêu thương. Nhân không là loại người nào trong hai người đó cả. Nhưng...

- Chỉ nắm tay thôi phải không? Em hứa sẽ ngủ sau khi nắm tay chị chứ? – Thy bỗng trở thành một đứa con gái mang trong lòng đầy sợ hãi của tuổi mới lớn.

- Vâng! Chỉ nắm tay thôi.

Thy ngẩn ngai đưa bàn tay ra, luôn phía dưới chiếc gối đặt ở giữa. Rồi một bàn tay to lớn, ấm áp chạm vào tay cô, nắm chặt. Cô nắm bắt động, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng của trái tim đang đập rất mạnh. Thy tự cười bản thân mình, suốt ngày nhận mình là gái già và tỏ ra từng trải, nhưng thực chất cô chẳng biết gì ngoài những lý thuyết đọc trong sách vở, hoặc kinh nghiệm truyền miệng từ các cô bạn đã kết hôn.

Hai mắt Thy không thể khép lại dù đã hai giờ sáng. Bàn tay cô vẫn nắm trong bàn tay Nhân và không có động tĩnh gì, cô nghĩ Nhân đã ngủ nên nhẹ nhàng rút tay lại, nhưng Nhân nắm rất chặt và không sao rút tay ra được. Thy cố gắng nhắm mắt lại, kéo mép lên cao tới mũi, hơi thở có phần dồn dập hơn. Cô không hiểu cảm xúc của mình lúc này là gì.

...

Trở về sau hai ngày tác nghiệp, sếp thật sự hài lòng vì bài viết mới đây. Sau khi khen ngợi cả hai chị em làm việc ăn ý thì anh cũng

tiện nói luôn:

- Nhân thực tập ở đây được hai tháng rồi nhỉ? Vì em làm việc rất hiệu quả nên anh quyết định ký giấy và cho em về sớm hơn dự định để có thể hoàn thành khóa luận thật tốt. Chiều nay lên phòng kế toán lãnh lương rồi mai làm một bữa tiệc nho nhỏ nhé!

Nghe xong cả Nhân và Thy đều tròn mắt ngạc nhiên. Thái độ của Nhân có thể là vui mừng, nhưng còn Thy... cô cũng không hiểu vì sao mình lại có hành động lạ lùng như vậy, giống như có một cái gì đó vừa đập tắt trong cô.

...

Cuối tháng Mười một, Hà Nội những ngày đông lạnh giá.

Nhân trở về được một tuần rồi, mọi thứ không có gì thay đổi, nhưng cậu cảm thấy trong cậu có điều gì rất khác. Mỗi đêm cậu đều gặp một giấc mơ, mà không, đó là đoạn quá khứ thật sự về trong giấc mơ của cậu, cậu nhớ cái nắm tay với một ai đó. Lâu dần nó trở thành ám ảnh, đến nỗi chỉ cần nhìn vào tay mình, Nhân cũng tưởng tượng ra bàn tay của người kia – bàn tay của Thy.

Tình yêu có thể bắt đầu từ cái nắm tay hay không? Nhân không biết, nhưng cậu thấy nhớ Thy, thật sự rất nhớ. Ngày đông lạnh giá càng làm cho nỗi nhớ thêm cồn cào, cảm giác thiếu thốn và cần người đó ở bên cạnh khiến Nhân cảm thấy mình như kẻ điên. Cậu cũng không thể hiểu nổi tại sao lại như vậy, nhưng với cậu, Thy thật sự là một cô gái đặc biệt.

- Thy à, chị đang làm gì đấy? – Nhân bấm số gọi cho Thy sau rất nhiều ngày suy nghĩ.

- Nhân đấy à? Chị đang viết phóng sự nhân vật. Em đang làm gì vậy? Sao hôm nay lại gọi cho chị?

- Em... em nhớ cái nắm tay... - Nhân á púng như một đứa trẻ đang tập nói.

- Hả? Em nói gì cơ?

- Em nhớ cái nắm tay với chị! Em nhớ chị!

Trong phút chốc Thy như bị đóng băng, đoạn ký ức cô đã cố gắng quên được tua lại, cả cảm xúc cũng tràn về ấm nóng. Nhân im lặng lắng nghe tiếng thở không còn đều của Thy, có chút lo lắng, cậu định nói thêm gì đó để phá vỡ không khí im lặng này thì Thy – bằng một giọng như đã khóc, nhẹ nhàng nói:

- Chị cũng rất nhớ em, Nhân à.

- Em chưa có người yêu đâu Thy nhé! Thế nên... Anh chờ em!

Nói rồi Nhân cúp máy vội, để lại đầu bên kia có một người đang ngẩn ngơ suy nghĩ. Thy vừa được nghe một lời tỏ tình thật đặc biệt. Cô cảm thấy Nhân thật can đảm hơn cô gấp trăm ngàn lần, ít ra cậu có thể trả lời câu hỏi người khác đặt ra. Còn cô, ở quá khứ đã bỏ lỡ cơ hội nắm bắt tình yêu của mình. Nhưng hiện tại, Nhân đã thay cô tạo ra cơ hội ấy và cũng cho cô cơ hội để sống thật với cảm xúc của mình.

Ở hai thành phố, hai mùa khí hậu khác nhau, cảm xúc của Thy và Nhân chạm vào nhau, như là định mệnh.

Đừng sợ, anh vẫn ở đây

GreenStar

**Tháng tư, tìm về nơi
có gió**

Cứu thoát đôi chân bé
nhỏ ra khỏi đôi giày cao gót
bảy phân, Nguyên chạy ào
vào phòng, thả mình rơi tự
do xuống chiếc giường
quen thuộc. Mùi hương
Downy vẫn còn lan tỏa
khắp tám ga cô mới giặt
hôm qua. Nói đúng hơn là cô
bỏ nó vào chiếc máy giặt
rồi ấn nút, một tiếng sau
đem phơi. Tháng Tư rồi, Sài
Gòn nóng muốn nung
người và người ta chỉ tìm
thấy chút thoải mái vào ban
đêm. Đêm Sài Gòn vẫn rất
sáng, ánh sáng từ các cột đèn
cao áp khiến con người ta
có cảm giác đang sống
trong một thành phố không

ngủ. Nguyên tự hỏi, có bao giờ Sài Gòn sẽ khép mi và đánh một giấc dài? Như cô lúc này.

Chiếc quạt gió hoạt động hết công suất, tiếng ù ù nghe như thiếu hụt, thỉnh thoảng có vài tiếng *roẹt roẹt* như kiểu có loài động vật bé nhỏ nào đó đã rơi vào máy chém của sự chết chóc. Không thương tiếc, cánh quạt vẫn quay đều như để khẳng định cái vòng quay của cuộc đời không ai né tránh được, kẻ khôn ngoan sẽ sống sót, kẻ ngu ngơ sẽ ra đi lúc nào không hay.

Người ta bảo: “*Thứ bảy máu chảy về tim!*”, còn với Nguyên, thứ bảy là ngày để một giấc ngủ của cô được tròn hơn. Cô không đi ăn uống, xem phim hay shopping như bạn bè, đơn giản vì mỗi ngày của cô là nhìn người ta ăn uống, xem phim và mua sắm đủ thứ. Cô làm việc tại một trung tâm mua sắm – vui chơi – giải trí lớn của Sài Gòn, sáng làm việc lúc 7 giờ và kết thúc lúc 21 giờ tối, cô đứng như tượng, lâu lâu có vài vị khách hỏi han chỗ họ muốn đến, cô sẽ dẫn họ đi hoặc nhờ bất kỳ một nhân viên nào đang rảnh rỗi. Cô phát ngán với những việc đó cũng là điều dễ hiểu, cô chỉ cần ngủ, chỉ vậy thôi.

Hai giờ sáng, tiếng cửa sổ đập vào khung sắt làm cô giật mình. Có vẻ như cái quạt không đủ sức làm tan hết khí nóng đang ám trong phòng. Tóc cô ướt nhẹp, đẩy người tuột dài đến chỗ mép giường rồi đưa chân với xuống nền gạch men, Nguyên đưa cả cơ thể mình tách rời tầm nệm và ý định nằm dưới nền được thực hiện. Có lẽ phải thế thì mới ngủ tiếp được, dù biết sáng mai cơ thể sẽ đau nhức vì nằm trên nền gạch men cứng như đá. Mà phải rồi, nó đúng là đá!

Tiếng cửa va vào khung sắt vang lên thêm vài lần nữa, cô mặc kệ, vẫn lẩn qua lẩn lại tận hưởng cảm giác man mát từ nền gạch và chiếc quạt nằm cách đó không xa cô. Bỗng hơi thở của cô hòa lẫn một chút khí lạnh lạ lùng, cô vẫn nhắm mắt nhưng dường như

không còn ngủ mê man nữa. Cảm giác như có một vòng tay đang nâng cô lên, cả cơ thể cô mất dần cảm giác, đơ cứng rồi nhẹ tênh.

- Khôi! Là anh đó phải không? – Cô vẫn nhắm mắt, thê u thảo như kẻ nói mê.

Rồi cô lại cảm nhận được chút lạnh của nền gạch. Cô mở mắt, ngơ i bật dậy, nhìn khắp phòng để tìm kiếm điều cô vừa hỏi. Không có ai ngoài chiếc quạt đang quay vù vù. Bỗng dưng cô cảm thấy lạnh sống lưng, nhanh nhất có thể, cô lao lên giường rồi trùm mê n kín mít, mặc kệ hơi nóng đang ôm lấy cô, bóp nghẹt cô. Tiếng quạt kêu giơ ng như tiếng cười, lâu lâu eo éo như tiếng băng xước. Cô sợ.

Sáng chủ nhật, trời trong xanh, nắng chưa đến nỗi gắt gỏng. Nguyên thức giấc lúc 9 giờ và cả người cô toàn là mồ hôi, sự việc đêm qua làm cô ra nông nổi này. Tắm rửa xong, cô pha một tách café ngơ i nhâm nhi cùng bản nhạc không lời *Confess* mà cô rất thích. Chợt một giọt nước mắt nhỏ xuống tách café sữa đang bốc hơi yếu ớt, cô nghĩ về Khôi. Đã hơn một tuần nay cô không gặp được anh, không liên lạc được cũng chẳng có tin tức gì. Cô kiêu ngạo, cô tự đặt nguyên tắc cho mình rằng không bao giờ được bị lụy trước bọn con trai, kể cả anh – người cô yêu. Thế nên dù anh bật vô âm tín, cô vẫn tỏ ra thản nhiên, và sống như không có gì xảy ra, chỉ như anh đang đi một chuyến công tác dài. Nhưng đến giờ phút này, cô thật sự nhớ anh, cô càng lo lắng hơn khi mọi liên lạc của anh đều không có tín hiệu phản hồi. Có lẽ nào anh đã bỏ rơi cô?

Đã mấy đêm liền cô gặp tình trạng tương tự như tối hôm thứ bảy tuần trước. Cảm giác như có ai đó đang ở trong phòng, nhưng khi mở mắt ra thì lại không thấy ai cả. Cô mất ngủ. Cô đi làm như một người bị nghiện, lúc nào cũng ngáp ngấ n, ngáp dài. Sếp đã vài lần bắt gặp cô ngủ gục trong góc kho hàng của trung tâm, ban đầu thì

ông nhắ c nhở về cảm thông, nhưng dầ n dầ n ông bực mình, phát cáu.

- Tôi nghĩ cô nên có thời gian nghỉ ngơi!

- Em không sao ạ! Em sẽ cố gắ ng khắ c phục tình trạng hiện tại, em không muố n nghỉ việc ở đây. – Nguyên nói trong lo lắ ng và hoảng hồ t.

- Tôi đâu có bảo cô phải nghỉ việc! Tôi muố n cô nghỉ ngơi, tôi sẽ cho cô một tuầ n nghỉ phép và hãy đi đâu đó cho thoải mái tinh thầ n. Cô là một nhân viên xuấ t sắ c của công ty, tôi không muố n cứ phải nhìn thắ y nhân viên của mình trong tình trạng... giồ ng như bị ngược đắ i – Ông cười – Hãy nghỉ ngơi đi! Hy vọng một tuầ n sau, tôi sẽ thắ y được một cô gái trẻ trung, năng động trong công ty của chúng ta.

Nguyên mỉm cười, cúi chào ông sếp đáng kính của mình rồi câ m theo sô ̣ tiề n hỗ trợ cho kỳ nghỉ phép một tuầ n. Thật may mắ n khi cô có một vị sếp như ông – thương nhân viên và luôn quan tâm tới họ, có lẽ điề u này đã đủ để giải thích cho việc vì sao ông lại là giám đố c của một khu trung tâm lớn như thế ̣ này.

“Đi đâu đây?” – Đó là câu hỏi lớn vồn trong đầu Nguyên khi cô trở về nhà. Rồi như có một tia sáng lóe lên trong đầu, cô mỉm cười, nhanh chóng sắp xếp quần áo vào vali. Cô sẽ đi, đi về nơi có gió.

Hà Nội. Anh đang ở đâu?

Chuyến bay Sài Gòn – Hà Nội hạ cánh. Nguyên kéo vali ra sảnh chờ, người đông như hội. Cô đã gọi điện cho Minh – anh họ của cô. Minh là giảng viên của một trường đại học tại Hà Nội, anh hơn cô hai tuổi và cũng đã lâu lắm rồi, hai người họ không gặp nhau, từ lúc Nguyên vào Sài Gòn học đại học, còn anh thì chọn Hà Nội là nơi để dừng chân.

- Anh ở đây! – Một chàng trai cao to, da trắng, mũi cao và cười rất duyên vậy Nguyên.

- Anh vẫn nhận ra em cơ à?

- Sao lại không! Nhìn cái tướng ngơ ngơ kiêu ngạo ngán của cô là anh biết ngay! – Minh cười lớn.

- Trời ơi! Từ hồi anh đi học thạc sĩ bên Anh về, có vẻ cao to và bảnh trai hơn trước nhỉ? Em không nhận ra luôn.

- Trời ơi cái gì mà trời ơi! Anh vẫn là anh của ngày hôm qua cô em gái ngố của anh ạ. – Anh đưa tay cô c nhẹ vào trán Nguyên, mặt đỏ lên vì ngượng. Vẫn dĩ trước giờ Minh vẫn hay ngượng vì những lời khen.

– Thôi mình đi! Anh sẽ dẫn em đi chơi cho đến khi xương chân em kêu răng rắc. – Minh lại cười, Nguyên phải công nhận anh họ của cô có nụ cười rất cuốn hút.

Tháng Tư, tiết trời Hà Nội mát mẻ, có vài cơn gió se se lạnh làm lòng người phải kiếm tìm một ai đó. Ngồi sau lưng Minh, Nguyên

vòng tay ôm nhẹ anh, áp má vào lưng anh giông như hồ i xưa, hai đứa chở nhau đi học bằng xe đạp mỗi ngày vì học chung trường, đã có rất nhiều người nhầm họ là một cặp, nhưng khi nhìn thấy cặp lông mày, đôi mắt, chiếc miệng của hai người họ, tất cả đều phải ô lên: “Anh em họ gì mà giông nhau đến thế? Mỗi tội mũi cô em không cao bằng mũi của ông anh!”. Và rồi Minh sẽ nhìn chằm chằm vào chiếc mũi đã đổ ửng của Nguyên, chép miệng: “Đáng tiếc! Được chiếc mũi cao như anh có lẽ cô sẽ có nguy cơ đi thi hoa hậu... đậu!”. Thế đấy! Ai cũng công nhận Minh đẹp trai, có duyên, nhưng với Nguyên thì anh chính là một ông anh họ vô duyên nhất trên đời.

- Người yêu anh sẽ ghen đấy!

- Anh có người yêu rồi à?

- Anh đùa thôi! Cho cô ôm thoải mái hết năm nay, năm sau anh sẽ có người yêu!

- Trời ơi! Có người yêu mà cũng phải sang năm mới có à? Em tưởng anh ế già chứ.

- Anh mà ế thì “hoa hậu đậu” như cô có mà chết già trong cô đơn à?

- Đồ vô duyên! – Nguyên đưa tay nhéo vào hông Minh một cái đủ làm anh vẹo người qua một bên. Hai người họ cười làm ấm cả những cơn gió vội ngang qua.

Căn hộ Minh đang sống nằm ở một nơi theo Nguyên là tuyệt vời. Dù phải đi qua những con đường nhỏ, nhưng hai bên đường đều có hoa loa kèn đang nở rộ. Phải rồi, tháng Tư là tháng của hoa loa kèn mà. Minh đã chuẩn bị cho Nguyên một phòng ngủ với ga nệm mới tinh màu ngọc bích, có vẻ như căn phòng này vừa mới được Minh dọn

đẹp. Dù thế nào thì cô cũng phải công nhận anh họ của mình là một người chu đáo, từ bé đã thế rồi. Miệng thì luôn chê bai cô, chọc tức cô nhưng quả thực anh luôn là người bảo vệ cô, chăm sóc cô và yêu thương cô hơn chính bản thân mình.

- Cảm giác thế nào? Thoải mái như ở nhà chứ?

- Hơn ở nhà anh ạ.

- Sao thế?

- Hình như chỗ em ở có... ma! – Nói đến đây cô dựng tóc gáy – Vì không chịu nổi nên em mới có bảy ngày nghỉ phép thế này đây.

- Thật hả? Anh tưởng chỉ có ma sợ cô chứ, hóa ra cô cũng sợ ma cơ à.

- Em nói thật đấy! Không đùa đâu.

Minh đưa tay miết cằm tỏ vẻ suy nghĩ.

- Thôi thì cứ ở đây chơi cho thoải mái đã, đừng nghĩ ngợi nữa. Nếu mai mốt vào lại Sài Gòn mà vẫn còn hiện tượng ấy thì chuyển chỗ ở đi. Tự dưng cô làm anh lo quá, nhớ đâu cô bị ma bắt thì anh lấy đâu người để chơi cùng. Đáng lo ngại thật! Hay có khi nào con ma ấy yêu cô?

- Trời ơi! Anh đừng có trêu em nữa. Yêu cái gì mà yêu, em đang buồn muốn chết vì cái thứ gọi là tình yêu đây này.

- Á à! Cô có người yêu rồi à? Bao giờ? Lâu chưa? Sao không dẫn ra đây diện kiến ông anh này, hả?

- Thôi không nói chuyện với anh nữa! Em buồn ngủ, anh đi nấu ăn đi, nấu món canh chua cá lóc em thích ấy nhé. – Nói rồi cô đẩy Minh ra khỏi phòng, mặc kệ anh “Ồ, ờ” đầy khó hiểu.

Giờ cô mới để ý thấy có một hộp quà nhỏ đặt trên bàn, chắc là của Minh. Cô mở hộp quà ra, là món ô mai sấu mà cô thích ăn. Hồi ở nhà, mỗi lần Minh lên Hà Nội có việc, cô đều đu theo để năn nỉ ỉ oài một hộp ô mai sấu, lúc nào Minh cũng: “Nhất quyết không! Mua tốn tiền lắm!”, nhưng khi về thì cô sẽ lại ngỗ i nhai chóp chép món mà Minh nhất quyết không mua. Đôi lúc cô nghĩ, nếu một ngày Minh có người yêu, có vợ thì cô sẽ phải khóc cạn nước mắt mắt vì sẽ mất đi một thiên thần bên cạnh cô. Cô ích kỷ câ u mong Minh không có người yêu, có lẽ vì thế mà đến giờ anh vẫn cô đơn. Cô vừa mừng vừa tự trách mình độc ác.

Nguyên cất hộp quà, leo lên giường nhắm mắt ngủ, thật thoải mái.

- Dậy đi! Con mèo lười ngủ chiề u. Ngủ chiề u ngu người ra đây y!

Nguyên nheo mắt, vươn vai rồi đập tung chiếc c mề n. Trời đã bắt đầu chuyển màu, một thứ ánh sáng vàng cam của nắng chiề u sắp tắt.

- Trời ơi! Ước gì Sài Gòn cũng có thể ngủ mà đắp mề n thoải mái thế này. Chắc em phải chuyển ra đây ở với anh luôn mất thôi.

- Cô ám anh không cho anh cưới vợ à? Quên chuyện đó đi, có ra đây anh cũng không cho cô ở cùng đâu, cô ám anh đến giờ chưa có người yêu còn chưa đủ hay sao mà còn... Thôi thôi, dậy! Đi rửa mặt rồi xuống ăn canh chua cá lóc như cô yêu câ u.

- Gì mà cứ nói em ám anh hoài – Nguyên phụng phịu – Đã thế em chẳng thèm, em sẽ cưới chồ ng trước khi anh lấy vợ rồi lập đàn trù cho anh ế luôn. – Cô cười khoái chí.

Phải nói thật lòng rằng không có chỗ nào để chê Minh cả, anh giỏi giang, ân câ n, chu đáo, lại còn... nấ u ăn ngon. Nguyên ăn hết nô i

canh chua cá lóc không còn tí nước cạn nào, mặc kệ Minh ngồ`i mắ`t miệng đê`u chữ O. “Thê` này thì đê`n vỡ bụng mắ`t thôi! Vậy mà còn đòi lắ`y chồ`ng trước khi anh có vợ. Người như cô ai thêm rước, chỉ tồ`n cơm gạo thôi.” – Minh chếp miệng, ngao ngán nhìn cô em họ.

Ăn xong, Nguyên được ủy thác cho nhiệm vụ rửa chén còn Minh dọn dẹp lại chỗ bàn ăn, thức ăn vung vãi vì tồ`c độ ăn của Nguyên. Hai anh em đóng cửa đi dạo. Nguyên muố`n đi bộ để ngắ`m mọi thứ xung quanh được dễ dàng hơn, Minh đờ`ng ý sau tiế`ng thở dài: “Xa lắ`m đắ`y!”. Trước giờ vẫn thê`, dù phản đố`i hay không ưng ý thì cuố`i cùng vẫn là sự đáp ứng yêu câ`u của cô em họ xắ`u tính.

Đêm Hà Nội, đêm của những bông loa kèn không ngủ. Hai người họ đi rắ`t lâu, đi hê`t các con phố` nhỏ ở gầ`n đắ`y, họ nói chuyện với nhau, đủ thứ chuyện: chuyện thời thơ ấ`u, chuyện hiện tại và cả... chuyện tình yêu.

- Thật ra, anh có rắ`t nhiê`u người đê` ý. Đừng cảm thắ`y lạ, vì anh họ của em dễ thương mà, được con gái đê` ý cũng là điê`u dễ hiểu thôi. Nhưng sự đời vẫn thê`, theo tình tình chạy, trồ`n tình tình theo em à. Anh vẫn đợi cô ấ`y, cô ấ`y đã đi du học được hai năm rồ`i, còn một năm nữa thôi. Chỉ có điê`u... - Anh đưa tay gạt đi thứ nước đang tràn ra từ khóe mắ`t.

- Chỉ có điê`u không biế`t lúc đó anh còn cơ hội nữa hay không thôi.

- Có chứ, anh vẫn liên lạc với cô ấ`y, nhưng cô ấ`y rắ`t bận, việc học hành bên kia lại áp lực nhiê`u lắ`m. Em hỏi anh đã thổ lộ chưa ư? Sự thật là... chưa. Đừng bảo anh ngồ`c! Cách đây ba năm, lúc anh sắp đi học thạc sĩ ở Anh khoảng một năm thì cô ấ`y tỏ tình, phải, là cô ấ`y nói yêu anh. Nhưng anh lại từ chồ`i, anh bảo muố`n có sự nghiệp vững rồ`i mới yêu. Giờ cô ấ`y đi, anh mới nhận ra mình yêu cô ấ`y. Nhưng làm sao thổ lộ đây khi anh đã từng từ chồ`i, anh chỉ biế`t câ`u

trời cho cô ấy đừng yêu ai, cũng đừng ai đẹp trai hơn anh đến nói yêu cô ấy – Minh cười, nụ cười ứa nước mắt – Chuyện của anh chỉ có thế, em kể chuyện của em đi.

- Người yêu của em tên Khôi, anh ấy là một hướng dẫn viên du lịch. Anh ấy cao, da ngăm chứ không trắng như anh, mũi cũng cao như anh, nhưng có lẽ răng đều hơn răng của anh. Em nói thật mà, đừng liếc em. Em gặp anh ấy trong một bữa tiệc sinh nhật bạn cùng công ty. Anh nói đúng, anh ấy ấn tượng vì cách ăn uống “tự nhiên như ruồi” của em, thế là chúng em làm bạn rồi trở thành người yêu. Anh ấy nói vì em sống không giả tạo, chân thành nên anh ấy yêu em. Anh hỏi vì sao em yêu Khôi à? Vì anh ấy cho em cảm giác an toàn. Sống ở một nơi như Sài Gòn, em chỉ cần được an toàn thôi, và... Khôi làm cho em thấy mình được bảo vệ.

- Giờ hai người ra sao rồi?

- Anh ấy mất tích gần nửa tháng nay rồi, em không liên lạc được. Tất cả mọi thứ như quay về con số 0. Em sợ lắm. – Cô òa khóc.

“Đừng sợ! Anh vẫn ở đây.” – Nguyên nghe tiếng thìêu thảo bên tai, cô nhận ra mình đang được Minh ôm vào lòng, anh vỗ về cô như ngày còn bé.

23 giờ đêm, họ trở về phòng. Minh chúc Nguyên ngủ ngon rồi giúp cô khép cửa phòng lại. Đang định lên giường ngủ thì cô nhớ ra mình chưa sắp quần áo ra. Cô quay lại kéo chiếc vali để lên giường, mở ra rồi lấy đồ treo vào tủ. Một vật nhỏ rơi xuống nên kêu lóc cóc, là vỏ ốc Khôi tặng cô lúc anh dẫn đoàn người nước ngoài đi tham quan ở Nha Trang. Bỗng cô ôm mặt khóc nức nở, cô cảm giác như có thứ gì đó đang bóp nghẹt trái tim cô, hơi thở của cô. Giờ phút này cô an toàn, nhưng không có anh, cô như thiếu đi một điểm tựa, một

tắm chắn bảo vệ cô. Đêm dài như vô tận. “Khôi ơi! Anh đang ở đâu?”

Trở về, nơi đau thương nương náu

Minh đưa Nguyên ra sân bay, anh ôm tạm biệt cô em họ bé nhỏ mà lòng cảm thấy nhói nhói. Đêm nào anh cũng nghe tiếng cô khóc nấc lên, muốn vào phòng để an ủi cô, nhưng anh nghĩ giờ cô đã không còn là Nguyên của nhiều năm trước, anh cũng không thể cứ mãi ở bên để luôn bảo vệ cô, làm cô tạo vỏ bọc không dám đối diện với mọi khó khăn. Anh nói đùa như thật:

- Thôi Nguyên à, đừng buồn nữa. Sớm anh với cô long đong về đường tình duyên, bà ngoại chẳng bảo thế còn gì. Cho nên cô cứ cố gắng mà đương đầu đi, anh cũng ở đây lập đàn cầu cho cô sớm lên xe hoa, trước anh cũng được.

Cô không nói gì, chỉ mỉm cười. Cô không dám kể cho Minh nghe rằng đêm nào cô cũng có cảm giác một ai đó đang ở bên cạnh cô, lúc thì vuốt tóc cô, lúc lại vỗ về cho cô ngủ... Những điều ấy làm cô nhớ Khôi, thế là cô lại khóc.

- Bao giờ rảnh lại ra chơi với anh nhé! Anh luôn chào đón em.

- Dĩ nhiên rồi, mà anh đừng gọi em là cô, nghe xa lạ lắm. Bao giờ anh lấy vợ, có con thì hãy gọi thay cho con anh bằng cô, còn giờ em thích anh gọi em là em cơ.

- Ừ, anh biết rồi. Đi bình an nhé! Bao giờ về tới nơi thì gọi cho anh. Còn nữa, căn phòng em đang sống, nếu không ổn thì chuyển ngay đi nhé, anh lo lắm.

- Em biết rồi, anh cũng đi đường cẩn thận, em vào đây.

Nói rồi cô quay đi. Minh thở dài nhìn cô em họ bước đi đầy mệt mỏi. Người lớn có nhiều chuyện khá phức tạp, đôi khi cứ loay hoay, luẩn quẩn cả đời không thoát ra được, nhất là đối với tình yêu. Bỗng dưng anh thêm được quay lại tuổi thơ, cái hồi anh không biết yêu, Nguyên không biết yêu, vô tư và hồn nhiên. Anh sẽ lại bảo vệ cô, gọi cô là “Hoa hậu đậu” để rồi cô đuổi đánh anh khắp xóm. Buồn là chẳng thể như thế được nữa rồi!

Hai tiếng đồng hồ ngó trên máy bay trôi qua nhanh chóng, Nguyên đang đứng ở sân bay Tân Sơn Nhất... một mình. Cô gọi taxi về phòng. Sài Gòn vẫn nóng khủng khiếp, căn phòng lâu ngày đóng cửa, khí nóng ám tới từng kẽ nứt trên tường. Điều đầu tiên cô làm khi bước vào phòng là mở toàn bộ cửa có thể mở, bật quạt để đẩy bớt khí nóng ra ngoài. Tự dưng cô thêm quay lại Hà Nội. Cô mở nguồn điện thoại. Vài người bạn nhắn tin hỏi cô đã trở về chưa, bao giờ thì sẵn sàng đi làm, có quà hay không... và... năm cuộc gọi nhớ từ Khôi.

Nguyên vội vàng bấm số gọi lại, cô luôn cố gắng để n phát khóc. Nhưng vẫn là tiếng chuông ngân dài mãi, cô gọi lần hai, rồi lần ba. May quá, có người trả lời:

- Chào cô! Cô có phải là Thảo Nguyên không?

- Vâng! Là... Là tôi! – Cô lắp bắp xen lẫn nỗi sợ hãi.

- Đây là điện thoại của anh Phan Hoàng Khôi, người đã tử vong cách đây hai mươi ngày. Cô có thể đến ngay chỗ chúng tôi để nhận một số đồ liên quan đến cô không? Chúng tôi rất tiếc...

Mọi điều sau đó đều ứ ứ, rề rề trong tai Nguyên. Cô không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy, chẳng lẽ là Khôi? Khôi người yêu cô? Khôi người cô yêu? Cô không biết nữa, cô chỉ còn biết khóc, cả cơ thể như không có giá đỡ, cứ mê m mê nhoài ra. Cô nấc nấc khóc nức nở, trên cổ cô là chiếc vỏ ốc Khôi tặng, cô bất giác đưa nó lên

tai nghe. Khôi từng nói, nếu anh đi xa và cô thấy nhớ anh thì hãy lắng nghe chiếc vỏ ốc này, nó sẽ nói thay lời anh muốn nói với cô.

“Đừng sợ! Anh vẫn ở đây mà...”

Cô giật mình, ngơ ngác bật dậy, có tiếng nói phát ra đâu đó rất gần cô, nghe rất quen, rất ấm áp. Cô đưa chiếc vỏ ốc lên tai lần nữa. “Đừng sợ! Anh vẫn ở đây!” – Thứ âm thanh quen thuộc phát ra rõ hơn. Cô gào thét, nỗi đau đớn trào dâng trái tim cô, cô nghĩ mình bị điên. Điên thật rồi.

...

Sau tang lễ của Khôi, cô trở về nhà với một hộp đầy những thứ mà cảnh sát thấy được tại nơi Khôi mất và chúng đều liên quan đến cô. Khôi cùng một đoàn khách du lịch đi leo núi, anh đi cuối cùng vì có vài người quá ham chơi nên đi chậm hơn đoàn, anh phải giám sát họ. Nhưng lúc sau, khi mọi người đã dừng nghỉ thì vẫn còn thiếu một cô bé người Nga. Khôi quay lại để tìm, nhưng vì trời chiều tối, anh sơ ý trượt chân té xuống một đoạn dốc núi. Anh đã ngã t và sau khi tỉnh dậy thì không còn ai ở gần để cứu anh lên. Anh đã cố gắng gọi điện, nhưng điện thoại lại không thể bắt được sóng. Số thức ăn anh mang theo chỉ đủ sống trong bốn ngày. Sau đó anh đã không thể chống lại cơn đói và cái chân đã bị gãy vì rơi từ trên cao xuống.

...

Nguyên từ từ mở chiếc hộp ra, có một viên đá cuội hình trái tim, trên đó khắc chữ “Khôi yêu Nguyên”, một xấp lá khô có khắc chữ và một lá thư, những dòng chữ nguệch ngoạc của Khôi vì đã đói và kiệt sức. Mất Nguyên nhòa đi vì nước.

“Gửi cô gái dễ dàng sợ hãi, dễ dàng rơi lệ, dễ dàng bị tổn thương của anh.

Anh rất nhớ em, nhớ chết đi được. Nhưng anh biết anh sẽ không chết vì nhớ em mà anh sẽ chết vì không có gì để ăn. Tự nhiên anh ăn hận quá, giá như anh cứ ăn như em, ăn kiểu ‘Tự nhiên như ruồi’ thì có lẽ giờ anh cũng không tiếc vì mình đang chết đói. Anh đùa thôi, em đừng giận. Mà em cũng đừng khóc nha, em phải vui vì đã được một người đẹp trai, tài giỏi như anh yêu, lại còn nuông chiều em nữa.

Anh biết em sẽ không dáo dác lên tìm anh khi ba ngày anh không liên lạc với em, vì em là cô gái chảnh chọe nhất trên thế gian này. Đừng trách anh nếu anh nói thế, em nên thương người sắp chết vì đói em ạ! Anh biết sẽ không dễ dàng để quên một người yêu tuyệt vời như anh, nhưng em đừng lo, anh vẫn ở bên cạnh em thôi. Chỉ là... em sẽ không biết anh ở bên em. Đừng nói anh là một thằng ngốc, anh chỉ ngốc trước em thôi, còn với hàng trăm cô gái khác, anh là người hùng, là thần tượng đấy nhé!

Nguyên à, đã có những lúc anh thật vô tâm, anh mải mê với công việc của mình, anh đi khắp nơi với những con người xa lạ và bỏ mặc em một mình. Đây có lẽ là điều anh ăn hận nhất, nhưng em yên tâm, sau này anh hứa sẽ ở bên em, không đi đâu cả, anh thế đấy.

Anh không biết đến khi nào người ta mới tìm thấy anh, lúc tìm thấy anh còn sống hay đã chết. Anh chỉ biết anh đang rất nhớ em, nhớ kinh khủng. Mà cũng vì nhớ em, cái bao tử của anh chịu để yên cho anh ngủ.

Đây có lẽ là những dòng cuối cùng anh viết cho em, hết giấy mất rồi, anh cũng kiệt sức rồi. Anh sẽ cố gắng, cố gắng đợi. À, anh biết rồi. Mỗi ngày em hãy lấy một chiếc lá ra đọc nhé, anh sẽ viết lên lá. Mỗi ngày một lá thôi, cho đến khi em đọc hết,

đến lúc đó em hãy thôi đau khổ vì anh, em hãy thôi khóc vì mất anh. Hãy chỉ cười thôi em nhé. Và cho dù chỉ còn một mình thì em cũng phải sống tốt, đừng sợ gì cả vì anh vẫn ở đây, bên cạnh em.

Khôi yêu Nguyên nhiều lắm!”

Những dòng chữ cuối cùng của Khôi làm tim cô thắt lại. Có phải anh vẫn luôn ở bên cô hơn nửa tháng qua? Có phải người đến để nâng cô lên với ý muốn cô đừng nằm dưới nền gạch men là anh? Có phải người nói với cô: “*Đừng sợ, anh vẫn ở đây!*” là anh chứ không phải là Minh? Có phải... Một đoạn ký ức dài thật dài, đậm thật đậm quay ngược lại trong tâm trí cô, cô không biết mình nên vui hay buồn, nên khóc hay cười.

Nă ng kìa em! Cười lên cô bé

Đúng rồi, là Khôi vẫn ở bên cô mỗi đêm. Trong chiếc hộp của Khôi, có tổng cộng ba mươi ba chiếc lá khô, trên mỗi chiếc là đề u được viết chữ. Nguyên nghe lời anh, mỗi ngày đọc một lá. Khi đọc xong dòng chữ trên chiếc lá đầu tiên, cô đã bật khóc: “*Em khỏe chưa?*”. “*Làm sao mà em khỏe được khi không có anh?*” – Cô thì thào.

Ngày thứ hai, cô vẫn còn buồn lắm. “*Em hết buồn chưa?*”, “*Làm sao mà em hết buồn được!*”

Ngày thứ ba, cô hỏi hộp mở chiếc lá ra đọc: “*Em hết khóc chưa?*”, “*Em hết rồi, nhưng em vẫn còn đau lắm!*”

...

Ngày thứ bảy, cô trở về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi. Đôi giày cao gót nằm chơi vơi mỗi nơi một chiếc, cô không buồn sắp lại chúng ngay ngắn. Như mọi ngày, cô mở hộp ra, lấy một chiếc lá.

“Đừng đọc vào buổi tối, hãy đọc vào buổi sáng chiếu lá tiếp theo em nhé. Anh yêu em!”

Vẫn là cảm giác có anh bên cạnh, cô ngủ ngon hơn. Cái nóng Sài Gòn không làm cô khó chịu nữa, cảm giác an toàn lại trở về với cô.

Ngày thứ tám, cô thức giấc và đọc chiếu lá thứ tám: *“Nắng mùa em! Cười lên cô bé!”*. Đúng thật, nắng, có nắng. *“Là anh đoán mò hay anh đang ở đây thật?”* – Cô tự hỏi rồi mỉm cười.

Ngày thứ 21. *“Em cười rồi! Hãy dành cho mình một ngày cuối tuần vui vẻ em nhé!”*

Ngày thứ 33.

Khôi nói đúng, Nguyên đã cười rồi, cô trở lại với nhịp sống hối hả của Sài Gòn. Cô thường xuyên gọi điện hỏi thăm tình hình của Minh và kể cho Minh nghe cảm nhận mỗi ngày của cô. Cô vẫn yêu và nhớ Khôi nhiều lắm, nhưng sẽ không khóc hay buồn đau nữa, vì chiếu lá thứ 32 nói với cô rằng: *“Chỉ cần em cười, đó là niềm hạnh phúc nhất của anh!”*, cô muốn anh hạnh phúc.

...

Một tháng sau, người ta thường thấy một cô gái đi nhặt những chiếu lá khô, viết chữ lên rồi cất vào chiếu hộp cô mang theo, đem về nhà. Mỗi ngày một chiếu lá.

Nhiều năm sau, người ta vẫn thường thấy một cô gái nhưng đi cùng một chàng trai mỗi ngày nhặt một chiếu lá khô rồi viết lên trên lá mấy dòng chữ, sau đó ra bờ sông thả trôi theo dòng nước. Đúng! Đó là Nguyên và Thiên – người yêu của cô. Thiên bắt gặp những hành động lạ lùng của Nguyên, và thế là anh tìm hiểu, rồi anh yêu cô. Tình yêu đôi khi đến thật đơn giản, chỉ là hiểu và rồi sẽ yêu mà thôi.

Chiếc lá thứ 33 vẫn nằm trong hộp nhỏ, cùng với 32 chiếc lá còn lại của Nguyên, cô muốn giữ mãi ý nghĩa của 33 chiếc lá một cách trọn vẹn mà Khôi dành cho cô: *“Tôi yêu em với một tình yêu sâu sắc, vĩnh hằng.”*

Căn bếp mùa đông

Thùy Dương

Hà Nội những ngày đầu đông. Tôi ngồi một mình trên chiếc ghế sofa lạnh ngắt, nhìn ra ngoài trời xám xịt như chực đổ xuống một cơn mưa đông. Âm thanh từ tivi phát ra đều đều. Trong phòng bếp, lò vi sóng vừa vang tiếng “Ting!” báo hiệu thức ăn đã được nướng chín. Mọi thứ vẫn vậy. Chỉ là không có em ở đây, và lòng tôi khi nào cũng như chùng xuống...

“Này anh, có thể lấy giùm tôi chiếc túi màu vàng không?” – Đó là câu đầu tiên em nói với tôi trong ngày đầu tiên hai đứa quen nhau. Sau này, em bảo, em muốn bắt chuyện với tôi ngay lúc tôi vừa ngồi

xuống chiếc ghế bên cạnh em trên máy bay. Nhưng vì ngại, và vì hàng tá lý do khác, nên em đã lặng thinh.

“Thế sao lúc đó, em lại quyết định lên tiếng?”

“Em từng đi nhiều nơi, từng gặp nhiều người dễ thương hết sức. Nhưng đó là lần đầu tiên em có cảm giác: mình chắc chắn sẽ hối hận nếu như không có gặp chuyện với người này!”

Nghe em nói tới đó, tôi xúc động đến mức chẳng biết làm gì ngoài vươn tay ôm em thật chặt, hôn lên mái tóc mềm luôn thơm mùi cỏ của em. Em da trắng, thường mặc váy màu tôi và thoa son đỏ. Những lúc đi cạnh em trên phố, tôi chỉ muốn nắm chặt bàn tay em để những gã trai đang nhìn em biết rằng em là của tôi và thậm chí ghen tị vì điều đó.

Em chẳng bao giờ để ý đến những người khác. Em bảo tôi là mối quan tâm duy nhất trong cuộc sống của em. Một ngày, em nhắn tin gọi “Anh ơi, Anh à”. Tôi nhắn tin trả lời thì em chỉ thủ thỉ:

“Chỉ là em nhớ anh nên gọi vậy thôi. Chứ thực ra không có chuyện gì hết ráo!”

“Đồ ngốc. Anh cũng rất nhớ em. Nhiều như thể thứ gì đó trong anh đang vỡ ra vậy!” – Tôi nhắn tin lại cho em như thế và thậm chí mỉm cười. Buổi tối, em viết email cho tôi, giản dị như thế này:

“Anh à,

Em xin lỗi buổi chiều đã không gửi lại tin nhắn cho anh. Là do đọc xong tin nhắn đó, em đã khóc một hồi rất lâu nên không thể nhắn tin trả lời. Em yêu anh, rất nhiều!”

Chuyện tình yêu, tôi biết, chưa bao giờ là một con đường bằng phẳng. Sẽ có những sóng gió, có những đổi hờn, có những hiểu lầm mà dù cố gắng đến đâu, rất có thể người ta cũng không thể hóa giải. Tôi đã lường trước những điều ấy nhưng vẫn lao đao khi biết nó bất ngờ ập đến và khiến tình yêu của chúng tôi lao đao...

“Nói anh nghe, những điều mẹ nói có phải là sự thật? Em đã có con với người yêu cũ?” – Tôi đặt câu hỏi trong lúc em đang nấu nướng trong bếp. Đôi tay em đang đảo thức ăn bỗng nhiên dừng lại. Dưới ánh đèn của phòng bếp, tôi có thể nhìn thấy môi em rung rung.

Em có thể nói dối, em đã có thể phủ nhận tất cả. Tôi chắc chắn sẽ tin em. Nhưng em gạt đầu, nói một lời xin lỗi rồi ra khỏi căn hộ của tôi.

Cho đến tận bây giờ.

Tôi đã không ngủ trong nhiều ngày sau đó. Hương thơm của những món ăn em nấu, mùi nước hoa từ những bộ quần áo em mặc như vẫn còn đâu đây trong căn hộ của tôi. Nhưng em đã không còn nữa. Mẹ tôi gọi điện nhắc nhở, nằng nặc giới thiệu cho tôi một cô gái khác. Tôi gạt đi. Không phải tôi không sợ, không phải tôi không buồn khi biết em đã từng có con với người yêu cũ. Nhưng điều đó không có nghĩa tôi muốn tìm kiếm một người nào khác. Tôi hoang mang, không biết nên làm thế nào mới đúng. Tôi cố giữ mình bận rộn, nhưng bất cứ giây phút nào rảnh rỗi, tôi lại nghĩ đến em...

Buổi chiều, trời đổ một cơn mưa rất lớn. Hà Nội lạnh đến tê người. Tôi mặc áo mưa, chạy xe đến nhà em. Em đang tựa cửa nhìn ra ngoài trời, gương mặt đượm buồn. Em chạy đến, che ô cho tôi. Chúng tôi ngồi đối diện trong căn bếp của nhà em. Dăm ba lần, em nấu cho tôi những bữa thật ngon trong căn bếp này. Em bảo đó

là nơi em thích nhất, vì những món ăn có thể thay em thể hiện tình cảm của mình.

“Em xin lỗi!”

“Nói cho anh tại sao?”

“Bọn em yêu nhau, và em đã không muốn bỏ đứa bé ngay cả khi gia đình anh ấy phản đối. Sau khi đứa bé được sinh ra, bọn em vì nhiều lý do nên đã cãi nhau và không còn muốn sống cùng nhau nữa. Gia đình anh ấy đón đứa bé về nuôi và tất cả cùng chuyển sang Mỹ sinh sống. Em nghĩ, đó cũng là một lựa chọn tốt cho đứa nhỏ. Ở đó, môi trường sẽ tốt hơn. Và ở đây, có thể em cũng sẽ có một cuộc sống mới. Nhưng em đã rất buồn, và cô đơn. Em đi khắp nơi, để thôi thúc mình trở lại. Nhưng em luôn chỉ có một mình, cho đến khi em gặp anh. Anh là người đầu tiên em muốn ở cạnh sau tất cả những chuyện gì đã xảy ra. Nhưng em biết, mình không xứng đáng với anh, và có thể anh cũng không muốn ở cạnh em nữa...”

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột. Tôi nghĩ rất lung. Nhưng tôi biết chắc, ở vị trí của em trong những năm tháng đó hẳn không phải chuyện dễ dàng. Em đã rất kiên cường để chống lại với mọi thứ và vững vàng với những lựa chọn của mình. Em chưa bao giờ hối hận vì đã yêu thương một người, ngay cả khi chuyện tình đó đã khiến em chịu nhiều thương tổn. Một người con gái như thế chẳng phải đáng trân trọng, đáng để yêu thương lắm sao! Tôi vươn tay, đón lấy giọt nước mắt trên gò má của em, nhận ra mình đã thật ích kỷ. Quá khứ đau sao luôn là quá khứ. Những gì chúng ta cần là hiện tại và tương lai...

Tôi nghĩ thế, và vươn tay chạm nhẹ vào tay em.

“Đó đề̀u là những chuyện đã qua! Về̀ với anh đi. Cẩn bệ́p mùa đông và anh nhớ em nhiề̀u kinh khủng!”

Chuyện tình đẹp nhất

Thùy Dương

Khánh thua Hải hai tuổi và sống ở thành phố cách Hải hơn hai ngàn cây số. Hải thường nói đùa rằng cuộc tình của hai người dường như có duyên với số hai. “Nhưng thật may thì từ trước đến giờ hai đứa mình vẫn luôn nhìn về một hướng!”

Hướng đó là viễn cảnh của hơn một năm tới, khi mà công việc và cuộc sống của hai người đều đã ít nhiều ổn định và vững vàng, Khánh sẽ chuyển đến thành phố của Hải, hoặc ngược lại, hoặc hai người sẽ tìm một thành phố thứ ba và biến nó thành ngôi nhà chung của mình. Hải gọi điện cho Khánh mỗi ngày. Khánh cập nhật cho người

yêu mọi sự kiện diễn ra trong đời sống của mình. Khoảng cách hai ngàn cây số và một múi giờ đồng hồ khác biệt dường như không hề tồn tại. Một bữa cãi nhau, Khánh giận dữ nói “Em ghét anh!”. Chàng người yêu thì vẫn điềm tĩnh trả lời “Anh yêu em, người yêu ạ!”.

Trong những cuộc chuyện trò với bạn bè, Khánh thường bông đùa:

“Hải lúc nào cũng cho tao cảm giác dù ai nói ngả nói nghiêng, thì anh vẫn thế yêu mình Khánh thôi, haha!”

Dám cá tám trong số mười người bạn bất kỳ của Khánh đều rất hâm mộ chuyện tình cảm đẹp như trong mơ này.

Song cuộc đời đâu nhẹ nhàng và dễ chịu như những gì người ta mong ước. Cả Khánh, cả Hải đều không thể ngờ tới một ngày tình cảm của hai người bị lung lay bởi những điều rất đổi viễn vông...

Ở xa người yêu, Khánh luôn cố gắng làm mình bận rộn. Cô tham gia lớp học nhảy. Cô gặp thêm nhiều người bạn mới, tham gia các buổi gặp gỡ để trao đổi quan điểm, mở rộng các mối quan hệ để phục vụ cho công việc. Cô bớt nhớ Hải hơn, bớt bi lụy và ủ rũ mỗi khi Hải bận đến mức không có thời gian dành cho cô. Hải rất mừng vì người yêu đã bớt phụ thuộc, đã không còn trẻ con mè nheo đòi anh bay sang thăm liên tục như trước nữa.

“Anh mới được thưởng lương và có thêm ba ngày nghỉ phép. Anh mua vé máy bay để tuần sau em sang đây, anh dẫn em đi chơi nhé!” – Hải nhắn tin hỏi.

“Em không sang đâu!” – Khánh lạnh lùng đáp.

“Tại sao? Hay em muốn anh bay sang thăm em?” – Hải kiên nhẫn hỏi.

“Không. Em không muốn!”

“Anh có vừa nói gì đó khiến em giận không?” – Chàng người yêu vẫn nhẹ nhàng hỏi. Riêng Khánh thì không biết trả lời ra sao. Không có lý do nào ẩn đằng sau những câu trả lời đó. Đơn giản là cô thành thật với chính bản thân mình. Đơn giản là cô không còn nhung nhớ và tha thiết muốn gặp Hải như trước nữa.

Trạng thái này thật lạ. Bởi trước đó, Khánh cảm thấy mọi thứ không có gì bất thường. Cô và Hải vẫn nói chuyện mỗi ngày. Mỗi đến khi Hải nói về việc muốn cô tới thăm, hoặc bay sang thăm cô, cô mới giật mình. Từ lúc nào mình đã không còn háo hức được ở cạnh con người ấy... Chuyện tình cảm đậm sâu đến thế, lại có thể biến mất một cách dễ dàng như vậy sao?

Yêu nhau, Hải và Khánh mở một sổ tiết kiệm chung. Mỗi tháng hai người bỏ vào đó một khoản tiền nhất định, để dành để sau này hai người làm đám cưới. Lúc lòng buồn như muốn tan ra, Khánh nghĩ đến cuốn sổ tiết kiệm, lòng cũng không mấy may suy tính. Tình cảm đã hết, ràng buộc bằng trái tim còn không chặt, người ta đâu thể ràng buộc nhau bằng tiền bạc...

Yêu nhau, Khánh hứa với người yêu, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, dù trái tim có mệt mỏi đến đâu, hoặc vô tình cảm nắng với ai đó, Khánh cũng luôn kiên nhẫn và cho người yêu một cơ hội. Đến lúc trái tim không còn rộn ràng đập như trước nữa, Hải muốn cô gắng, nhưng Khánh thì đã buông xuôi. Khi trái tim đã ngừng yêu, sao ta có thể bắt nó loạn nhịp như thuở ban đầu?

Yêu nhau, Khánh nằ ng nặ c đòi người yêu hứa sẽ yêu cô dài lâu, hứa sẽ nắ m tay cô đế n cuố i cuộc đời. Khi tình cảm đã nhạt, Khánh tự hỏi tại sao người ta không thể yêu nhau mãi mãi như những gì trái tim mong đợi.

Yêu nhau...

“Không sao đâu! Anh hiểu mà!” – Hải chẳng bao giờ nổi cáu với Khánh. Cả trong những trường hợp cô ứng xử vô lý như thế này. Hải bảo, những chuyện của trái tim, thì không thể áp dụng những nguyên tắc của lý trí vào để giải quyết được.

Trước lúc ra về , Hải còn đùa.

“Trước giờ Hải tiê t kiệ m tiề n để cưới em mà. Sau này, em cưới người khác, em cứ nói để anh gửi khoản tiề n đó. Tấ t cả những gì anh mong muố n chỉ là thấ y em hạnh phúc mà thôi...”

Đế n tận bây giờ, khi hai đứa không còn có thể đi chung một đường được nữa, Khánh vẫn luôn nhớ về chuyện tình cảm của hai người và gọi đó là chuyện tình đẹp nhấ t trên thế giới. Sẽ rấ t khó để cô có thể gặp được người thứ hai yêu mình đế n vậy.

Chuyện tình đẹp nhấ t trên thế gian.

Là khi không còn yêu nhau nữa, người ta vẫn có thể đố i xử với nhau rấ t dịu dàng...

Cửa sổ sáng đèn

Thùy Dương

7h30 tối, Linh đẩy cửa bước vào căn hộ chung cư của mình. Sau một ngày làm việc căng thẳng với những cuộc họp bàn ý tưởng với khách hàng, rồi thông nhất cách thực hiện với toàn nhóm, tất cả những gì Linh ao ước chỉ là cảm giác được thả mình trên chiếc sofa ngoài phòng khách, nhắm mắt lại và mong rằng những ngày mệt nhọc này rồi sẽ qua đi. Làm việc và buôn bán một mình ở thành phố xô bồ như Sài Gòn là điều không đơn giản, nhưng Linh luôn tự dặn mình phải mạnh mẽ. Linh ngủ thiếp đi chừng một

tiếng trước khi tỉnh giấc, vào bếp đun nước pha mì gói.

Gian bếp của Linh có cửa sổ mở ra khoảng ban công nhỏ. Đột nhiên diện đó là cửa sổ của một căn hộ khác. Linh đặt bát mì gói lên bệ cửa, đang húp xì xụp thì cánh cửa sổ đột nhiên mở ra. Chàng trai ở căn nhà đột nhiên lên tiếng hỏi như thể đã quen biết từ lâu.

“Ăn thôi muộn vậy không sợ béo sao?”

Linh cười. Và tình bạn của hai người bắt đầu từ đó.

Khiêm phụ trách mảng Bán hàng cho một công ty lớn trong thành phố. Bận rộn đến mức chính anh cũng thừa nhận rằng anh không có đủ thời gian để kiếm cho mình một cô bạn gái. Linh bật cười, bạn gái đâu phải muốn là kiếm được.

“Ừ, quen là một chuyện, yêu được nhau lại là cái duyên...”

Linh và Khiêm thường xuyên chuyện trò với nhau qua khung cửa sổ ở gian bếp. Mỗi lúc đi làm về, Linh lại ngó qua gian bếp để tìm kiếm ánh sáng từ căn hộ bên kia. Dăm ba lần, Linh tình cờ phát hiện Khiêm cũng đang đứng tựa tay ở cửa sổ, vừa hút thuốc vừa nhìn xa xăm. Những lúc như thế, Linh thường trêu đùa.

“Anh đợi Linh hả?”

Khiêm cười khiến Linh băn khoăn không biết điều đó liệu có phải sự thật. Cô thường kể Khiêm nghe những chuyện diễn ra ở cơ quan, những khó khăn khiến cô cảm thấy mỗi ngày đến văn phòng như thể có thêm một tảng đá vừa đè nặng lên vai.

“Nếu em cảm thấy mình đang rơi vào trạng thái trì trệ và không học thêm được điều gì mới ở vị trí đó, em nên rời đi! Chúng ta còn

quá trẻ để giam mình ở nơi mà em không phù hợp. Hãy ra ngoài và học hỏi thêm những điều thú vị...”

Đâu phải Linh không biết công việc này nhằm chán. Chỉ là cô sợ hãi trạng thái thất nghiệp, sợ rằng mình sẽ không thể kiếm được một công việc mới...

“Linh giỏi mà! Em có thể nộp hồ sơ xin vào những hãng quảng cáo của nước ngoài tại Việt Nam. Ở đó, em sẽ tích lũy được nhiều kinh nghiệm và mỗi ngày sẽ đến cùng một cơ hội mới!”

“Linh làm được không?” – Cô đặt câu hỏi, không thôi hoài nghi về chính mình.

“Anh tin ở Linh, nên Linh cũng phải tin ở chính mình chứ!”

Suốt tháng đó, Linh rải hồ sơ đến rất nhiều công ty và tranh thủ xin nghỉ giữa giờ để chạy đi phỏng vấn. Một ngày, trong lúc đang cày việc ở văn phòng, Linh nhận được email thông báo cô đã trúng tuyển, Linh háo hức đến mức chỉ muốn chạy ngay về nhà, chạy ra mở cửa sổ gian bếp để gõ cửa căn hộ sáng đèn bên kia và kể Khiêm nghe niềm vui này.

Thế nhưng, khi Linh về đến nhà, căn hộ bên đó lại tối om. Mãi đến khuya, Khiêm mới trở về. Từ cửa sổ phòng ngủ, Linh cảm nhận được căn hộ của Khiêm vừa sáng đèn nên chạy ra.

“Anh! Hôm nay anh đi đâu mà về khuya vậy! Em có tin vui nè!”

Rồi Linh kể Khiêm nghe về công việc mới, về văn phòng mà Linh sẽ tới làm vào tháng kế tiếp. Linh hỏi kể, mãi một lúc sau mới nhớ ra chưa hỏi lý do tại sao Khiêm về trễ. Mẹ Khiêm ở ngoài Bắc bị ốm nặng, Khiêm ra ngân hàng chuyển tiền gấp về để em trai Khiêm có thể trả tiền viện phí. Mẹ là người nuôi nấng hai anh

em Khiêm từ bé tới lớn. Một mình mẹ đã chăm sóc hai anh em Khiêm cho tới khi sức khỏe của mẹ suy kiệt khiến mẹ không thể làm việc được nữa. Khiêm vào Nam cũng với hy vọng có thể kiếm nhiều tiền hơn để gửi về cho mẹ và em mỗi tháng. Nhưng sau tất cả, anh nhận ra sẽ tốt biết bao nếu anh có thể ngay lập tức bay về và chăm sóc mẹ, dù chỉ vài ngày ngắn ngủi rồi lại đi.

“Anh cứ bay thôi! Công việc dù tốt tới mấy cũng có thể thay thế bằng một công việc khác tốt hơn. Nhưng mẹ của anh thì chỉ có một trên đời mà!”

Khiêm nhìn Linh, không tin rằng những lời đó do một cô nàng tôn sùng và nghiện công việc hơn tất cả mọi điều vừa nói ra. Thế nhưng, sau một hồi được Linh thuyết phục, Khiêm đã quyết định đón chuyến bay sớm nhất của ngày hôm sau để ra Bắc. Rồi cuộc, kế hoạch rủ Khiêm cuối tuần ra ngoài cà phê, cũng là để hai người thực sự gặp mặt nhau lần đầu tiên đã thất bại.

Linh đi về lặng lẽ trong nhiều ngày, thi thoảng lại ngó sang căn hộ tôi đèn ở phía đối diện. Họ thậm chí chưa từng trao đổi số điện thoại. Linh không biết khi nào Khiêm bay vào. Cô nhận ra, mình nhớ Khiêm nhiều muốn khóc.

Cuối tuần, Linh đang lững thững đi bộ vào khu chung cư của mình, đột nhiên có tiếng bước chân chạy lại gần và một người đột nhiên nắm lấy tay cô. Cô giật mình và toan rút ra...

“Anh về Bắc và thầy nhớ em kinh khủng! Nếu em chưa có người yêu thì cứ để anh nắm tay em như thế này mãi mãi, chịu không?”

Có những mối quan hệ đầu tiên được gọi tên. Bởi từ những người trong cuộc đã biết cách đặt tên cho nó. Từ rất lâu...

Đám cưới không có smartphone

Thùy Dương

Lúc nhận được thiệp mời cưới của Trang và Michael – hai người đồng nghiệp cũ của Lan, cô đã rất ngạc nhiên bởi tên gọi “Đám cưới không có smartphone” hiện ngay ở mặt đầu tiên. Công ty cũ của Lan hoạt động trong lĩnh vực sáng tạo và hai “kẻ” trên chính là hai tên trùm sáng tạo của cả phòng. Chẳng trách đến cách tổ chức đám cưới cũng cực kỳ khác người...

Hai tuần sau đó, Lan lên xe thẳng hướng thành phố trên cao nguyên – nơi đám cưới được tổ chức. Hơn một trăm khách mời sẽ được đãi thọ toàn bộ các chi phí

trong hai ngày cả m trại dự tiệc cưới ở một ngọn đồi cỏ xanh rì và thời tiết quanh năm trong mát. Lan xuống xe, vừa đi vừa mỉm cười nghĩ một ngày nào đó mình có thể tổ chức đám cưới ở đây thì thích nhỉ.

“Tách!” – Nghe thấy âm thanh chụp ảnh của chiếc di động nào đó xung quanh, Lan quay người và phát hiện một anh chàng đang ngượng ngịu vì bị bắt gặp chụp hình trộm.

“Này, sao anh lại chụp ảnh tôi vậy?” – Lan đến gần. Giọng điệu của cô nghe như đang hỏi, chứ không phải tra cứu “trách nhiệm hình sự”. Anh chàng này đang ở trong khuôn viên của ngọn đồi này, hẳn cũng là khách của cô dâu chú rể, nói thế nào cô cũng không nên gây thù chuốc oán.

“Trông em rất đẹp! Nhưng lát nữa vào bên trong đám cưới, chúng ta sẽ không thể sử dụng điện thoại được nữa nên tôi quyết định phải chụp em ngay bây giờ!” – Chết giọng miền Nam rất ấm.

Lan phì cười. Và đó là cách hai người quen nhau.

Đám cưới được tổ chức trong hai ngày. Tất cả khách khứa được sắp xếp ở trong ngôi nhà bằng gỗ có sức chứa khổng lồ, trải rộng khắp ngọn đồi màu xanh. Ngày đầu tiên là những trò chơi tập thể, là màn kể chuyện thiên tình sử của cô dâu chú rể, và của những cặp đôi cũng đến dự đám cưới. Tất cả điện thoại đều được cất đi. Nhiều khoảnh khắc đẹp đến mức Lan tin ai trong số đám khách cũng muốn bỏ điện thoại ra để chụp hình, nhưng cuối cùng, mọi người đã không làm vậy. Họ tận hưởng từng giây phút đang có. Họ chơi các trò chơi tập thể, họ nói chuyện với người này người kia, họ cùng trò chuyện, cùng cười...

Buổi tối, cả khu nhà đều không có điện, họ thắp sáng bằng đèn dầu. Mọi người quây quần bên nhau đốt lửa trại và tự nướng đồ ăn. Như trở về thời tiền sử vậy, Lan nghĩ.

“Êu tự nhiên nhớ vài năm trước cả công ty mình kéo nhau đi du lịch trong rừng quá...” – Một đồng nghiệp cũ của Lan lên tiếng. Câu chuyện dường như chỉ dừng ở nhóm nhỏ của Lan, hóa ra lại lan rộng, lan rộng, và kích thích bằng việc trở thành chủ đề nói chuyện của tất cả mọi người.

“Này, tới đây, tôi cho em thấy điều này!” – Chàng trai ban sáng đến gần. Trang có nói đây là bạn thân của Michael, một anh chàng rất tử tế và tốt bụng. Lan đã lướt qua vài thông tin đó trước khi quyết định đứng dậy và đi theo anh chàng.

Ở phía sau ngọn đồi có một chiếc hồ nhỏ. Anh chàng ngỏ ý xuống bờ hồ và gọi Lan đến gần.

“Ồ đây chúng ta có tới hai bầu trời đầy sao!”

Khi ấy, Lan mới để ý bầu trời đầy sao trên đầu, và bầu trời đầy sao dưới đáy hồ. Cảnh vật quả thật giống như trong những câu chuyện thần tiên mà hồ bé Lan từng được đọc.

“Hồ bé anh từng sợ bóng tối! Nhưng lúc nhận ra rằng nhờ có bóng tối, chúng ta mới có thể chiêm ngưỡng ánh sáng của những vì sao, từ đó anh không còn sợ hãi nữa!”

“Đàn ông Sài Gòn đều lãng mạn, sẽ nói như anh hả?” – Lan cười trêu chọc.

“Bình thường thì không, nhưng đứng trước cô gái mình thích như anh thì chắc có đấy!”

Ngày hôm sau là buổi lễ kết hôn trang trọng, với người chứng giám, với quan viên hai họ, và tất cả khách mời. Khi nhạc vang lên, mọi người cùng hát để chúc mừng cô dâu và chú rể. Lan nhìn xung quanh, không ai cắm đầu vào chiếc điện thoại như trong những đám cưới Lan thường dự ở thành phố. Ai cũng mỉm cười rạng rỡ để mừng hạnh phúc của đôi bạn trẻ.

Thật tuyệt khi mọi người sống gần nhau như thế này, thực sự để ý đến người gần bên mình hơn là gắn chặt vào điện thoại và không ngừng kiểm tra cập nhật của những người xa lạ trên facebook.

“Hey, em cẩn thận nè!” – Lan mãi suy nghĩ không để ý vấp phải hòn đá. chàng trai đem qua xuất hiện và đỡ lấy cô. Trong giây phút ngắn ngủi đó, cô nhìn thẳng vào mắt anh và thấy trái tim mình xao xuyến.

Hai người chuyện trò không ngớt trên chuyến xe về lại thành phố. Chàng trai sẽ đón chuyến bay về lại Sài Gòn. Lan nói lời tạm biệt rồi dợm quay bước. Nghĩ thế nào, cô quay lại, tính dùng điện thoại để chụp lưng chàng quay bước đi thì ngạc nhiên thấy chàng trai vẫn đứng đó nhìn mình.

“Tách!”

Bức ảnh được lưu lại. Là hình ảnh chàng đang nhìn Lan đầy mê đắm.

“Này anh, đám cưới không smartphone đã qua rồi! Giờ chúng ta có thể dùng smartphone để liên lạc với nhau đúng không? Đây là số điện thoại của em. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi, đúng không?”

Anh gật. Và đó là khởi đầu tuyệt nhất cho một câu chuyện tình.

Nàng viết văn - Chàng thiết kế

Thùy Dương

Ghuyên kể rằng ngày này ngày nay, ở một văn phòng nọ, vào một ngày trời không nắng không mưa, chàng nhân viên thiết kế đột nhiên tới văn phòng sớm hơn thường lệ và phát hiện ra một cô gái trẻ đang ngồi trên ghế sofa ở sảnh chờ. Với mái tóc đen dài, nàng mặc váy trắng thướt tha.

“Trộm vía” – Chàng thiết kế thì thầm khe khẽ sau khi gật đầu chào nàng một cách xã giao rồi đi thẳng về chỗ ngồi của mình – “Người đâu mà nom như hồn ma vậy!”

“Người thật chứ không phải hồn ma đâu anh ơi!” –

Nàng tủm tỉm lên tiếng.

Chàng đánh bạo quay sang, hỏi nàng tới văn phòng tìm ai. Nàng nhỏ nhẹ thông báo nàng tới để nhận việc. Chàng đánh bạo thêm lần nữa, hỏi nàng có muố n uố ng cà phê không. Rồ i chưa đợi nàng trả lời, chàng hăm hờ đi pha hai cô c cà phê, đặt một cô c trước mặt nàng và cười rấ t khó hiểu.

“Chào đờ ng nghiệp mới! Chấ c sau này chúng ta sẽ phải hợp tác với nhau nhiề u nhiề u!”

Quả đúng như vậy! Chàng và nàng được phân công vô một nhóm, phụ trách viế t nội dung và thiế t kế cho những bài đăng trên facebook của ba nhãn hàng mà công ty đang phục vụ.

Một bữa, chàng quay sang, khề u khề u tay nàng và hỏi:

“Giải thích giúp chỗ này được không? Không hiểu lắ m nên chưa thiế t kế được!”

Nàng cười. Nàng lúc nào cũng cười dịu dàng như thế . Và nàng cũng chẳng bao giờ trách cứ hay than phiề n nế u chàng “góp ý” hỏi tại sao nội dung nào nàng viế t cũng dài dă ng đặc như thế . Nàng bảo, nàng mắ c bệnh dài dòng, cô hoài mà chưa sửa được.

Chàng gãi đầ u gãi tai, vừa nói vừa nhìn vào màn hình máy tính, để tránh trường hợp nàng quay sang lườm anh chấy mặt.

“Nế u em viế t quá dài, nó giồ ng như em đang do dự và không chấ c lắ m vào điề u em đang nói!”

“Hừ! Nghĩa cũng tương đương nhau thôi mà!” – Nàng chun môi –
“Anh thử đưa ra một ví dụ đi xem nào!”

“Anh yêu em!” – Lúc chàng nói ra ba chữ ấy, mắt nàng mở to, thao láo như mắt ô c nhô i – “Anh yêu em vì em xinh đẹp và giỏi giang, vì em thích màu vàng và ghét màu tím. Đó, em thấy chưa? Nếu anh chỉ dừng lại ở ba chữ “anh yêu em” thì rõ ràng nó có sức nặng hơn nhiều đúng không?”

Hóa ra những điều anh vừa nói chỉ là ví dụ mà thôi. Nét mặt nàng hơi chùng xuống một chút. Rồi, lại như chợt nhớ ra điều gì đó, nàng ngược mắt lên.

“Anh này, sao anh biết My thích màu vàng và ghét màu tím?”

Chàng thiết kế bẽn lễn cười. Chàng mở cho nàng xem một file thiết kế rất nặng trong máy tính. Hình ảnh đầu tiên hiện ra là cô gái trẻ với mái tóc đen và chiếc váy trắng. Không quá khó để nàng có thể nhìn thấy mình trong đó. Rồi chàng di chuyển chuột sang bên phải một chút, tại đó là một bộ cánh khác của nàng. Xung quanh là những mũi tên vẽ các thông tin của nàng mà chàng thu lượm được. Nhà nàng ở cách công ty hai mươi phút chạy xe. Nàng thích dậy sớm chạy bộ và tập bơi nhưng không thích tham gia các môn thể thao đông người.

“Thông tin mỗi ngày thu nhận được anh đều bỏ cả vào đây. Tập tin này là lý do duy nhất anh sẵn sàng mang máy tính đi đi về về giữa nhà và văn phòng đấy!”

Chàng bảo nếu ai đó bắt chàng liệt kê ra những điều ở nàng mà chàng thấy yêu thì hẳn chàng sẽ “tắc tịt” vì chẳng biết phải nói sao.

“Chỉ là cảm giác nghĩ rằng ngày hôm sau lại có thể nhìn thấy em ở văn phòng, là anh lại có thêm động lực để cố gắng!”

Lý do “vớ vẩn” thế mà nàng cũng gật. Nàng bảo, dù anh lúc nào cũng nói anh không hiểu lắm những điều nàng viết, nhưng anh là người cộng sự mà nàng cảm thấy ưng ý nhất từ trước tới giờ.

“Chỉ là cộng sự thôi hả?” – Chàng lẩm bẩm, cô gái ng không để nàng nghe thấy. Hai chữ “cộng sự” mà nàng nói in sâu vào trong tâm trí chàng đến mức sau gần một năm làm việc cùng nhau, chàng đã đánh bạo thêm vài lần nữa để rủ nàng đi ăn, đưa nàng đi chơi và... còn tặng nàng nguyên một chiếc nhẫn cột vô chùm bong bay.

Trước đó, chàng đã “gài bẫy” để nàng nói về chủ đề thật không dễ để tìm được một cộng sự thực sự hợp ý. Nàng lúc nào cũng thế, luôn nói về chàng bằng hai chữ “cộng sự” mà thôi. Nhưng theo quân sư của máy đồ nghề nghiệp khác trong công ty, hẳn nàng cũng đã dành ít nhiều tình cảm cho chàng từ dạo đó đến giờ.

“Anh biết thật không dễ để tìm được một cộng sự hợp ý. Nên khi tìm được rồi anh nhất định sẽ không để họ bỏ đi. My này, em có thể làm cộng sự của anh suốt đời được không?”

Nàng cười, hỏi từ lúc nào chàng đã lây chung bệnh nói năng dài dòng như nàng lúc trước. Chàng cười toe toét.

“Cộng sự mà! Phải hợp ý, hợp tính mới làm việc được với nhau chứ!”

Tôi hôm ấy, nàng đưa cho chàng một cuốn sổ nhỏ. Trong đó là những bức tranh nàng tự vẽ tay. Nàng vẽ tay đẹp lắm. Cuốn sổ dày đến cả năm mươi trang. Nàng bảo nàng vẽ người mà nàng muốn gần bó trong cả cuộc đời này đây. Chàng tit mắt, chắc hai người phải hoán đổi vị trí cho nhau. Nàng thiết kế, chàng viết truyện tình cảm lãng mạn thôi.

Hoặc cả hai, cùng vẽ, cùng viết. Cùng là cộng sự. Đến suốt đời.

Nhé! Được không?

Người ta cũng đã cố gắng vì mình

Thùy Dương

Sáng Chủ Nhật, tôi thức
giác và nhận ra sự tĩnh
lặng gần như tuyệt đối
trong căn hộ của S. Tôi
hơi xoay người để tránh ánh
nắng, nhận ra hơi ấm bên
cạnh đã hoàn toàn biến
mất. S. đã đi nhà thờ, tôi
thở dài ngò'i dậy, choàng
tấm áo mỏng rồi bước vào
phòng bếp, tự chuẩn bị bữa
sáng cho riêng mình.

Chúng tôi quen nhau
trong một hội nghị những
người làm du lịch ở Thái
Lan. Tôi ngò'i cạnh đoàn
Việt Nam, anh cười nói cùng
những người đến từ đất
Mã. Lúc hai đứa chạm mặt ở
cửa ra vào, đột nhiên S. nhìn
tôi và bảo.

“Em có nụ cười rất đẹp!”

Giản dị như thế thôi mà tôi cũng yêu S. cho được. S. có dáng người dong dỏng cao, nước da trắng và cặp kính cận khiến gương mặt đượm vẻ thư sinh yếu đuối. Trái ngược với vẻ bề ngoài, S. rất mạnh mẽ và quyết đoán. Sau hai buổi cà phê gặp gỡ ngoài giờ diễn ra hội nghị, S. chạm nhẹ vào tay tôi và hỏi.

“Từ ngày hôm nay, chúng ta sẽ hẹn hò, em chịu không?”

Bạn đã bao giờ gặp một người mà ngay từ ánh mắt đầu tiên, bạn đã biết rằng mình không thể nào rời mắt khỏi người đó, không thể nào khiến trái tim mình thôi loạn nhịp vì người đó? Vậy đây, tôi yêu S. Để kể ra nguyên do thì chắc có lẽ chẳng có gì rõ ràng, chỉ biết mỗi tháng một lần, tôi bay sang Kuala Lumpur hoặc S. bay sang Sài Gòn thăm tôi. Mọi quan hệ được duy trì giữa những lần gặp nhau vội vã và xa nhau trong nhiều ngày trời. Chỉ biết mỗi lần tiễn nhau ở sân bay là một lần đắm luyến. Chỉ biết bản thân nhớ vô cùng giọng nói ấy, gương mặt ấy, nhớ vô cùng sự thật thà mỗi lần S. kể về thời thơ ấu, về những năm tháng nghèo khó thường bị lũ trẻ cùng xóm bắt nạt, kể về những năm tháng đi học phải cố gắng năm gập mười người ta...

Thế nhưng để tiến đến hôn nhân, chỉ riêng tình yêu thôi là chưa đủ, người ta còn cần cả tình thương. Ngày tôi nhận ra tôi thương S. nhiều, S. thủ thỉ:

“Bọn mình cưới nhau đi, em chịu không?”

Một người lúc nào cũng ân cần, quan tâm và hỏi ý kiến mình như thế? Thử hỏi, có thể lặn đầu được không?

Vậy mà lúc này đây, tình giàc trong căn phòng trống, tôi lại thấy buồn vô hạn. Sau khi cưới, tôi chuyển sang sống cùng S.,

nhận ra sống cùng một người hoàn toàn không đơn giản như tôi vẫn nghĩ. Những lãng mạn thường ngày được thay thế bởi những toan tính. Nếu như trước đây chúng tôi không bận tâm đến tiền vé máy bay mỗi tháng thì giờ chúng tôi nhìn nhau mỗi khi cân nhắc ai là người sẽ trả hóa đơn. Tiền bạc không phải vấn đề quá quan trọng, nhưng nó là vấn đề nhạy cảm mà không ai trong chúng tôi muốn động tới. Chưa hết, tính tôi không thích nấu nướng, hoặc thích cũng chỉ muốn nấu những ngày hứng lên. Thường ngày, S. nói chúng ta đi ăn ngoài. Cuối rồi, S. chỉ chăm chăm hỏi bữa nay chúng ta ăn gì. Chưa bao giờ tôi cảm thấy có nhiều áp lực đặt lên vai mình đến thế. Tôi mệt mỏi, và muốn từ bỏ. Tôi nhận ra rằng mình đã phải thay đổi quá nhiều thứ chỉ bởi con người ấy, một người mà có lẽ chẳng bao giờ muốn làm điều gì đó vì tôi.

Chao ôi, nếu đúng như thế thì S. quả là một người ích kỷ! Tôi thực sự không biết mình có muốn sống với một người ích kỷ như thế không?

“Em có muốn đi học Kinh Thánh cùng anh tối nay không?”

“Không!” – tôi trả lời gắt gỏng trong khi S. nhẹ nhàng hỏi. Con tức giận vô cớ chẳng biết từ đâu ập tới.

“Em sao thế?”

“Chẳng sao cả!”

“Rõ ràng là có chuyện gì đó không ổn! Nào ngồi xuống và kể anh nghe!” – S. tỏ ra vô cùng kiên nhẫn. Đôi khi tôi tự hỏi điều gì khiến anh có thể kiên nhẫn với tôi đến vậy.

“Chẳng sao cả. Em không muốn đi học Kinh Thánh, em không thuộc về nơi đó. Mỗi lần anh nhắc đến tôn giáo, nhà thờ, Kinh Thánh là một lần em cảm thấy chúng ta lại càng xa nhau. Em đã chấp nhận chuyển đến đây vì anh, chấp nhận một công việc lương thấp vì anh, chấp nhận học nấu ăn vì anh... Nhưng anh thì sao? Anh đã bao giờ nghĩ cho em chưa? Anh chưa bao giờ hỏi em nghĩ gì mà chỉ khẳng khái muốn em hiểu về tôn giáo của anh và trở thành một phần của nó. Anh chưa bao giờ hỏi em có thích nấu ăn không mà chỉ quảng cho em danh sách những món ăn anh nấu và cho rằng em phải tự mình tìm cách nấu được chúng một cách hoàn hảo nhất...” – tôi tuôn ra một tràng. S. nhìn tôi thẳng thốt.

“Em...” – Chắc chắn, đó không phải những điều S. có thể nghĩ tới – “Anh biết em không thích nấu nướng, nên cũng đã tự mày mò học cách nấu những món em thích. Anh lo em bận khoản không biết anh thích món gì nên mới nói em nghe. Anh biết em không muốn chuyển sang đây sống, lo em ở nhà một mình buồn nên muốn dẫn em ra ngoài gặp bạn bè mới cho khuây khỏa. Anh biết em không hiểu nhiều về tôn giáo của anh, nên anh không bắt ép em phải hiểu. Chỉ là anh muốn em dành chút thời gian để học Kinh Thánh, bởi anh lớn lên trong nhà thờ và anh tin rằng qua những buổi học như thế, em cũng sẽ hiểu về anh hơn. Anh biết em muốn chúng ta về Việt Nam sống, nên anh đã lên kế hoạch làm việc chăm chỉ để tiết kiệm tiền, sau này chúng ta nghỉ hưu sớm. Khi ấy, sẽ chuyển hẳn về Việt Nam sống cho em được vui. Giờ em nói anh chẳng bao giờ nghĩ cho em, anh chẳng biết nói sao nữa. Em cứ nản nghỉ, anh đi học Kinh Thánh một chút, lát anh về!”

S. đi rồi. Tôi nản một mình trong căn hộ rộng lớn, đột nhiên nước mắt ứa ra khi hiểu rằng bản thân đã ích kỷ biết mấy, cứ nghĩ mình đã hi sinh nhiều mà đâu biết người ta cũng đã cố gắng rất nhiều vì mình. Tôi ra khỏi giường, vào bếp làm bánh và

đợi S. về`. Trong tất cả những cuộc hôn nhân, chỉ tình yêu thôi là chưa đủ mà còn cần cả tình thương. Tôi yêu và thương S., bởi người ta cũng đã cố gắng vì mình...

Kỳ nghỉ của hai người

Thùy Dương

Khang sững sờ đón nhận tin Đan muốn chia tay. Một mối quan hệ được gây dựng bởi tình yêu trong suốt những năm tháng đại học, bởi khoảng thời gian sống chung và cùng nhau vượt qua gian khó khi du học tại Anh, bởi những nỗ lực không ngừng của cả hai khi về nước để tạo dựng sự nghiệp trước khi chính thức gả n bó dài lâu... Ai cũng nhìn chuyện tình của Khang và Đan với ánh mắt ngưỡng mộ. Chỉ riêng người trong cuộc, à không, chỉ riêng Đan mới hiểu, Đan mệt mỏi và thực sự muốn bỏ cuộc.

Đan thuộc mẫu người quyết đoán và luôn có chính kiến của mình.

Khang biế t vậy nên không cô ắ gắ ng giải thích hay níu kéo. Sau gầ n một tuầ n lặ ng im, cả hai đề u biế t chắ c chắ n không gì có thể cứu vãn mộ i quan hệ này được nữa. Bắ t ngờ, Khang được một đồ i tác tặng quà: một chuyế n đi du lịch tới đảo nghỉ dưỡng nắ m không quá xa Sài Gòn. Khang hỏi Đan có muố n đi cùng anh không. Cô thắ y hơi lạ, nhưng do chưa có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ dài ngày trước mặt, cô gặ t đầ u. Khang trầ m giọng nói:

“Cứ coi như đây là chuyế n đi cuố i cùng của chúng ta! Anh hứa sẽ không cô ắ gắ ng thay đổi những gì em đã quyế t định!”

Những lời đã nói ra quả không dễ dàng rút lại, những khoảng cách đang có giữa hai người khiế n hai kẻ từng rắ t yêu nhau bỗng nhiên ngưng ngừng trong từng hành động, cử chỉ.

“Anh chỉ có muố n thử trải nghiệm cảm giác ăn ở và sinh hoạt cùng người bản địa không ạ?” – Cô tiế p tân khách sạn đưa ra gợi ý. Cả Khang và Đan đề u sinh ra và lớn lên ở thành phố , đề u rắ t tò mò về cuộc số ng của những người dân nơi đây nên đã ngay lập tức gặ t đầ u.

Khang và Đan được sắ p xế p ở cùng cặp vợ chồ ng già không con. Đan ngủ trên giường, Khang ngủ dưới đấ t. Cả hai đã thồ ng nhắ t ngầ m như thế ắ ngay khi bước vào nhận phòng. Bà cụ hì hụi nắ u bữa tồ i. Sau khi đi dạo xung quanh các khu hàng xóm, Đan liề n chui vào bắ p đề nghị nắ u ăn cùng nhưng bà gặ t đi. Bà nắ u ăn thật khéo, chỉ có điề u những món ăn ở đây đề u được chế biế n với ớt, thật nhiề u ớt. Đan ăn không quen chút nào.

“Miề ng này không có ớt này!” – Khang đặt miề ng thịt vô bát của Đan rồi thắ n nhiên ăn tiế p bát cơm của mình. Trước đó, cả Đan và hai ông bà chủ nhà đề u đã tỉ mỉ quan sát Khang nhắ t từng mảnh ớt nhỏ ra khỏi miề ng thịt rồi cuộ n nó trong miề ng rau bự để giảm

bớt độ cay cho Đan. Hai ông bà chủ nhà cười tủm tỉm. Đan cảm thấy hơi khó chịu vì hành động lãng mạn không hợp lúc này. Khang đâu phải người chịu khó để ý những tiểu tiết như thế. Anh đang cố làm quá đúng không Khang? Đan nghĩ vậy, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy xúc động.

Cô biết mình yêu Khang, nhưng cô vẫn nhất quyết chia tay. Bởi Khang không quan tâm cô đủ nhiều như cô vẫn mong, bởi Khang luôn tỏ ra hời hợt và khiến cô cảm giác như chỉ mình cô là người mong muốn bảo vệ mối quan hệ này. Cô biết không có người thứ ba nào trong chuyện tình này cả, nhưng cô biết mình không muốn chịu đựng sự dửng dưng và vô tâm của Khang thêm một ngày nào nữa.

Những ngày còn lại, Đan luôn cố gắng tránh mặt Khang. Nếu Khang đi biển, cô sẽ lên rừng và ngược lại. Khang biết Đan đang muốn lảng tránh mình nhưng cũng không thể làm khác được. Anh lặng lẽ bước đi.

Đan không thích tham gia vào các hoạt động ngoài trời nên cô quyết định ở nhà trò chuyện cùng bà cụ.

“Ông không thể tắt vòi nước ngay sau khi sử dụng hả? Thiết không biết tiết kiệm gì hết trơn!” – Bà cụ giả vờ cáu, nét mặt vẫn rất vui vẻ. Ông cụ nghe thế cũng không khó chịu mà dí dỏm trả lời:

“Vâng, thưa quý bà!”

“Hai ông bà hạnh phúc thật đấy ạ!” – Đan không thể giấu niềm ngưỡng mộ của mình dành cho cuộc sống an nhàn và hạnh phúc của hai ông bà ngay cả khi không thể có con do ông bị vô sinh.

Lúc Đan tủm tỉm nửa đùa nửa thật hỏi bí quyết hạnh phúc của hai người, cụ ông đã nói:

“Chẳng có bí quyết gì cả đâu! Chỉ là chúng tôi sống, cưới và yêu nhau ở thời điểm mà khi món đồ nào đó bị hỏng, người ta đem sửa chứ không vứt đi; khi căn nhà bị hỏng chiếc bóng đèn, chúng tôi sửa bóng đèn chứ không vội đi mua nhà mới!”

Đan ngỡ ngàng. Triết lý đơn giản được đúc rút ra từ cuộc sống của hai ông bà sống trên hòn đảo xa lạ đem đến cho Đan cơ hội nhìn lại những gì mình đang có, nhìn lại mối quan hệ cô đã muốn từ bỏ...

“Cô đang giận cậu đó đúng không? Mấy người già chúng tôi tuy không hiểu chuyện nhưng cũng có thể nhìn ra cậu ấy yêu cô rất nhiều. Nếu cậu ấy có làm điều gì đó khiến cô phật ý, hãy thử nói để cậu ấy sửa!”

Rồi ông cụ tiếp lời vợ mình.

“Đàn ông đôi khi rất ngu ngốc và vụng về. Nhưng một khi họ đã yêu thương ai đó thật lòng, tất cả những người xung quanh đều có thể nhìn thấy điều đó...”

Thế mà chỉ riêng Đan không nhận ra. Thế mà Đan đã không chịu nói cho Khang biết rằng cô muốn được quan tâm hơn, cô muốn được Khang nắm tay khi đi giữa đám đông, được Khang ôm eo trong bữa tiệc với bạn bè...

“Anh này, em sẽ cho anh một cơ hội nếu giờ anh nắm tay em đi dạo ngắm hoàng hôn, chịu không?”

Vì trong tình yêu, có rất nhiều điều người ta hoàn toàn có thể thứ tha và thấu hiểu cho nhau.

Yêu anh chẳng tiếp thi

Thùy Dương

Ra khỏi văn phòng, Trang thở phào nhẹ nhõm. Thị trường đang vào mùa quảng cáo nên cả công ty từ đám lên ý tưởng đến đội quân thiết kế, đi quay video clip đều bận tới mất tới mũi, bữa nào cũng sáu, bảy giờ tới mới có thể tắt đèn xách túi ra về. Mấy ngày vừa qua, Trang đều cố gắng mua thức ăn dự trữ trong tủ để tan sở là chạy vội về nhà nấu nướng cho chồng. Bữa nay việc ngập đầu không ngẩng mặt lên được nên Trang đã gọi điện cho chồng nhờ anh về sớm nấu cơm buổi tối. Nghe chồng “Ừ ừ! Okay!” qua điện thoại, Trang đã yên tâm phàn nàn, tới khi mệt lử người đặt chân vô cửa vẫn thấy chồng đang ngủ i...

tháo tung chiếc máy bay điểu khiến từ xa trong khi cơm chưa nấu, thức ăn chưa nấu, Trang giận phát khùng mà chồng chỉ cười hì hì nói tinh bơ:

“Ồ, anh mãi... chơi quá nên quên bém mắ t! Giờ em tắm rửa đi rồi anh dẫn em ra ngoài! Vợ chồng mình ăn tối ngoài hàng cho... lãng mạn hén!”

Một bữa tối bằng cả ngày lương của cô. Trang muốn đâm thùm thụp vô ngực chồng mình nhưng không đủ sức nên đành chịu. Đây là người chồng đã hứa hẹn sẽ nấu cơm dọn dẹp nhà mỗi khi cô bận rộn? Đây là người chồng đã hứa sẽ chiều chuộng cô như một nữ hoàng? Hai người mới cưới chưa được ba tháng và chồng cô đã... hiện nguyên hình là một cỗ máy cần được trả về nơi sản xuất để bảo hành. Cô vừa thở dài vừa nghĩ: Thiệt đó hả?

Quân – chồng Trang là anh chàng phụ trách các chiến dịch tiếp thị trực tuyến cho một hãng cà phê. Đạo đó, anh chàng tổ chức chiến dịch nhỏ đề nghị mọi người để lại địa chỉ và số người trong văn phòng của mình, công ty Quân sẽ gửi tặng mỗi người một gói cà phê để cùng pha uống. Trang có tham gia cho vui nhưng chẳng hiểu “trời xui đất khiến” thế nào mà hộp cà phê được gửi tới văn phòng của Trang liên tục rơi vào tình trạng thất lạc, buộc Quân phải trực tiếp liên hệ với Trang để cáo lỗi. Và khi biết văn phòng của Trang cách không quá xa công ty của mình, Quân đã đề nghị tự mình giao quà đến tận nơi. Kết quả là không những thương hiệu cà phê của Quân có thêm hàng chục khách hàng trung thành mà Quân còn được “khuyến mại” thêm một cô người yêu tài năng, xinh đẹp – người mà chỉ hơn một năm sau đó, Quân đã đủ khả năng rước về làm vợ.

Quân rất ga-lăng và hài hước. Ngoại trừ việc anh chàng rất mê nghịch đồ điện tử và tháo lắp các đồ chơi như ô tô, máy bay... – hết như sở thích của một cậu bé, Quân là một anh chàng người yêu cực kỳ lý tưởng để lấy làm chồng. Tính Trang hay quên nhưng cũng rất dễ giận. Cô thường hờn giận Quân vì những điều vu vơ và những lúc Trang nổi cơn tam bành, Quân không những không... sợ hãi mà còn tỏ ra.... cực kỳ hài hước.

“Haha! Đúng là em yêu anh quá nhiều thật rồi, bà xã ạ! Chút chút là bị anh chọc giận rồi!”

Đó! Cứ như thế bảo sao hai vợ chồng chẳng bao giờ giận nhau quá... nửa tiếng và lúc nào cũng “hón hờ” như thuở mới yêu. Những cặp đôi khác nhìn Trang và Quân ghen tị. Đâu ai biết rằng Trang giận chồng thiếu tâm lý, không còn ga-lăng như “đã cam kết” và khiến cô có cảm giác như mình... bị lừa.

“Anh có thấy em đi làm mệt quá trời về còn phải nấu cơm cho anh rồi dọn dẹp nữa!” – Một bữa, Trang về nhà trong tình trạng uể oải đến mức vừa ngồi xuống ghế cô đã òa khóc, bao nhiêu áp lực trong lòng cứ thế vỡ òa ra – “Anh có bao giờ để ý đến mớ công việc em đang phải gánh vác không, để ý đến mỗi ngày em về nhà là mệt thở không ra hơi không? Anh có nhớ trước đây anh từng nói những gì không? Anh hứa sẽ nấu cơm cùng em, sẽ dọn dẹp cùng em... Thế mà anh biến em trở thành nô lệ, người giúp việc của anh vậy đó!”

“Anh đâu có!” – Chồng Trang méo mặt chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng thấy vợ khóc nên cũng lo lắng lục tìm trong trí nhớ xem mình đã làm gì sai.

“Anh...” – Trang quệt nước mắt, nói – “Anh đúng kiểu nhân viên tiếp thị làm việc không trách nhiệm gì hết trơn. Rêu rao bán hàng

một kiểu nhưng sản phẩm mang về` dùng lại một kiểu khác. Thấ`t vọng quá hà!”

Chồ`ng Trang càng lo lắ`ng tợn. Biế`t mình có lỗi khi đã không chia sẻ gánh nặng cùng vợ trong khoảng thời gian vợ gặp áp lực công việc nên Quân đã chủ động ôm vợ làm hòa.

“Anh xin lỗi vợ mà! Là do anh vô tâm! Cứ nghĩ nế`u em bận thì chúng ta có thể ra ngoài ăn! Nhưng em vẫn muố`n tự nấ`u ăn ở nhà nên... Có gì em cứ nói với anh là được mà! Đừng khóc đừng khóc! Là em yêu anh nhiề`u quá rô`i đó!”

“Phải đó! Là em yêu anh nhiề`u quá trong khi anh chẳng yêu em gì hế`t tron!”

“Ai nói? Anh yêu em nhiề`u mà! Nên anh mới tin tưởng bán sản phẩm: cuộc đời và hạnh phúc của anh cho em! Em có toàn quyề`n định đoạt mà! Nế`u hồng hóc và trục trặc, em chỉ câ`n a lô là anh tới liề`n! Bảo hành trọn đời nên em cứ yên tâm!”

Anh chàng này đích thị là một tay tiế`p thị chuyên nghiệp và vô cùng dẻo miệng. Nhưng suy cho cùng Quân cũng chỉ là một gã vụng về` trong việc chiề`u chuộng vợ. Trang sao nỡ giận một người đã tặng mình chính sách bảo hành trọn đời cho một sản phẩm tồ`t như thế` này. Rắ`c rô`i chỉ câ`n a lô là “nhân viên bảo hành” tới ngay hả?

“A lô, anh ơi rắ`c rô`i nè? Anh qua nấ`u cơm cho em cả tuầ`n này được hông?”

Mặt Quân méo xệch còn Trang cười toe toét. Yêu một chàng tiế`p thị tuyệt vời như thế` đấ`y! Bạn chẳng bao giờ có thể giận được khi biế`t rằ`ng anh chàng đó luôn muố`n dành cho bạn những “chính sách” tồ`t nhấ`t. Chỉ câ`n bạn... phàn nàn mà thôi!

Tình yêu thực sự

Thùy Dương

Văn phòng có người mới đến. Trung – Quản lý bên bộ phận Marketing. Ngoài ba mươi tuổi, độc thân, đẹp trai, dáng người vạm vỡ, sự nghiệp thành đạt... Trung hội tụ tất cả những đặc điểm khiến bất cứ cô gái nào cũng phải say mê, Yêu cũng không phải ngoại lệ.

Khổ một nỗi, Yêu đã có người yêu...

“Đi đâu mà giờ này còn lang thang ở đây thế này?” – Trung lái chiếc xe của mình xuất hiện trước mặt Yêu khiến cô giật mình.

Chẳng là Trung tình cờ chạy xe ngang qua đoạn công viên gần nhà Yêu, nơi cô thường đi dạo một

mình vào những buổi tối đẹp trời. Đúng chấ t ga-lăng thường ngày, Trung chạy đi gửi xe rồi một loáng quay lại và cùng Yế n đi dạo, còn không quên mua cho cô một bắ p ngô nướng đầ u mùa.

Yế n còn đang loay hoay ăn ngô và nghe Trung kể chuyện về chỗ làm trước của anh, thì đột nhiên Trung vươn tay chạm nhẹ vào khóe miệng cô.

“Em ăn như trẻ con á y, về t đen tèm lem ra mặt rồi nè!”

Yế n ngượng chín mặt, đành cười trừ. Trung sau đó vẫn thao thao bất tuyệt về đủ thứ trên trời dưới đấ t. Yế n có cảm giác như anh chàng này thông thạo mọi thứ. Trung nói chuyện điề m đậm và chín chấ n. Bởi thế, dù mới trở thành đồng nghiệp của nhau chưa được hai tháng và chính thức bắ t chuyện với nhau chưa được bô n tuầ n nhưng Yế n vẫn thấ y anh chàng rấ t đáng để tin tưởng.

“Không được, không được!” – Yế n lắ c đầ u quầ y quậ y. Cô cúi xuố ng, tự té nước vào mặt mình, cố gắ ng xua đi hình ảnh của Trung đã và đang thường xuyên “đóng chiế m” trong tâm trí cô.

Yế n trở vào phòng, nhắ n tin cho Phong – người yêu của mình.

“Anh vừa mua chiế c đèn ngủ mới. Em thấ y ánh sáng của nó đẹp không nè?” – Phong khoe “chiế n lợi phẩm” của mình. Hơn Yế n ba tuổi và là Giám đố c bộ phận Bán hàng cho một tập đoàn lớn chuyên sản xuấ t giày dép nhưng Phong rấ t trẻ con. Anh có niề m đam mê bắ t tận dành cho những chiế c bóng đèn và có thể dành hàng giờ chỉ để ghé thăm những *showroom* đèn trong các trung tâm thương mại.

Yế n vẫn nhớ như in một lầ n nọ, Phong đột nhiên rủ cô đi trung tâm thương mại.

“Đề ghé thăm hiệu sách mà em rấ t thích!”

Cô đã rất cảm động khi thấy Phong bất ngờ quan tâm đến mình như vậy. Ai dè, hai người vừa đặt chân đến nơi, Phong đã quay sang “mặc cả”:

“Em ơi, anh có thể chạy qua *showroom* đèn ở phía bên kia một lúc được không?”

Kiểu mè nheo hệt như một đứa trẻ. Khi đó, Yên mím môi cười nhưng đành nhìn lại. Ở Phong có nét gì đó trẻ con và rất dễ thương. Anh không bao giờ quan trọng hóa chuyện gì đó, luôn biết cách bỏ qua những thứ không đáng bận tâm để tâm trạng luôn được ổn định. Hơn nữa, anh còn luôn biết đùa để Yên được vui vẻ.

Thế nhưng, chẳng hiểu sao, từ khi Trung xuất hiện, trong mắt Yên, sự hài hước đó của Phong dần được gấn với hai chữ “ấu trĩ”. Thậm chí, đôi khi, Yên còn nổi cáu với Phong về tính cách mà trước giờ cô vẫn luôn rất trân trọng ở người mình yêu.

Như câu chuyện về chiếc đèn ngủ mới mua chẳng hạn...

“Anh thích nó đến thế thì ôm nó đi ngủ và trò chuyện với nó đi. Khỏi cần nhấc tin với em nữa. Chào!”

Sau bữa đó, Yên không ngừng so sánh Trung và Phong. Liệu sự trưởng thành ở nơi Trung hay nét hồn nhiên, vui tính ở nơi Phong mới là điều cô đang tìm kiếm?

“Người yêu em cũng thích mấy kiểu đèn được thiết kế đẹp mắt như vậy lắm nè! Anh ày còn nói có thể ôm chúng đi ngủ nữa ày chứ!” – Yên vô thức nhắc đến Phong trong khi đang đi khảo sát địa điểm để mở gian hàng mới cho công ty.

Trung thoáng nhìn cô, ngạc nhiên đôi chút, rồi mỉm cười.

Yến không hiểu tại sao Trung cười nên cô luống cuống giải thích.

“Người yêu em đôi lúc trẻ con lắm! Hẹn hò mà toàn thích rủ em đi siêu thị ngắm các phụ tùng sửa xe. Ở nhà thì thường lôi cả đồ ng máy móc ra tháo lắp rồi nghịch nghịch như một đứa trẻ vậy!”

“Em biết sao không Yến?” – Trung cất cuốn sổ và chiếc bút đang làm nhiệm vụ ghi chép vào trong cặp rồi nói – “Anh thực sự rất ngưỡng mộ tình cảm của hai người đây. Vì đàn ông bọn anh ấy mà, chỉ khi thực sự yêu thương người phụ nữ nào đó, bọn anh mới có thể cảm thấy tuyệt đối thoải mái khi ở cạnh họ, và khi đó, bọn anh được là chính mình. Mà em biết đây, bên trong mỗi gã đàn ông, đều là một cậu bé nghịch ngợm cả...”

Trước lúc tạm biệt, Trung còn nháy mắt nửa đùa nửa thật nói.

“Anh đã nghĩ anh có cơ hội. Nhưng có thể anh đã nhầm. Tình yêu của hai người thực sự rất đẹp. Luôn hạnh phúc nhé!”

Có thực sự như thế không?

“Hả? Sao em đến đây giờ này? Em xuống quán cà phê dưới sảnh ngò à chờ anh ha!” – Phong ngạc nhiên khi thấy Yến xuất hiện trước cửa văn phòng.

“Hừ, chờ anh bao lâu đó hả?”

“Một xiu thôi! Anh phải gọi nhân viên của anh vào nạt cho một trận. Làm việc cầu thả nên doanh số tháng này đã bị giảm. Anh không muốn em nhìn thấy anh khó tính, mất ng mỗ người khác mà!” – Phong dỗ ngọt rồi tiễn Yến đến cửa thang máy.

Lát sau, Phong hốt hải chạy xuố ng vì lo Yế n đợi. Phong cười, dịu dàng hỏi ngày hôm nay của Yế n thế nào. Yế n nhận ra người đàn ông rấ t trẻ con những lúc ở bên cô cũng đang là sếp của rấ t nhiều người khác, cũng rấ t có uy và chững chạc trong mắ t nhiều người khác... Phong thoải mái là chính mình khi ở bên cạnh cô, là bởi anh yêu cô và coi đó là nơi yên bình để anh không phải khoác lên mình khuôn mặt này, vỏ bọc khác. Yế n cũng không phải tỏ ra hiề n dịu hay nhẹ nhàng như những lúc ở văn phòng. Cô trẻ con dỗi hờn và có chút đỏng đảnh để hành người yêu. Phong biế t thế , nhưng cười tí t mắ t hứa sẽ chiề u cô đế n suố t đời...

Cô nắ m chặt tay người yêu mình, rồ i hai người tung tăng bước đi trên phố . Hạnh phúc dâng đầ y đắ y mắ t.

Tình yêu thực sự là khi ở bên người mình yêu, chúng ta được là chính mình. Không giầ u diề m. Không giả tạo.

Chuyện của những nỗi buồn

Thùy Dương

Từ ngày được cô bạn thân nhờ vả chăm sóc một trang *fanpage* trong lúc cô ấy bận chạy dự án kéo dài hai tháng ở vùng xa xôi hẻo lánh đến mức đường truyền Internet thường chỉ đủ để kiểm tra và trả lời thư điện tử, Vân dành phần lớn thời gian rảnh của mình cho nó. Trang mang tên “*Buồn như thể muốn tan ra*”, trước giờ cô bạn thường chỉ sử dụng để đăng tải những câu nói hay hay của những người nổi tiếng, về tình yêu, về cuộc sống. Vân trăn trọc suy nghĩ xem mình có thể làm được gì hơn thế. Cuối cùng, được sự đồng ý của cô

bạn, Vân bắt đầu xây dựng chuỗi chia sẻ mang tên “*Chuyện của nỗi buồn*”.

Ở thời điểm ban đầu, Vân thường viết về nỗi buồn của mình, nỗi buồn của những người mà cô quen biết. Dần dần, nhiều người bắt đầu chú ý đến dự án hay ho ấy và họ bắt đầu gửi tin nhắn chia sẻ những nỗi buồn họ gặp phải trong cuộc sống. Vân luôn nghĩ tuổi trẻ trưởng thành từ nỗi buồn, nên cô rất thích đọc và sẻ chia những tâm tình như thế ...

Tối thứ Bảy, Vân nằm đọc sách tới khuya. Trong lúc cô đang ngán ngẩm tìm kiếm tờ tạp chí để đọc trong lúc chờ cơn buồn ngủ ghé tới, phần mềm quản lý trang fanpage trong điện thoại đột nhiên báo có tin nhắn. Một người tên Đinh Ngọc Long (hắn là một chàng trai rồi, Vân phỏng đoán) gửi chia sẻ về cho trang:

“Người ta luôn nói đàn ông, con trai phải mạnh mẽ. Thế nên, buồn bã trước giờ dường như chỉ là đặc quyền của riêng phụ nữ mà thôi. Đó là một cái khó. Vì con trai cũng có những lúc yếu mềm. Mấy thằng bạn thân thì chỉ hợp để nhậu và đi phượt chứ không hợp để sẻ chia những chuyện vui buồn. Thế nên, đàn ông con trai tưởng bơ bơ vui cười suốt ngày, nhưng nhiều người lại thường phải một mình chôn chùi với cảm giác buồn tủi, cô đơn...”

Tin nhắn được gửi đến ba phút trước. Hắn người đó còn chưa ngủ. Vân mở tài khoản facebook cá nhân để nhắn tin cho người đó.

“Này, bạn đang cô đơn hả? Tin nhắn gửi từ *Chuyện của những nỗi buồn*.”

Lần đầu tiên, tâm sự của một người xa lạ tác động đến Vân mạnh mẽ như thế. Cũng có thể bởi chuyện xảy ra vào lúc nửa đêm, thời điểm người ta dễ buồn, dễ cô đơn, và dễ đồng cảm cùng chia sẻ của những người xa lạ.

“Tôi đoán vậy. Sao em chưa ngủ?” – Đâu bên kia trả lời điềm đậm như thể hoàn toàn chắc chắn về phỏng đoán Vân là một cô gái ít tuổi hơn.

“Em không ngủ được! Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em nữa!”

Người này thực sự rất lạ. Dù mới quen biết nhưng đã cho Vân cảm giác như thể thân quen từ rất lâu rồi. Người đó trả lời bằng từng đoạn văn bản ngắn. Vân kiên nhẫn đọc, cũng không còn nữa ý muốn tìm kiếm cơn buồn ngủ.

Mặc dù câu chữ không thể nói lên nhiều điếu, nhưng Vân có thể mừng tượng ra đó là một người đàn ông chừng 28, 29 tuổi. Một người đã trải qua đổ vỡ trong chuyện tình cảm ba năm trước nhưng đến giờ vẫn chưa thể nào quên được.

“Anh biết chúng ta không thể đánh đồng tất cả những người khác nhau và cho rằng người ta sẽ đối xử với mình tệ bạc như người cũ. Nhưng anh luôn lo lắng và sợ hãi. Ai cũng cho rằng anh mạnh mẽ và sống cuộc đời độc thân hạnh phúc. Sự thật là anh chỉ hèn nhát và sợ bản thân phải chịu tổn thương thêm một lần nữa thôi...”

“Anh có nhiều lựa chọn khác nhau mà! Anh có thể mở cửa trái tim mình thêm một lần nữa, có thể cứ đóng nó mãi như thế ... Lựa chọn điếu gì đó khiến anh cảm thấy vui và hạnh phúc!”

“Ừ!”

Cuộc nói chuyện có thể kết thúc ở đó, nhưng Vân không muốn để người đàn ông xa lạ ấy một mình với nỗi cô đơn đang bủa vây xung quanh. Cô tiếp tục bắt chuyện.

“Hôm nay, có nhiều tâm sự gửi về *Chuyện của nỗi buồn* quá. Anh gửi cho em nghe chuyện gì đó vui vui được không?”

“Hả? Chuyện vui hả?” – Đâu bên kia ngạc nhiên trả lời. Những dòng chữ gõ vội vã nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Chắc hẳn anh đang nghĩ xem có gì để kể cho Vân – “Anh mới được thăng chức. Anh mới mua thiết bị Xbox mới để tập thể dục. Anh đã đặt được vé khứ hồi giá rẻ cho chuyến đi du lịch Manila sắp tới...”

“Aha! Cuộc sống của anh thích vậy mà! Em chỉ đi làm và về nhà thôi...”

“Nghe mãi những nỗi buồn của người khác, em có thấy chán không?”

“Không ạ!” – Vân mỉm cười gõ tin nhắn – “Hồi đầu, em cũng hay để tâm trạng mình bị ảnh hưởng nên thường buồn theo. Sau đó, em lấy lại được thăng bằng. Em nghĩ, người ta bị vương bận bởi nhiều nỗi buồn như thế trong khi cuộc sống của mình vẫn rất an nhàn và vui vẻ, dù độc thân như thế này, thì ít nhất em cũng nên tự thấy mình may mắn và mỉm cười!”

“Kể anh nghe những nỗi buồn ai đó từng chia sẻ mà em nhớ nhất...”

Hai người nói chuyện tới gần sáng. Vân hoàn toàn không để ý giờ giấc cho đến khi hai mí mắt cô đột nhiên đình công. Nhưng lâu lắm rồi Vân mới có cuộc nói chuyện thú vị như thế với một người xa lạ. Cô không muốn phải nói lời tạm biệt, vì rất có thể ngày mai cuộc hội thoại này có thể chỉ còn là hồi ức của một giấc mơ mà thôi. Trái Đất có rất nhiều người, nhưng lại có rất ít người cho chúng ta cảm giác mình được sẻ chia và đồng cảm nhiều như thế. Như thế, nếu người đó ở đây, trước mặt Vân bằng xương bằng thịt, Vân đã có thể cảm thấy dễ chịu dù hai người chẳng nói với nhau một lời.

“Chắc anh cũng phải ngủ thôi! Anh đang chờ đợi một niềm vui sẽ đến vào ngày mai!”

“Niêm vui nào cơ?”

“Muộn muộn sáng mai, em đọc địa chỉ đâu đó rồi anh sẽ chạy qua đón em đi ăn sáng!”

“O, em đọc địa chỉ cho anh lúc nào?”

“Thì em sắp đọc nè, đúng không?”

Đó có thể sẽ là một cuộc gặp gỡ thú vị. Và biết đâu khi bạn của Vân trở về từ chuyến công tác, Vân sẽ bàn giao lại *Chuyện của nỗi buồn*. Bởi rất có thể, Vân sẽ mở một chuỗi chia sẻ mới mang tên: *Chuyện của những người yêu nhau...*

Cô gái mạnh mẽ

Thùy Dương

À phê đã u giờ chiều
G của hội bà tám. Sự
buồn chán của Nhiên
không qua mặt được
những cô bạn thân.

“Thì mày phải nói ra, nói
mày không vui khi anh ta
quan tâm những cô gái
khác, nói mày cảm giác
không được tôn trọng khi
anh ta chẳng thực sự coi
mày là người yêu...” – Họ
đưa ra lời khuyên khi Nhiên
kể về Cường, chàng trai của
mình. Cường là dân làm
truyền thông, mối quan
hệ vốn đã rất rộng, đặc
biệt là phái nữ. Anh thường
xuyên bận rộn với những
cuộc tiệc tùng đến mức trên
mạng xã hội luôn là những
bức ảnh sánh vai cô gái này
trên thảm đỏ, kẻ má cô gái

khác trong tiệc rượu cảm ơn khách hàng... Không phải Nhiên không ghen, không phải Nhiên không buồn...

“Nhưng tao phải là một đứa mạnh mẽ, tao không thể suốt ngày suốt ngày chuyện người yêu gặp người này người kia, tỏ ra cần người yêu đến mức khóc lóc sâu khổ khi người yêu không nhắn tin, gọi điện được...”

Những cô bạn của Nhiên lúc đầu ngán ngẩm trước định nghĩa cô gái mạnh mẽ của Nhiên. Trong mắt nhiều người, Nhiên là cô bạn gái lý tưởng, người luôn đồng ý để bạn trai thoải mái với lịch hoạt động của mình, hẹn hò người này, nắm tay người kia... Nhưng trong mắt nhiều người khác, và trong chính Nhiên, cô bắt đầu có cảm giác điều gì đó không đúng. Nhiên muốn trở thành cô gái mạnh mẽ, không phụ thuộc vào mặt cảm xúc quá nhiều vào bạn trai nhưng rồi cuộc, cô lại để sự mạnh mẽ đó khiến mình sâu muộn và mệt mỏi đến mức chỉ muốn gục ngã...

“Em có sao không?” – Giọng nói trầm ấm vang lên khi Nhiên vẫn chưa thực sự hiểu điều gì vừa mới xảy ra. Toàn thân cô ê ẩm, không hề muốn nhúc nhích một chút nào. Nhiên mở mắt ra, chủ nhân của giọng nói đó đang giúp cô dựng xe lên. Hóa ra, cô đang tham gia vào một vụ tai nạn giao thông mà chỉ cần nhìn qua cũng biết cô và anh chàng kia đã đâm sầm vào nhau. Trước lúc đó, cô đang làm gì nhỉ? Thôi đúng rồi, cô đang nghĩ mông lung quá trời chuyện, về cô, về Cường và mối quan hệ mà hai người đang có.

“Tôi không sao!” – Nhiên cố gắng đứng dậy, nhưng mắt cá chân của cô dường như đã bị treo sau cú va đập mạnh với mặt đường.

Anh chàng xa lạ thấy vậy liền quay sang dàn xếp với cảnh sát đã đến từ lúc nào. Hai chiếc xe của họ được mang về đồn. Chàng trai nhờ xe cảnh sát đưa cô tới bệnh viện kiểm tra. Chàng trai xa lạ

rất ít nói, nhưng những cử chỉ quan tâm đầy trách nhiệm của anh ta khiến Nhiên rất đỗi ngạc nhiên... Tại sao người ta có thể quan tâm một người xa lạ nhiều đến vậy?

“Là lỗi của tôi đã không tập trung lái xe! Tôi không sao đâu! Anh cứ về trước đi!” – Nhiên nói sau khi đã được bác sĩ giúp xử lý mắt cá chân bị trật và những vết xước trên cánh tay, cẳng chân.

“Tôi nói chuyện với cảnh sát rồi. Sẽ mất một khoảng thời gian ngắn để họ xử lý giấy tờ về vụ tai nạn. Để tôi mời em một cốc cà phê, nếu em rảnh!”

Nhiên nhìn đồng hồ. Đã muộn giờ làm từ lâu. Cô nhả tin cho chị đồng nghiệp, thông báo về vụ tai nạn xe. Lý do hợp lý, chị dặn Nhiên đi đứng cẩn thận, nếu cần thì gọi điện cho chị tới đón. Nhiên gọi điện cho Cường không được. Cô nhả tin, nói em bị ngã xe, mắt cá chân trật rồi. Cô nhìn chằm chằm vào điện thoại hồi lâu nhưng không thấy có dấu hiệu trả lời. Mắt lướt ngược lên nhìn chàng trai xa lạ và gật đầu.

Buổi cà phê với người lạ mặt bỗng chốc biến thành buổi tư vấn tâm lý mà Nhiên là bệnh nhân và bác sĩ là chàng trai lạ mặt tên Minh.

“Việc này xảy ra thường xuyên?”

“Việc anh ấy chẳng để tâm em sống chết thế nào? Em thậm chí nghĩ rằng anh ấy chẳng coi em là người yêu nữa. Nhưng anh biết đấy, em phải mạnh mẽ. Phải mạnh mẽ ngay cả khi em yêu một người và chịu nhiều tổn thương vì tình yêu đó!”

“Em không thể ngờ được, đặt người khác lên trên bản thân mình và gọi đó là tình yêu được! Em không thể hy sinh tất cả vì một người

và để mặc bản thân mình tổn thương vì thứ mà em gọi là tình yêu được!”

Câu này dường như Nhiên đã nghe ở đâu đó. “Bạn không thể ngó i một chỗ, đặt người khác lên trên bản thân mình và gọi đó là tình yêu được”. Chính là trong bộ phim *The perks of being a wallflower* mà Nhiên đã cùng xem với Cường dạo trước. Thế mà Nhiên đã quên búng mắt. Phải đợi tới khi người xa lạ nói ra điều đó, Nhiên mới bừng tỉnh và rót nước mắt thương bản thân mình...

Buổi cà phê kết thúc. Nhiên và Minh có thể sẽ mãi là hai người xa lạ. Nhưng những chia sẻ mà Minh mang đến cho Nhiên, cô chắc chắn sẽ không bao giờ quên.

“Lúc thấy tay chân em lấm lem vết xước mà em vẫn cười và nói không sao, tôi biết em là một cô gái mạnh mẽ. Nhưng đôi lúc, hãy cứ yếu đuối i, để người nào đó được quan tâm và chăm sóc em!”

Nhiên quyết định rồi i. Cô không muốn là một người mạnh mẽ nữa. Cô không muốn tỏ ra mạnh mẽ trong khi trái tim cô như đang vỡ thành trăm mảnh. Ngày hôm nay, cô sẽ nói với Cường, rằng đã đến lúc cô sống cuộc đời mình, đến lúc cô cần một người nào đó khác ở bên chăm sóc...

Yêu người không nên yêu

Thùy Dương

Lúc nhìn thấy Minh bước ra từ ga đến của sân bay, An đã nghe tim mình lỡ một nhịp vắng vương. An giờ cao tắp m biển viết tên “Minh” thật bực. Lúc Minh nhìn thấy, vừa cười vừa tiến đến, tất cả mạnh mẽ và cứng cỏi của cô gái đã và đang sống độc thân bỗng nhiên rời bỏ An. Khi ấy, An còn nghe rất rõ trong lòng mình những âm thanh hạnh phúc đang reo vui.

“Thôi xong! Mà đã phải lòng người đàn ông đó!”

Minh là quản trị viên tập sự của chi nhánh phía Bắc được gửi tới thành phố của An để tham gia đợt đào tạo và huấn luyện kéo dài một

tháng. Với tư cách nhân viên phòng Hành chính, An được giao nhiệm vụ hỗ trợ Minh tô i đã trong việc “định cư” ở thành phố phương Nam nắ ng gió này.

“An số ng một mình mà không buồ n sao?” – Minh hỏi như thế trong buổi cà phê cuối i tuầ n. Theo sự phân công của sếp, An trở thành hướng dẫn viên du lịch cho Minh trong tuầ n đầ u tiên.

“Buồ n gì chứ! An có thể tự làm mọi thứ một mình mà, chẳng câ n ai bên cạnh hê t!” – An nhún vai bình thản.

“Không phải An có thể làm được mọi thứ hay không, mà là thi thoảng, chúng ta vẫn câ n có ai đó ở cạnh!” – Minh nói trong tiế ng gió.

Buổi tô i Sài Gòn trở lạnh. An để Minh chạy xe, cô ngô i phía sau, tay bám nhẹ vào vật áo. Đột nhiên Minh bảo, nế u An lạnh cứ cho tay vào túi áo khoác của anh này!

Từ giây phút đó, An biế t cô không thể nào giấ u nhem tình cảm này được nữa, không thể nào quên bém hoặc coi như tình cảm đó không hê tồn tại.

“An dùng tạm áo của anh này!” – Minh lên tiế ng cứu An ra khỏi tình huồ ng bô i rồ i khi chiế c váy của cô vướng vào chiế c đinh trên tường và để lại nguyên một đường rách dài. An buộc chiế c áo của Minh ngang hông, không những không chút kì dị mà còn đượm nét thời trang năng động. Chiế c áo và chiế c váy rõ ràng rấ t hợp tông với nhau.

“Vợ chưa cưới của Minh cũng thường mặc đồ ̣ như vậy!” – Câu nói của Minh khiế n An chề t sững. Hóa ra, người ta là hoa đã có chủ. Hóa ra, trái tim người ta đã có chồ n đi về ...

An biế't cô nên tránh xa Minh. An biế't cô không nên dính vào mộ'i quan hệ chắ'c chắ'n sẽ mang tới cho cô thật nhiề'u rắ'c rồ'i này.

Nhưng cô không thể ngừng dỗi mắ't theo Minh.

Không thể ngừng mua tặng Minh những món đồ' be bé.

Không thể ngừng nhắ'n tin dặn Minh điề'u này, điề'u nọ.

Không thể ngừng rủ Minh ra ngoài để ngắ'm một Sài Gòn mà An rắ't yêu.

Không thể ngừng lại ước muố'n được đặt một nụ hôn lên đôi môi của người đàn ông đó.

“Chuyện của chúng ta rồ'i sẽ ra sao hả Minh?” – An hỏi trong lúc nắ'm tay Minh đi dạo. Minh bảo:

“Minh cũng không biế't phải gọi tên mộ'i quan hệ này là gì, nhưng ở bên cạnh em, Minh thấ'y dễ chịu.”

An tự nhủ với lòng mình, chẳng phải như thế' đã là rắ't đủ hay sao.

“Anh yêu cô á'y!” – Minh thì thầ'm.

“Minh có yêu em?”

Minh không trả lời mà siế't tay An chặt hơn. An biế't, Minh yêu mình, nhưng tình yêu đó không đủ để Minh rời bỏ những trách nhiệm mà anh đang có, rời bỏ cuộc hôn nhân mà anh đã gắ'n kề't.

“Yêu một người không nên yêu, thì phải làm sao hả Minh?”

“Dù thế nào, em cũng phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình, quan tâm tới bản thân mình trước tiên. Vì em chỉ có một mình!” – Minh không bao giờ trả lời trực tiếp vào những câu hỏi của An.

Nhưng những câu trả lời lạc hướng của Minh khiến An hiểu được nhiều điều hơn những gì An có thể trông đợi từ một câu trả lời.

Hết tháng, Minh trở lại phương Bắc. Thi thoảng hai người nhắn tin, gọi điện. An có nhớ tới những buổi xem phim thật muộn, những bữa tối cuối tuần hai người tự vào bếp nấu nướng. Minh lặng im. Tiếng phụ nữ nào đó vang lên.

“Anh ơi...”

Minh thì thầm:

“Em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!”

Yêu một người không nên yêu, là trái tim mình dù có thiết tha nhưng cũng không đủ để đấu tranh lại với những nỗi buồn trong tim vì không được ai che chở. Thà rằng mình độc thân, thà rằng mình chẳng có ai bên cạnh.

An nghĩ thế, và tự dặn mình trở lại cuộc sống độc thân.

Có những người mình rất yêu, nhưng lại không yêu được.

Có những chuyện tình rất buồn, nhưng người ta lại chẳng bao giờ có thể quên.

Để trái tim thôi nặng nề

Thùy Dương

Sau rất nhiều đắn đo, cuối cùng Lâm và Yến cũng quyết định đi đến đám cưới. Hai bên gia đình mừng như mở hội, đặc biệt là Lâm. Cuối cùng, cô gái có đôi chân biết chạy của anh cũng chịu an phận, nắm tay anh trong suốt quãng đời còn lại. Lâm hào hứng với mọi công đoạn chuẩn bị, từ chỗ cùng bố mẹ hai bên chọn ngày đến chọn địa điểm và hẹn ngày chụp ảnh cưới, rồi đặt vé máy bay chuẩn bị cho tuần trăng mật.

Yến luôn cười dịu dàng mỗi khi nhìn thấy sự vất vả ở người đàn ông của đời mình. Từ sâu thẳm trái tim mình, cô hiểu rằng thật khó để có thể tìm được người nào

yêu cô hơn anh. Thật khó để có thể kiếm được một người luôn nghĩ về cô, luôn yêu cô bằng thứ tình cảm rộng lớn và bao la vô chừng. Thật khó để kiếm được người đàn ông nào thương yêu cô đến mức chờ đợi cô du học nơi xứ người trong suốt hai năm trời và chưa một lời phàn nàn, ca thán...

Anh đã chờ đợi, bằng tất cả sự kiên nhẫn và quan tâm. Ngày Yên về nước, nhìn thấy anh toát mồ hôi đứng đợi ở sân bay, cô nghĩ, đây chắc chắn sẽ là người đàn ông mang lại cho cô hạnh phúc.

Những tưởng mọi chuyện cứ trôi qua một cách êm đẹp như vậy. Thế nhưng, ngay trong buổi hai người đi chụp ảnh cưới, Yên đã gặp lại một người khiến cô gâyn như chết đứng.

Limo – anh chàng người Pháp gốc Việt từng chụp ảnh cho Yên và Joris ở Pháp – trở trêu thay lại chính là người chụp ảnh cưới cho cô và Lâm. Limo nhận ra cô, anh nhìn Yên đầy ngỡ ngàng, chừng như không thể tin vào mắt mình. Yên sợ hãi và trở nên lúng túng. Limo biết ý nên không hỏi nhiều, chỉ vờ như không quen biết.

Vậy nhưng buổi chụp ảnh cũng không thành công như mong đợi. Lâm dịu dàng vuốt tóc vợ chưa cưới, nói để bữa khác chụp lại, không sao. Nói rồi, anh chạy ra ngoài mua nước cho cô. Chỉ còn lại Yên và Limo, Limo không hỏi tại sao, không hỏi Joris đâu, chỉ nghiêng đầu nhìn cô hỏi.

“Yên hạnh phúc chứ?”

Chưa từng có ai đó hỏi Yên như thế. Bởi Yên chuẩn bị làm cô dâu, chuẩn bị trở thành người phụ nữ của một người luôn yêu thương cô hết mực. Yên hạnh phúc, hẳn nhiên là hạnh phúc rồi. Nghĩ thế, nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn không thể cất tiếng trả lời.

Ký ức về Joris và những ngày tháng yêu anh dội về. Thuở ấy, Yên mới sang Pháp, biết bao bờ ngõ và tủ thân chẳng có ai vỗ về. Lâm thương cô nhiều, nhưng Lâm lại ở rất xa. Khi đó, chỉ có Joris lại gần, chìa tay về phía Yên và bảo:

“Đề anh đưa em đi chơi!”

Vậy thôi mà hai đứa yêu nhau. Yên dọn về sống chung với Joris. Tất cả những thông tin này, Yên chưa từng kể với ai, ngay cả Lâm. Ở thành phố nơi Yên theo học, cô là sinh viên người Việt duy nhất. Ngay cả Limo, phải đến khi tới Paris chụp ảnh kỷ niệm một năm ngày yêu nhau, Yên cũng mới gặp. Ngày Yên quyết định về nước, Joris bảo cô ở lại. Cô lắc đầu, gia đình cô ở Việt Nam, tương lai cô ở Việt Nam. Cô không thể ích kỷ đến mức chỉ nghĩ cho bản thân mình được. Joris buông tay cô, nói những chuyện này em hãy cứ xem như một giấc mơ...

Yên đã làm như lời Joris nói, xem như tất cả những điều đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng đã đến lúc cô bừng tỉnh.

“Anh chàng đó có biết không?”

Yên lắc đầu. Cô đã giấu Lâm mọi chuyện. Cô nghĩ rằng Lâm sẽ chẳng thể nào biết được, mãi mãi không thể nào biết được. Cô tin Limo không thuộc dạng người nhiều chuyện đến mức tiếp cận Lâm để nói ra chuyện này. Nhưng sự xuất hiện của Limo khiến ký ức dội về, nó khiến Yên nhận ra cô là người tệ bạc biết bao nhiêu.

Buổi tối hôm ấy, Yên quyết định kể toàn bộ với Lâm. Lâm nhìn cô chột sững. Bao năm qua, anh đã luôn nghĩ cô chỉ yêu mình anh. Trong đáy mắt của Lâm, Yên có thể nhìn thấy sự thất vọng, sự thất vọng đến cùng cực bởi anh đã quá tin tưởng ở cô gái mình yêu. Yên không dám trông chờ sự tha thứ, nhưng anh đã gật đầu. Anh ôm Yên vào lòng và nói “Không sao cả, không sao cả”.

Nhưng nước mắt của Yê´n không ngừng rơi. Cảm giác mình đã phản bội người mình thương yêu nhất thực sự rất tệ. Năm đó, hai người không làm đám cưới. Yê´n đã bỏ đi. Lâm cũng không đi tìm. Rốt cuộc, hai người cũng đã chọn cách rời bỏ nhau để trái tim không còn nặng nề nữa. Đôi khi, người ta muốn gắ´n bó trọn đời đơn giản chỉ là người mà ở cạnh, ta có cảm giác mình được tự do, và trái tim không còn nhúc nhô´i nữa... Yê´n tự nhủ, khi yêu một người nào đó sau này, cô nhất định sẽ kể cho họ nghe, về Lâm, về Joris, để chính cô được tự do với tình yêu của đời mình...

Để Gấu xử lý cho

Thùy Dương

Hai sáu tuổi, Trang gặp một người mà cô luôn tin là một nửa cuộc đời mình: Lân. Lân phong độ và đẹp trai, sở hữu khối tài sản khổng lồ khiến vạn người mơ ước. Thế nhưng, trước khi gặp Trang, Lân cũng sở hữu bằng thành tích “cưa gái” khiến Trang phải lắ c đầ u ái ngại. Hai người gặp nhau lần đầu tiên trong một quán bar nổi tiế ng Sài thành, qua sự giới thiệu của một người bạn chung của cả hai. Trong lúc Trang còn đang nhảy múa xả xì-trét sau tuầ n dài mệt mỏi, Lân đã từ từ tiế n lại gầ n và câu đầ u tiên anh hỏi là:

“Làm cách nào để em chịu gặp anh vào ngày mai?”

Chàng trai ấy lúc nào cũng thẳng tuột như thế, chẳng bao giờ nghĩ ngợi nhiều hay do dự trước những điều mà chàng muốn. Người bạn chung kia nói rằng Trang là cô gái đầu tiên mà Lâm chủ động tiếp cận và xin số điện thoại; mà cô gái trước đây đều chủ động đến gần và tán tỉnh Lâm thôi.

Khác hẳn với hình ảnh Lâm quyết tâm trong công việc và ăn chơi trong những buổi tiệc tùng, Lâm những lúc đón đưa và ở cạnh Trang giống như một người hoàn toàn khác. Dịu dàng và rất biết quan tâm. Trang thích mê vẻ mạnh mẽ của Lâm trong lần đầu tiên hai người gặp gỡ, nhưng cũng rất thích sự ân cần mà Lâm luôn mang tới cho cuộc sống của cô.

“Đề lát Gấu qua xử lý cho!” – Gấu là biệt danh Trang đặt ra cho Lâm. Miết rồi hai người cũng quen xưng hô như vậy: một người là Heo, một người là Gấu. Mỗi lần Trang gặp khó khăn gì đó, chỉ muốn nghe một câu đơn giản “Đề Gấu xử lý cho!”.

Mà Lâm giỏi lắm nhé! Công tử nhà giàu nhưng cái gì cũng rành. Sửa chữa đường điện, máy móc, tháo lắp chiếc xe Vespa của Trang... Lâm hoàn toàn có thể kêu người tới làm, nhưng riêng những món đồ Trang sử dụng, anh luôn muốn tự tay sửa để đảm bảo người yêu luôn có được sự thoải mái nhất. Trước giờ, Lâm vẫn luôn ở đó, bất cứ khi nào Trang cần...

Ngoại trừ một lần...

Trang cảm thấy một anh chàng mới gặp (lại). Biết nói thế nào nhỉ? Đó là thân tượng của Trang trong suốt những năm học đại học, là người đã từng nắm tay Trang và thủ thỉ rằng người đó cũng thích Trang nhiều... Nhưng người đó đã lựa chọn đi du học thay vì chọn Trang. Giờ người đó trở về, đứng trước mặt Trang bằng xương bằng thịt, nhẹ nhàng hỏi:

“Trang này, em có thể trở thành bạn gái anh được không?”

Trang choáng váng. Cô bối rối đến mức không biết cư xử thế nào. Cô không cho người đó biết cô đã có bạn trai là Lân. Mặc dù, cô cũng phần nào đoán được, ý chí trong con người ấy là rất mạnh: ngay cả khi biết Trang đã có bạn trai, chưa chắc người ấy đã bỏ cuộc...

Cô thường xuyên gặp gỡ người đó. Lân không bao giờ thắ c mắ c hay tỏ ra can thiệp quá sâu vào cuộc sống của cô. Anh luôn tôn trọng những mối quan hệ bạn bè của cô. Điều anh không ngờ chính là Trang dường như không coi người đó đơn thuần như một người bạn bình thường...

Thần tượng bao giờ cũng là thần tượng. Mọi điều ở người đó đều khiến Trang cảm thấy say mê và muốn trắ m trắ dối theo mãi. Thần thái toát ra từ gương mặt, dáng đi. Cách nói chuyện thông minh nhưng cũng rất dí dỏm. Nếu như Lân luôn yêu chiều Trang trong mọi tình huống thì người đó lại biết cách trêu chọc và thi thoảng, khiến Trang tức điên khi người đó chẳng quan tâm Trang như cách cô muốn.

Trang hoang mang nhiều lắm, biết lựa chọn ai khi cả hai người đều khiến cô ít nhiều rung động. Trang cũng cảm thấy vô cùng tội lỗi, bởi Lân không hề hay biết tới sự tồn tại của người đó. Anh vẫn dịu dàng và thương yêu cô như thế. Anh cố gắng làm mọi điều để cô vui, cố gắng đọc thêm nhiều cuốn sách mà cô thích để kể cho nghe những lúc hai người gặp mặt. Lân bận như thế, nhưng chẳng hiểu sao lúc nào cũng có thời gian dành cho cô...

Nhưng còn người đó...

Cô không thể giấu được cảm giác hờ i hỏ p khi gặp người đó. Hai má cô dường như còn đỏ lên như một cô nữ sinh trung học lầ n đầ u

tiên biế t thích một người. Cô cứ nghĩ sự trở lại của người đó mang nhiề u ý nghĩa, với cả cô và người đó. Nhưng không..

Sau hai tháng bí mật gặp gỡ, người đó tới gặp Trang và nói rằ ng anh phải đi tu nghiệp một thời gian. Anh cũng không hứa hẹn bấ t cứ điề u gì với Trang cả. Lúc đó, cô biế t anh chưa từng coi cô là một mảnh ghép của cuộc đời. Với anh, cô chỉ là một chố n dừng chân khi anh tạm thời về lại Việt Nam.

“Gầ u ơi, em xin lỗi!” – Sau rấ t nhiề u đấ n đo, Trang quyế t định nói cho Lân nghe về mọi chuyện. Anh xứng đáng được biế t sự thật. Cô kể anh nghe về cơn cảm nắ ng, kể anh nghe về những băn khoăn, về những do dự mà cô không biế t nên chọn ai, nên đứng về phía ai trong hai người...

“Em ở đây, tức là em vẫn chọn Gầ u mà, đúng không?” – Câu hỏi của Lân khiế n Trang bật khóc. Người đàn ông mạnh mẽ và kiên cường với mọi quyế t định kinh doanh ngoài kia, đứng trước mặt Trang, lại không ngầ n ngại bộc lộ sự yế u đuối i. Cô thực sự không biế t, ngoài Lân, cô có thể tìm được người nào khác yêu mình đế n vậy hay không.

Cô choàng tay qua cổ Lân và ôm anh thật chặt. Lân hôn lên trán, lên tóc cô rồi vuố t dọc số ng lưng cô thật dịu dàng.

“Không phải Gầ u không biế t em cảm nắ ng người đó! Chỉ là Gầ u giả vờ không biế t thôi!”

“Sao Gầ u biế t được?” – Trang hơi đẩy nhẹ Lân ra nhưng bị vòng tay vững chắ c của anh giữ lại.

“Nế u em thực sự quan tâm một người nào đó, em sẽ nhìn thấ y được mọi thay đổi trong tâm trạng của họ, ngồ c ạ!” – Nước mắ t Trang lại rơi khi nghe Lân nói những điề u này. Tình yêu anh dành

cho cô quả thật rất cao thượng – “Nhưng mà, giờ em đã chọn Gấu rồi, nên em cứ yên tâm yêu Gấu thôi. Mọi việc khác, cứ để Gấu xử lý cho!”

“Hả? Gấu xử lý như thế nào?” – Trang lo lắng hỏi lại. Cô thực sự không muốn Lân... đánh nhau với người đó.

“Không phải em đang nghĩ Gấu sẽ kéo quân đi đánh cho người đó một trận đó chứ? Không phải vậy đâu, mặc dù Gấu cũng muốn như thế thật!” – Lân tủm tỉm nói – “Gấu sẽ xử lý em bằng cách trừng phạt em phải đồng ý cưới và sống hạnh phúc cùng Gấu cả đời, chịu không? Em chỉ cần yêu Gấu. Việc làm em hạnh phúc, cứ để Gấu lo!”

Mọi cô gái trên đời này, có lẽ, cũng chỉ cần một người thương yêu và nghĩ cho mình nhiều tới vậy!

Một thoáng bình yên

Thùy Dương

Trang vào Sài Gòn làm việc theo dự án mới. Những buổi hẹn với đồng nghiệp, những cuộc họp để ra kế hoạch và chiến lược với sếp và các đồng nghiệp trong công ty, những buổi chiều dài mày mò tìm ra hướng đi mới, giải pháp mới cho các đầu việc được giao... Trang gần như không còn chút thời gian rảnh rỗi để nhớ Hà Nội, nhớ nhà và nhớ Phong.

Trước ngày Trang bay, Phong đã ôm cô và hỏi:

“Em thực sự muốn bỏ anh ở lại để bay về phương Nam sao?”

Phong là một người tự cao, một người ít khi bộc lộ những cảm xúc cá nhân.

Nhưng Phong đã nhìn Trang bằng đôi mắt ướt ướt, tha thiết hỏi và muốn Trang ở lại. Trang lặng im. Cô yêu Phong, nhưng cảm giác “như thế là chưa đủ” không ngừng đeo bám cô. Là một người trẻ và năng động, Trang luôn muốn tìm kiếm những trải nghiệm mới. Cô muốn đi đâu đó một thời gian ngắn, cũng có thể một thời gian dài để thôi nhàm chán và thờ dài mỗi khi nghĩ về những ngày sắp tới.

“Ước đi Trang!” – Anh bạn đồng nghiệp nâng cốc bia lên và ra hiệu giục Trang cùng ước.

Ở Sài Gòn, Trang không quen biết nhiều người. Sau giờ làm việc, cô thường lang thang, hẹn hò với các đồng nghiệp và bạn bè của đồng nghiệp. Những chàng trai Sài thành biết Trang đến từ Hà Nội, nói giọng miền Bắc dịu dàng đều muốn đến gần, làm quen. Trang mỉm cười, không từ chối cũng không gật đầu.

Khoảng cách hơn 1.000km giữa Hà Nội và Sài Gòn bắt đầu hiện hình giữa Trang và Phong khi Trang ngày càng bận hơn với những dự án mới, những cuộc hẹn mới, những buổi cà phê hay ước bia ở trong các quán bar tối muộn. Những mối quan hệ mới mở ra, những cuộc hẹn hò và cái nắm tay nhàn nhạt... Trang nghĩ mình vui khi thế giới không ngừng rộng hơn và nhiều cơ hội nghề nghiệp mới tìm đến. Nhưng mỗi buổi tối đón taxi về nhà, bước vào căn phòng trống vắng, Trang lại thầm khóc một mình.

Bên trong Trang là một mớ mâu thuẫn không thể nào lý giải, là sự đồng đánh và muốn chứng tỏ bản thân, sự yếu đuối và cần một người bên cạnh để chăm sóc và thương yêu.

“Đang nhớ người nào đó sao?” – Chị sếp người Nhật phát hiện ra Trang đang thần thờ nên đến gần và hỏi chuyện, hoàn toàn không có ý trách móc. Khi ấy, Trang đang ngồi ước cà phê trong căngtin của công ty. Trang rất quý chị sếp thân thiện và dễ mến,

người luôn quan tâm đến cuộc sống của nhân viên và không ngừng nói cảm ơn khi nhân viên hoàn thành các đầu việc được giao.

“Nhiều người nghĩ rằng chị chưa có hoặc đã ly dị chồng...”

“Dạ, chị đã kết hôn ạ?” – Trang không giấu nổi sự ngạc nhiên.

“Chồng chị vẫn đang ở Nhật” – Chị trò chuyện rất thân tình với Trang. Còn nhớ ngày đầu tiên phỏng vấn Trang, chị đã nói chị chưa biết tương lai thế nào nhưng chị tin chắc mình có thể làm việc và phù hợp rất tốt với Trang để tạo ra những kết quả tốt, mang lại lợi nhuận cho công ty – “Chị đã muốn rời nước Nhật, thâm nhập vào thị trường Việt Nam để thử sức bản thân, cho đến khi chị nhận ra mình chỉ có một mình, thành công và cô đơn. Chị đã bay về Nhật, và có một buổi trò chuyện nghiêm túc với anh. Anh ấy cũng cảm thấy những điều tương tự nên bọn chị đã quyết định năm sau anh sẽ chuyển sang Việt Nam và cùng chị quản lý công ty này...”

“Anh ấy có chịu bỏ lại công việc với mức lương cao như thế để sang Việt Nam không chị?”

“Trong nhiều mối quan hệ, một trong hai người phải hy sinh. Bởi sau tất cả, điều quan trọng nhất là chúng ta được ở cạnh nhau và cảm thấy hạnh phúc. Chị tin vào điều đó!”

...

“Này!” – Chị sắp hua hua tay trước mặt Trang.

“Chị ơi, em xin nghỉ phép vài ngày nhé! Em sẽ về nhà lấy đồ để bay về Hà Nội ngay bây giờ. Có thể em sẽ quay lại, có thể em sẽ tiếp tục làm việc trực tuyến từ Hà Nội. Em chắc chắn sẽ hoàn thành tốt công việc được giao...”

“Này!” – Chị gọi với theo.

Trang quay người lại và nghe chị thì thào rất bé.

“Chị biết sắp thì không được phép khuyên nhân viên của mình bỏ việc. Nhưng hãy cứ lựa chọn những điều khiến em hạnh phúc. Công việc ở đây sẽ luôn chờ em...”

Buổi tối hôm ấy, Trang bay về và đến thẳng nhà của Phong. Phong trở về từ văn phòng, gương mặt có chút mệt mỏi. Nhìn thấy Trang, Phong chạy ngay đến và ôm cô vào lòng. Anh cẩn nhẹ vào vành tai cô và thủ thỉ...

“Anh đã mua vé để sáng mai bay vào với em. Nhưng giờ có lẽ không cần nữa, bởi em đã ở đây rồi...”

Sài Gòn nhộn nhịp và ồn ào. Sài Gòn khiến Trang cảm thấy hứng khởi và tò mò mỗi ngày. Nhưng Trang nhận thấy đôi lúc, tất cả những gì cô cần chỉ là một thoáng bình yên như thế này. Một thoáng bình yên để cô được ở cạnh người mình yêu, và lựa chọn những điều sẽ khiến trái tim cô hạnh phúc chứ không phải những trải nghiệm sẽ khiến người khác ngưỡng mộ.

Trưởng thành từ nỗi buồn

Thùy Dương

*K*hông phải niềm vui mà
chính những nỗi buồn
mới cùng em lớn lên.

Không phải thành công
mà chính những vấp ngã
mới giúp em nhận ra mình
đang từng bước trưởng
thành...

Màn hình điện thoại sáng
tên của em. Cũng đã rất
lâu, chúng ta chưa liên lạc.
Cũng đã rất lâu, chúng ta
không ngờ i cạnh nhau như
những người bạn. Tôi chạm
màn hình để nghe máy.
Đầu dây bên kia, giọng em
sụt sùi kể về một chuyện
tình vừa tan vỡ và nỗi buồn
đang làm lối giết chết em
mỗi ngày.

Em biết điều đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi khi đó là gì không?

Tại sao mọi người lại sợ hãi và ghét bỏ nỗi buồn nhiều đến vậy?

Có thể em sẽ giận khi tôi nói em nghe những điều này... Nhưng em biết không, vào cái ngày tôi lấy hết can đảm của thằng đàn ông trong mình ra để tỏ tình cùng em, và chút can đảm sau đó còn sót lại để không rót nước mắt khi em từ chối và cất bước quay đi, tôi đã tự hỏi trong cuộc đời mà chúng ta đã, đang và sẽ có, liệu còn điều gì khác có thể khiến tôi buồn hơn khoảnh khắc ấy không?

Tôi ngồi một mình ở góc công viên đó, để mặc những cung bậc của nỗi buồn trào dâng trong tim. Đau đớn vì tình cảm của mình không được đáp trả. Nhưng hơn cả là á m ức và bất lực vì người mình rất mực thương yêu, đã từ chối đón nhận những thương yêu đó từ phía mình.

Em biết cảm xúc của tôi khi đó, và của em bây giờ sẽ diễn biến theo chiều hướng như thế nào không? Tâm lý học có nói, khi yêu một người nào đó, chúng ta thường áp đặt tiêu chuẩn, cách nghĩ của người đó lên cuộc sống của mình. Chúng ta coi chúng như một phần thiết yếu của cuộc sống, và khi người đó bước ra, chúng ta đột nhiên nghi hoặc, không ngừng đặt câu hỏi cũng như tự ti về chính bản thân mình.

Tại sao người ta không yêu mình?

Mình có điểm gì không tốt?

...

Hàng tá câu hỏi ập đến khiến tôi hoang mang và sợ hãi. Là một thằng đàn ông, tôi không thể tỏ ra yếu đuối, tôi không thể rót

nước mắt bị lụy. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là cố gắng chịu đựng. Nhưng đó cũng chính là lúc tôi nhận ra nỗi buồn nên là một phần của tuổi trẻ, và nỗi buồn từ những chuyện tình tan vỡ sẽ cùng chúng ta đi qua những giai đoạn của sự trưởng thành...

Rồi em sẽ nhận ra...

Một người nào đó rời xa ta không bao giờ đồng nghĩa với việc ta là người kém cỏi.

Một người nào đó không thương yêu ta không bao giờ đồng nghĩa với việc ta sẽ không tìm được một người nào khác thấy rằng ta xứng đáng được trân trọng.

Một người nào đó khiến ta muộn sâu không có nghĩa tất cả những người đến sau không thể mang lại cho ta niềm vui.

Rồi em sẽ nhận ra...

Một chuyện tình tan vỡ đôi khi không phải ai trong hai người là người có lỗi.

Đơn giản chỉ là chúng ta đã không hợp để bước tiếp cùng nhau nữa rồi.

...

Em có thể sẽ không tin những điều tôi nói. Nhưng hãy tin vào chính bản thân mình, tin vào khả năng hồi phục kỳ diệu của trái tim và tin rằng em xứng đáng nhận được nhiều thương yêu hơn thế.

Đã đến lúc chúng ta cần bước tiếp.

P/s: Nếu cuối tuần này em rảnh, muốn có một buổi cà phê và một người nghe em kể chuyện, hãy cứ nhắn tin cho tôi em nhé! Tôi

hứa sẽ không nhắ c nữa những nỗi buồn ngày em đã phũ phàng từ
chô i lời tỏ tình của tôi. Hãy cứ khóc, cứ buồn; nhưng chớ khóc hoài,
buồn hoài em nhé! Vì có một người thương em nhiều thế cơ mà,
thương em đến tận những ngày không tên...

Trên từng từng phút giây của hiện tại

Thùy Dương

Chúng ta sẽ không thể
G nào biết được điều gì
sẽ đến. Tất cả những
gì chúng ta có thể làm ở
thời điểm này chính là trân
trọng và sống trọn vẹn với
những gì mình đang có...

Tôi bắt đầu sử dụng
chiếc iPod của người yêu từ
hồi đầu tháng. Sẽ chẳng
có chuyện gì đáng nói nếu
một ngày nọ, phần mềm
Reminder trong máy đột
nhiên nhấp nháy thông báo
sắp đến ngày kỷ niệm một
năm chúng tôi gặp nhau
lần đầu tiên. Người yêu tôi
không thuộc tuýp người lãng
mạn, cũng chẳng bao giờ
chịu mở miệng nói ra những

lời tình cảm và dường như hoàn toàn không có chút khái niệm nào về những ngày kỷ niệm mà tôi vẫn nhớ như in trong đầu. Ngày đầu tiên hai đứa chạm mặt. Sau đó hai ngày thì chàng ta tỏ tình. Sau đó ba ngày thì chúng tôi chính thức hẹn hò. Một tuần sau đó là nụ hôn đầu tiên...

Người yêu tôi không có vẻ gì là bận tâm đến những điều đó, cho đến khi tôi âm thầm phát hiện ra anh cũng đang ghi chép lại... Có thể, chỉ để tạo ra một bất ngờ nào đó khiến tôi mỉm cười.

Bạn bè nói tôi thật may mắn. Người ta thương và cưng chiều tôi đến thế cơ mà. Sau khi phát hiện ra phần nhắc nhở ấy trong chiếc iPod, tôi cứ ngẩn ngơ đi ra đi vào, cảm giác hạnh phúc cứ nhẹ nhàng lan tỏa trong lòng. Tin tôi đi, khi bạn ngừng kỳ vọng anh chàng của bạn thể hiện tình yêu bằng những câu nói có vẻ sến súa, bằng những tin nhắn dài ngoằng mà có thể anh chàng phải tốn cả ngày để nhắn đo từng từ...; chắc chắn bạn sẽ nhìn thấy được cách các chàng trai thể hiện tình yêu thật sự của mình. Khác với các cô gái, tình yêu của các chàng trai thường được bộc lộ qua hành động hơn là những lời nói suông, những tin nhắn mùi mẫn tình cảm. Họ không nói, mà để hành động của mình tự thốt ra lời...

Giống như một buổi sáng hôm qua, tôi bất ngờ nhận được tin nhắn của người yêu, thông báo anh vừa đặt vé để bay vô Sài Gòn gặp tôi nhân dịp cuối tuần. Trong lúc tôi còn đang ngạc nhiên và... xúc động thì anh chàng đã坦然 nói:

“Hai ngày nữa là được nhìn thấy em rồi! Giờ anh ngủ đã! Hôm qua ngủ quên về đến sáng, mệt quá zzzzzz”

Đàn ông, con trai thường không nghĩ nhiều. Thích là làm. Thích gặp người yêu và có thể thu xếp được thời gian là chẳng buồn nghĩ ngợi chi, đặt ngay cặp vé để bay vào, dẫn người yêu đi chơi hai ngày

cuối tuần rồi lại bay về Bắc để kịp làm việc sáng thứ Hai. Còn gì tuyệt vời hơn việc sở hữu một anh chàng người yêu bên ngoài cứ giả vờ lạnh lùng, chẳng bận tâm chi hết nhưng trong lòng thực ra lại quan tâm đến cảm xúc của mình nhiều đến vậy?

Tôi hạnh phúc. Tôi đang hạnh phúc. Đúng thế. Nhưng thật trớ trêu thay khi vào đúng giây phút ấy, tôi bỗng nhớ lại những ngọt ngào và dịu dàng mà người yêu cũ đã mang đến cho cuộc sống của tôi.

Đó là tình yêu đầu đời của tôi. Là người đã lặn lội cả trăm cây số thay bố mẹ lên thăm tôi trong khoảng thời gian tôi tham gia khóa học quân sự xa nhà. Là người mà khi ngã xe, đã để mặc chân mình chảy máu và chỉ chăm chăm lo những vết xước nhỏ trên mu bàn tay tôi. Là người đã không quản nắng mưa, chạy xe đi mua thuốc khi tôi đau bụng. Là người đã luôn kiên nhẫn ở cạnh, và dù tôi có đồng đánh đòi chia tay cả trăm lần, người đó vẫn luôn dang rộng đôi tay, ôm tôi vào lòng và nói “Anh sẽ không đi đâu cả!”...

Và đó cũng là người, sau ba năm gặt bó, một ngày bỗng nhiên mất tích không dấu vết. Một tuần sau, người đó xuất hiện bên cạnh người yêu mới.

Khỏi cần nói hẳn bạn cũng biết tôi buồn đến mức nào. Nỗi buồn đó đi theo tôi trong suốt một khoảng thời gian dài, tưởng như đã có thể tan biến nhưng rồi bỗng dưng xuất hiện trở lại vào lúc tôi đang rất hạnh phúc với chuyện tình mới.

Nó khiến tôi hoang mang. Nó khiến tôi sợ hãi. Liệu rằng tất cả những gì tươi đẹp tôi đang có ở hiện tại một ngày nào đó cũng sẽ tan biến như những gì tôi đã có trong chuyện tình cảm trước đây?

Hãy thử nghĩ về` điề`u này....

Quyê`n lựa chọn thuộc về` tôi. Tôi có quyê`n lo sợ sự tan vỡ sẽ đê`n thêm một lâ`n nữa và rô`i tro`n chạy khỏi thương yêu mình đang có. Nhưng tôi cũng có quyê`n nắ`m giữ lâ`y tình cảm hiện tại, và trân trọng những thương yêu mình đang có, trân trọng những gì người ta đã, đang và sẽ dành cho mình. Gặp và yêu nhau là may mắ`n, nhưng để có thể gắ`n bó cùng nhau trong cả đoạn đường dài lại câ`n rắ`t nhiê`u duyên nợ. Chưa biế`t có thể cùng nắ`m tay nhau đê`n cuố`i cuộc đời hay không, nhưng ngày hôm nay, ngay giây phút này đây, tôi biế`t mình hạnh phúc. Và nhắ`t định sẽ cố` gắ`ng hê`t mình vì hạnh phúc đó. Sẽ cố` gắ`ng đê`n khi trái tim mình đã ngừng thiế`t tha...

“Em yêu anh nhiê`u ơi là nhiê`u!” – tin nhắ`n gửi vợi đê`n chàng người yêu đang sắ`p xê`p hành lý để vào Sài Gòn gặp tình yêu của mình...

Thương yêu.

Tình yêu và những điều còn mãi

Thùy Dương

Sự tan vỡ của một cuộc tình nào đó, giọt nước mắt trên gương mặt của những người đang chịu tổn thương... thường khiến chúng ta mất niềm tin vào hai chữ “mãi mãi”. Song thật may mắn khi cuộc sống diệu kỳ mang đến cho chúng ta những cơ hội mới để tin rằng một ngày nào đó, người nào đó có thể sẽ bỏ đi, nhưng tình yêu mà chúng ta đã có sẽ luôn ở lại...

Ở công ty, có một chị đồng nghiệp năm nay ba mươi tư tuổi. Chị một mình nuôi hai cậu con trai mười một và mười hai tuổi. Vợ chồng chị ly dị từ lâu sau

nhieu năm chung sống. Cả công ty ai cũng nhìn chị ái ngại, không dám nhắc đến chủ đề hôn nhân gia đình. Thế mà một bữa, chị kể, hai vợ chồng chị là bạn học từ hồi cấp ba, yêu nhau từ năm lớp Mười một đến khi học xong Đại học là cưới luôn. “Chuyện tình yêu đẹp lắm, đến giờ nghĩ lại vẫn thấy đẹp, thi thoảng nhớ đến thấy mình không làm khi yêu người ta...”. Rồi chị nói thêm “Nhưng cũng đến lúc không thể đi cùng nhau nữa, vì trái tim đã không còn thương nhau như thuở ban đầu. Chia tay là cách tốt nhất cho cả hai.” Hai vợ chồng chị đến nay vẫn là bạn tốt. Tình yêu đâu phải lúc nào cũng cần một kết thúc viên mãn gần kề...

Một bữa, đi dạo quanh hồ Gươm, có nói chuyện với hai ông bà vừa nắm tay nhau đi dạo. Vợ và chồng của hai người đều đã qua đời trước đó rất lâu. Hai ông bà thường xuyên trò chuyện và cảm giác như mình tìm được một người tri âm, tri kỷ. Con cháu hai bên đồng ý, hai cụ dọn về một nhà. Lúc kể lại chuyện này, cụ ông cứ tủm tỉm cười. Cụ bà thì điềm tĩnh hơn, chia sẻ về những hồi ức cũ.

“Tôi không quên ông xã đã mất và ông ấy cũng không quên người vợ đã khuất của mình” – Bà vừa nói vừa nhìn sang ông đang trầm tư ngắm mặt hồ - “Nhưng khi các cháu trưởng thành, đến độ tuổi của chúng tôi bây giờ chẳng hạn, các cháu sẽ nhận ra “không quên” không đồng nghĩa với việc ôm mãi nỗi đau khổ đó. Người ta lưu giữ tình yêu trong tim, chứ không phải trên những gương mặt răn buồn...”

Hôm qua, em hỏi anh “Người yêu cũ sắp trở thành vợ người ta, anh có buồn không?”.

“Cũng hơi hơi!” – Anh nói.

“Thế có hối hận vì đã yêu người ta không?” – Em rón rén đưa mắt sang hỏi.

“Không! Anh không nghĩ chúng ta nên hối hận vì đã yêu người nào đó, dù với bất cứ lý do gì. Vì tình yêu thì không bao giờ có lỗi. Và ngày cả khi nó không kết thúc như cách chúng ta muốn, thì nó ít nhiều cũng đã từng làm chúng ta hạnh phúc, đúng không?”

Đoạn đường hôm ấy rất dài và lạnh. Em vòng tay ôm lấy anh từ phía sau thật chặt. Có một người yêu mình thật thích. Nhưng có một người luôn biết trân trọng từng phút giây ở cạnh mình và sẽ không bao giờ hối hận vì đã lựa chọn mình, dù kết quả cuối cùng có ra sao, là điều thực sự rất tuyệt...

Ai đó đã nói rằng, người yêu có thể thay đổi, nhưng tình yêu không bao giờ đổi thay. Giá như ai ai trong chúng ta cũng đều có thể tin vào những điều sẽ luôn còn mãi của tình yêu..

Những hồi ức tươi đẹp

Thùy Dương

Tình yêu là một trong những điều kỳ diệu nhất thế gian, nó có thể biến một người hoàn toàn xa lạ bỗng chốc trở thành cả thế giới của bạn nhưng cũng có thể hóa thân thành một thế lực vô hình, kéo bạn ra khỏi cuộc đời của một ai đó. Tôi ngỡ i uổng ngầu đá trên ban công của một quán cà phê quen thuộc, nhận ra mình nhớ em biết bao...

Em là đồ nghề nghiệp của tôi ở cơ quan. Tôi cặm cụi với máy tính và phần mềm bên phòng kỹ thuật, em lách cách với những tài liệu, con số của phòng kế toán. Chúng tôi gặp nhau

lần đầu tiên trong căng-tin nhỏ của công ty. Đó là một ngày mùa đông, em đang xì xụp thổi cốc Milo nóng và nhìn ra cơn mưa ngoài cửa sổ. Tôi ngơ ngác cạnh bên, vô tình trông thấy giọt nước mắt em chưa kịp giây. Em ngược mắt lên nhìn trời xanh chùng vài giây trước khi quay sang tôi, nhướn miệng chào. Khi ấy, hai chúng tôi chỉ là những người xa lạ, chẳng gặp nhau trong thang máy. Nhưng đôi mắt ướt của em đã dấy lên trong lòng tôi một nỗi xót thương vô hạn. Điều gì đã khiến em buồn đến thế.

Lúc căng-tin chỉ còn hai người, tôi đánh bạo lên tiếng hỏi thăm, dù hồ nghi đó còn chưa biết tên nhau nữa.

“Đừng khóc, cô nhóc ạ! Lúc cười, trông em xinh hơn!”

Tôi lục tìm trong trí nhớ một lời khen ngợi quen thuộc, cố nói chậm vừa đủ để không vấp, nhanh vừa đủ để em không nhận ra tôi đang luống cuống vô cùng. Nỗi buồn trên gương mặt em như dần biến mất, em cười rạng rỡ.

“Nói thế có nghĩa anh thường nhìn trộm lúc em cười đúng không?”

Đỏ mặt. Tôi chưa bao giờ lường trước tình huống này. Em gạt tay, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“Em đùa thôi!” – em uống thêm một ngụm Milo rồi thì thầm – “Nhưng lâu lắm mới có người để ý em buồn hay vui...”

Có những chuyện tình cảm được bắt đầu ngay cả khi hai nhân vật chính còn chưa kịp cất tiếng “Xin chào”. Mọi quan hệ giữa tôi và em có thể được xếp vào hạng mục ấy, dù tôi không chắc trong mắt em, giữa hai chúng tôi có thể được coi là “chuyện tình cảm” hay không nữa.

Trong mắt mọi người, em là một cô nhân viên chăm chỉ, cần mẫn và luôn vui vẻ, yêu đời. Nhưng chỉ những lúc ngỗ i một mình, em lại như biến thành người khác. Tôi cố gắng quan tâm em nhiều hơn, như một đồng nghiệp dễ mến, như một ông anh trai chu đáo... Nhưng đôi khi, tôi có cảm giác như bao nhiêu nỗ lực của mình đều không mang lại kết quả. Bức tường thành em dựng lên để ngăn cách chúng tôi vẫn còn đó, và nó khiến tôi đau. Không phải bởi em không yêu tôi như cách tôi yêu em, mà bởi tôi tự trách bản thân mình bất lực, biết em buồn mà chẳng thể làm điều gì khác ngoài đi bên em và chứng kiến nỗi buồn ấy.

“Anh ấy đã quay trở lại!”

Em chưa bao giờ nhắc đến người đó, nhưng hai chữ “anh ấy” cho tôi biết con người ấy vẫn ở trong trái tim em, như chưa từng thay đổi.

“Bọn em ở bên nhau được ba năm, cũng đã tính đến chuyện làm đám cưới. Đột nhiên, anh ấy nói muốn chia tay. Hai ngày sau, em thấy anh ấy nắm tay một người con gái khác. Em chẳng biết làm gì khác ngoài việc nấc khóc trong nhiều ngày trời...”

“Em còn yêu cậu ta không?”

“Em không biết nữa, Phan ạ! Có những lúc em tưởng như đã quên anh ấy, em đã có thể cười nói mà không nghĩ nhiều về anh ấy nữa. Nhưng lúc anh ấy đứng trước mặt em và nói muốn quay lại, bao nhiêu quyết tâm phải quên anh ấy trong em đều đột nhiên tan biến. Em biết em yếu đuối và ngốc nghếch, nhưng em nghĩ mình vẫn còn yêu anh ấy nhiều!”

Tôi biết em tin tưởng tôi, và chính sự tin tưởng ấy đã khiến tôi suy nghĩ rằng rất có thể đây là cơ hội tôi nên nắm lấy để hoàn toàn xóa bỏ hình bóng đó ra khỏi trái tim em, xóa bỏ cơ hội người đó

quay trở lại và mang em đi xa. Tôi hiểu sự ích kỷ bên trong mình, nhưng biết làm sao được. Chẳng phải tình yêu nào trên thế giới này cũng đều rất ích kỷ sao? Từ nhà hàng nơi chúng tôi ăn tối về đến tận nhà, em không nói thêm bất cứ lời nào. Hẳn em đang suy nghĩ mông lung lắm, giống hệt những luồng suy nghĩ khác nhau đang chạy trong đầu tôi. Tôi nhớ nụ cười em chào tôi mỗi sáng chúng tôi gặp mặt ở công ty, nhớ những lần em gõ cửa phòng hỏi tôi có muốn uống cà phê không em sẽ pha giúp, tôi nhớ những lần em bật cười thích thú khi ai đó trêu chọc và hỏi chúng tôi là một cặp đúng không... Em nháy mắt, có thể lắm chứ, dù trên thực tế em chỉ luôn coi tôi như một ông anh trai tốt bụng. Một ông anh trai tốt bụng thì luôn muốn những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với em gái mình. Vậy mà tôi lại đang nghĩ cách tước đoạt quyền hạnh phúc của em.

Ngọn gió của mùa hè thổi bay giọt nước mắt trên má tôi. Tôi đưa em về đến cổng. Em mơ màng dặn tôi đi đường cẩn thận. Ngay lúc em dậm quay bước, tôi gọi với theo:

“Nếu có thể quay ngược thời gian và biết rằng cậu ấy nhất định sẽ bỏ rơi em như thế, em có muốn yêu cậu ấy nữa không?”

Em quay người, thật chậm. Trán em hơi nhăn lại, chùng như suy nghĩ nhiều lắm, rồi lại từ từ giãn ra.

“Thực sự thì em đã rất buồn, nhưng nếu được chọn lại, em vẫn sẽ chọn yêu anh ấy. Bởi suy cho cùng, những niềm vui mà tình yêu của anh ấy mang đến luôn mạnh hơn cả nỗi buồn. Đó là lý do em rơi nước mắt, em khóc bởi đã không còn có thể sở hữu niềm vui ấy được nữa rồi...”

“Nếu thế thì em nên tiếp tục! Cho cậu ta thêm một cơ hội được yêu em cũng là em cho bản thân mình một cơ hội để hạnh phúc thêm

một lần nữa. Mọi chuyện có thể xảy ra theo nhiều hướng, nhưng em sẽ luôn được hạnh phúc. Sau tất cả, người ta luôn có điều gì đó để nhớ về. Chỉ riêng chuyện đó thôi đã rất tuyệt vời, đúng không?”

Em nhìn tôi, trong mắt như ánh lên tia sáng.

Ngày hôm sau, tôi gặp em ở công ty, và thấy em cười, nụ cười hạnh phúc nhất mà tôi từng được thấy.

Đến cuối cùng, tôi vẫn chỉ là một thằng đàn ông ích kỷ, ích kỷ đến mức vì nghĩ đến bản thân mình mà muốn tước đoạt quyền hạnh phúc của em. Nhưng tôi nhận ra, sau tất cả mình chỉ có thể là một hồ i ực đối với một người nào đó, tại sao không cố gắng để là một hồ i ực đẹp tươi. Từ sâu thẳm trái tim mình, tôi mong em hạnh phúc.

Henry David Thoreau (1817 – 1862): Triết gia, thi sĩ, nhà tiểu luận người Mỹ.

Hanukkah: Một lễ hội truyền thống kéo dài 8 ngày của người Do Thái.

Mẹ Teresa (1910 – 1997): Một nữ tu Công giáo người Albania, là nhà sáng lập Dòng Thừa sai Bác ái ở Calcutta, Ấn Độ, năm 1950. Trong hơn 40 năm, bà chăm sóc người nghèo, người bệnh tật, trẻ mồ côi, người hấp hối, trong khi hoàn tất nhiệm vụ lãnh đạo dòng tu phát triển khắp Ấn Độ và đến các quốc gia khác.

Albert Schweitzer (1875 – 1965): Tiến sĩ, bác sĩ, nhà triết học, thần học người Đức. Ông đoạt giải Nobel Hòa bình năm 1952 vì đã có công lớn trong giúp đỡ người châu Phi, bất chấp gian khổ, bệnh tật.

Auschwitz: Trại giam giữ tù nhân khét tiếng tàn bạo của Đức quốc xã.

Leonard Bernstein (1918 – 1990): Huyền thoại của nhạc cổ điển Mỹ. Ông được xem là nhạc trưởng vĩ đại, một pianist hoàn hảo, đồng thời là một trong số những nhà soạn nhạc xuất sắc nhất nước Mỹ.

Holocaust: Tên gọi nạn tàn sát khoảng 6 triệu người Do Thái và nhiều nhóm thiểu số khác ở châu Âu và Bắc Phi do phát xít Đức và các nước cùng phe gây ra trong Thế chiến thứ hai.

Duomo Pieta: Nhà thờ Duomo của Ý được xây dựng vào thế kỉ 14, bên trong có bức tượng Pieta – một tuyệt tác bằng đá cẩm thạch của kiến trúc sư vĩ đại Michelangelo (1475 – 1564).

Dylan Thomas(1014 – 1953): Nhà thơ nổi tiếng nước Anh.

Johann Sebastian Bach (1685 – 1750): Nhà soạn nhạc thiên tài người Đức.

Inuit: Một tộc người sống ở vùng Bắc Mỹ, gần Bắc Cực, trên đảo Groenland, tại eo biển Bering.

Camillo: Một tên gọi khá phổ biến của người Ý.

Model-T: Mẫu xe hơi nổi tiếng của công ty Ford, được tung ra thị trường lần đầu tiên vào năm 1908 và chấm dứt sản xuất vào năm 1927 với hơn 15 triệu chiếc đã được bán ra. Đây là dòng xe hơi đầu tiên tiếp cận với giới bình dân, được xem là sản phẩm mở ra thời đại xe hơi cho thế giới và được bình chọn là “mẫu xe của thế kỷ”.

Kipbi: Một loại bài phổ biến ở các nước nói tiếng Anh, có thể chơi được từ 2 đến 4 người.

1. Cán kịch là một thể loại kịch truyền thống của Trung Quốc.

* Mary Kay Ash (1918 – 2001): Nữ doanh nhân người Mỹ, người sáng lập nên hãng mỹ phẩm Mary Kay – ND.

* John Wesley (1703 – 1791): Nhà thần học, nhà truyền giáo và là nhà sáng lập Phong trào giám lý – ND.

* Virgil (70 TCN – 19 TCN): Tên thường gọi của Publius Vergilius Maro, nhà thơ lớn của La Mã cổ đại, người sáng tạo ra thể loại thơ sử thi – ND.

* Walter Wheeler (1841 – 1907): Cầu thủ bóng chày người Anh – ND.

* Super Bowl: Giải vô địch của Liên đoàn bóng bầu dục quốc gia, hiệp hội hàng đầu của bóng bầu dục Mỹ kể từ năm 1967. Trong hầu hết các năm qua, Super Bowl là chương trình được theo dõi nhiều nhất trong các chương trình phát sóng của truyền hình Mỹ. Ngày đấu chung kết của giải Super Bowl không chỉ là một trong những sự kiện thể thao lớn nhất mà bây giờ được coi như ngày lễ của Hoa Kỳ – ND.

* Ray Kroc (1902 – 1984): Một trong những nhân vật có ảnh hưởng nhất thế giới do tạp chí Times bình chọn. Năm 1955, được thừa kế một công ty quy mô nhỏ McDonald's, Kroc đã xây dựng, phát triển nó trở thành thương hiệu thức ăn nhanh nổi tiếng nhất thế giới. Chính sự thành công của tập đoàn này không chỉ mang lại cho ông lợi nhuận lớn với hơn 500 triệu USD mà còn giúp Ray Kroc được biết đến với danh hiệu bất hủ Vua hamburger – ND.

* Hannibal (247 TCN – 183 TCN): Một tướng lĩnh và nhà chiến thuật quân sự người Carthage. Chữ “Hannibal” nghĩa là “niềm vui của thần Baal” (vị thần chủ của người Carthage), còn dòng họ “Barca” của ông có nghĩa là “tia chớp”. Ông được công nhận là một trong những vị tướng và nhà chiến thuật tài ba nhất trong lịch sử quân sự thế giới. Ông cũng được biết đến với một câu nói nổi tiếng: “Chúng ta sẽ hoặc tìm, hoặc tạo ra một con đường” – ND.

* Hunter S. Thompson: Nhà báo Mỹ nổi tiếng với thể loại phóng sự – ND.

- * Hare Krishnas: Tên đầy đủ là The International Society for Krishna Consciousness, là một tổ chức tôn giáo của đạo Hồi, được thành lập ở thành phố New York năm 1966 – ND.
- * Margaret Mead (1901 – 1978): Nhà nhân loại học người Mỹ và là diễn giả thường xuyên xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng những năm 60 và 70 – ND.
- * Felix Adler (1851 – 1933): Nhà nghiên cứu đạo đức, chính trị và xã hội người Do Thái và là một nhà cải cách xã hội. Ông là người tạo nên Phong trào văn hóa đạo đức và được xem là một trong những người có ảnh hưởng nhất tới phong trào Chủ nghĩa Do Thái nhân văn – ND.
- * Eldrige Cleaver (1935 – 1998): Thành viên lãnh đạo của Đảng Báo Đen và tác giả của cuốn sách Soul on Ice – ND.
- * Nordstrom: Chuỗi cửa hàng bách hóa do gia đình Nordstrom thành lập năm 1901 tại Seattle, Washington, Hoa Kỳ, đặt dịch vụ khách hàng lên làm tôn chỉ cao nhất – ND.
- * PBX (Private Branch Exchange): Có nghĩa là tổng đài điện thoại nội bộ, là một mạng điện thoại riêng được sử dụng trong phạm vi một công ty – ND.
- * Dale Carnegie (1888 – 1955): Tên đầy đủ là Dale Breckenridge Carnegie, là nhà văn, nhà thuyết trình người Mỹ, nổi tiếng với cuốn sách How to win friends and influence people (Đắc nhân tâm) được viết năm 1936, một cuốn sách thuộc hàng bán chạy nhất và được biết đến nhiều nhất cho đến tận ngày nay – ND.
- * Susan RoAne: Nhà văn, diễn giả hàng đầu thế giới người Mỹ – ND.
- * Lord Chandos: Nhân vật hư cấu trong tác phẩm The Letter of Lord Chandos (Bức thư của Lord Chandos) của tác giả Hugo von Hofmannsthal – BT.
- * Francois de La Rochefoucauld (1613 – 1680): Nhân vật thuộc đời thứ sáu của dòng họ La Rochefoucauld. Ông lưu danh hậu thế với tư cách nhà văn, nhà triết học với những chiêm nghiệm nhân sinh được đúc kết thành những câu danh ngôn bất hủ – BT.

- * Joseph Pulitzer (1847 – 1911): Chủ bút báo New York World New York World, là người đề xuất giải Pulitzer – giải thưởng được trao cho nhiều lĩnh vực, trong đó quan trọng hơn cả là báo chí và văn học – ND.
- * Thomas Jefferson (1743 – 1826): Tổng thống thứ 3 của Hoa Kỳ, là người dự thảo bản Tuyên ngôn độc lập năm 1776 và người thiết lập nên trường đại học Virginia – ND.
- * Adolf Hitler (1889 – 1945): Người đứng đầu chế độ phát xít Đức, gây nên cuộc chiến tranh thế giới thứ Hai – ND.
- * Ambrose Bierce (1842 – 1914): Nhà báo, nhà phê bình văn học, cây bút truyện ngắn người Mỹ. Vì quan điểm nhạo báng cũng như sự sôi nổi trong vai nhà phê bình, ông được đặt biệt hiệu “Bitter Bierce” (Bierce chua cay). Ông nổi tiếng đến mức người ta nói rằng ý kiến ông về bài báo hay bài thơ có thể bắt đầu hay kết thúc sự nghiệp của một tác giả – ND.
- * IPO (Initial Public Offering): Phát hành lần đầu (cổ phiếu) ra công chúng – ND.
- * Philip Gilbert Hamerton (1834 – 1894): Tác giả chuyên viết sách “học làm người”, là tác giả cuốn Human Intercourse – ND.
- * MySQL: Hệ quản trị cơ sở dữ liệu mã nguồn mở phổ biến nhất thế giới và được các nhà phát triển rất ưa chuộng trong quá trình phát triển ứng dụng vì MySQL là cơ sở dữ liệu tốc độ cao, ổn định, dễ sử dụng, có tính khả chuyển, hoạt động trên nhiều hệ điều hành, cung cấp một hệ thống lớn các hàm tiện ích rất mạnh – ND.
- * Dorothy Sarnoff: Nữ diễn giả hàng đầu người Mỹ – ND.
- * Dorothy Parker (1893 – 1967): Nhà thơ, nhà phê bình, nhà văn người Mỹ nổi tiếng với tài hóm hỉnh và châm biếm – ND.
- * Jane Wagner: Nhà viết kịch, nhà văn, một trong những tác giả của loạt truyện Chicken Soup for the Soul – ND.
- * Oracle: Tên của một hãng phần mềm, một hệ quản trị cơ sở dữ liệu phổ biến trên thế giới. Hãng Oracle ra đời vào những năm 70 của thế kỷ XX tại Hoa Kỳ – ND.
- * Sun: Một công ty sản xuất phần mềm, bóng bán dẫn và máy tính được thành lập năm 1983, có trụ sở tại Thung lũng Silicon – ND.

- * Larry Ellison (1944 –): Đồng sáng lập và CEO của hãng phần mềm doanh nghiệp lớn Oracle, là một tỷ phú vượt lên số phận – ND.
- * Morgan Stanley: Ngân hàng đầu tư, một công ty chứng khoán có trụ sở chính tại Hoa Kỳ, được thành lập năm 1935. Đây là một trong những thể chế tài chính lớn nhất của thế giới, phục vụ những nhóm đối tượng là chính phủ, tổ chức tài chính khác và cá nhân – ND.
- * McKinsey & Company: Công ty tư vấn nổi tiếng, được săn đón và thành công bền vững. Đội ngũ chuyên gia chiến lược ưu tú của công ty đã đào tạo được nhiều CEO hàng đầu thế giới – ND.
- * Anton Chekhov (1860 – 1904): Nhà viết kịch người Nga nổi tiếng và có ảnh hưởng lớn trên thế giới với thể loại truyện ngắn – ND.
- * Evelyn Waugh (1903 – 1966): Là một nhà văn người Anh. Ông viết tiểu thuyết, tự truyện và sách du lịch. Ông là tác giả cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Brideshead Revisited (Thăm lại Brideshead) đã được đạo diễn Julian Jarrold chuyển thể thành phim – ND.
- * Walt Mossberg (1947 –): Cây bút công nghệ của tạp chí The Wall Street Journal, người có rất nhiều năm làm việc trong lĩnh vực viết về công nghệ và là người sắp đặt cho cuộc gặp mặt lịch sử giữa Steve Jobs và Bill Gate năm 2008 – ND.
- * TechCrunch: Blog công nghệ nổi tiếng nhất thế giới – ND.
- * Fox Interactive: Một đơn vị của tập đoàn News Corporation bao gồm giải trí, tin thời sự, thể thao trên Internet – ND.
- * CalIPERS: Hệ thống hưu trí công chức California. Cơ quan phụ trách hưu trí và các khoản phúc lợi y tế cho các công chức của bang California – BT.
- * Steve Wozniak (1950 –): Kỹ sư máy tính người Mỹ và là người đồng sáng lập nên công ty máy tính nổi tiếng Apple – ND.
- * Hewlett-Packard: Viết tắt là HP, là tập đoàn công nghệ thông tin lớn nhất thế giới tính theo doanh thu, được thành lập năm 1939 tại Palo Alto, Hoa Kỳ và hiện có trụ sở tại Cupertino, bang California, Hoa Kỳ – ND.
- * Tickle.com: Trang web cho phép mọi người đánh giá cá tính và chính bản thân mình thông qua các bài test [mà phần lớn] có căn cứ khoa học nhằm

tìm hiểu về hành vi con người. Tickle được Monster mua lại năm 2004 với giá khoảng 100 triệu đô la – ND.

* Paul Graham (1964 –): Lập trình viên, nhà đầu tư mạo hiểm, Paul nổi tiếng với việc sáng lập nên Viaweb (sau này Yahoo mua lại đổi thành Yahoo! Store) và sáng lập của Y-Combinator – quỹ đầu tư mạo hiểm chỉ dành cho việc đầu tư vào các ý tưởng mới. Cùng với Guy Kawasaki (tác giả cuốn sách này), Paul Graham được biết đến như là một trong hai tượng đài sống trong thế giới khởi nghiệp công nghệ. Những bài học cùng lời khuyên của ông luôn luôn là kim chỉ nam cho bất kì một công ty nào muốn khởi nghiệp trong lĩnh vực công nghệ – ND.

* Ann Winbald: Nữ lập trình có ảnh hưởng nhất trong thế giới công nghệ – ND.

* Adobe: Một tập đoàn phần mềm máy tính của Hoa Kỳ có trụ sở chính đặt tại San Jose, California, Hoa Kỳ, được John Warnock và Charles Geschke thành lập vào tháng 12 năm 1982 – ND.

* Xerox: Một công ty dịch vụ kỹ thuật trị giá 8,54 tỉ bảng Anh và là một trong những thương hiệu được công nhận ngay lập tức trên thế giới – ND.

* Sequoia Capital: Tên một công ty quỹ đầu tư nổi tiếng ở Mỹ – ND.

* Herbert Hoover (1874 – 1964): Tổng thống thứ 31 của Hoa Kỳ, là một kỹ sư mỏ nổi tiếng và là một nhà cầm quyền theo chủ nghĩa nhân đạo. Ông là người đã xúc tiến hiện đại hóa nền kinh tế dưới thời hai tổng thống Warren Harding và Calvin Coolidge – ND.

* Ezra Pound (1885 – 1972): Nhà thơ, dịch giả, nhà phê bình người Mỹ, một đại diện xuất sắc của trào lưu văn học Anh Mỹ hiện đại nửa đầu thế kỷ XX. “Trong số những người còn sống, ông là người đã làm nhiều nhất để đánh thức những khát khao mới mẻ trong thơ ca”, theo lời nhà thơ Carl Sandburg – ND.

* Doanh nhân nội tại: những người khởi nghiệp từ công ty đang hoạt động – BT.

* George Bernard Shaw (1856 – 1950): Nhà soạn kịch người Anh gốc Ireland đoạt giải Nobel văn học năm 1925 – ND.

* Con bò hái ra tiền (cash cow): Ý chỉ sản phẩm nổi tiếng – ND.

- * Hai gã ở gara: Ý chỉ Steve Jobs và Steve Wozniak, hai người đồng sáng lập Apple – ND.
- * MIT: Học viện công nghệ Massachusetts, Hoa Kỳ – ND.
- * John Milton (1608 – 1674): Nhà thơ, soạn giả, nhà bình luận văn học người Anh. Ông nổi tiếng với bài thơ “Thiên đường đã mất” (Paradise Lost), “Thiên đường trở lại” (Paradise Regained) và Areopagitica – bài luận lên án sự kiểm duyệt – ND.
- * Biến công nghệ thành sản phẩm – ND.
- * William Shakespeare (1564 – 1616): Nhà thơ, nhà soạn kịch thiên tài người Anh – ND.
- * Wendy: Tên đầy đủ là Wendy’s Old Fashioned Hamburgers, là một hệ thống nhà hàng ăn nhanh nổi tiếng về hamburger – ND.
- * César Chávez (1927 – 1993): Công nhân, nhà lãnh đạo người lao động, nhà hoạt động vì dân quyền người Mỹ. Ông là người đồng sáng lập Hiệp hội người lao động nông trại quốc gia Hoa Kỳ – ND.
- * Nelson Mandela (1918 –): Tổng thống Nam Phi từ 1994 – 1999 và là tổng thống đầu tiên được bầu cử dân chủ theo phương thức phổ thông đầu phiếu. Trước khi trở thành tổng thống, ông là nhà hoạt động chống chủ nghĩa phân biệt chủng tộc và là người đứng đầu phái vũ trang của Đảng quốc đại (ANC). Ông cũng là người nhận được giải thưởng Nobel Hòa bình năm 1993 – ND.
- * David Livingstone (1813 – 1873): Nhà truyền giáo người Scotland thuộc Hội truyền giáo London và là nhà thám hiểm khám phá khu vực Trung Phi. Ông là người châu Âu đầu tiên nhìn thấy thác Victoria. David Livingstone là nhân vật thứ 98 trong số 100 người Anh vĩ đại nhất thuộc mọi thời đại theo kết quả một cuộc bầu chọn được đài BBC tiến hành năm 2002 – ND.
- * Jaguar (báo đốm): Hãng sản xuất xe ô tô hạng sang của Anh được thành lập năm 1922, có trụ sở tại Whitley, Coventry, Vương quốc Anh – ND.
- * G. B. Trudeau: Đã theo dõi và tìm hiểu 40 năm của nền văn hóa Mỹ qua sáu cuộc chiến tranh và tám chính quyền tổng thống – BT.
- * David Letterman: Người dẫn chương trình truyền hình và một diễn viên hài. Ông phụ trách chương trình Trò chuyện đêm khuya trên kênh truyền

hình CBS. Năm 1996, ông được bình chọn là một trong 50 ngôi sao truyền hình nổi tiếng mọi thời đại – ND.

* Guy Lombardo (1902 – 1977): Nghệ sỹ violin nổi tiếng người Mỹ gốc Canada – ND.

* Lão Tử: Nhân vật chính yếu trong triết học Trung Quốc, sống vào khoảng thế kỷ thứ 6 TCN, được coi là người đã viết Đạo đức kinh (cuốn sách của Đạo giáo có ảnh hưởng lớn), và được công nhận là khai tổ của Đạo giáo – ND.

* David Ogilvy (1911 – 1999): Được mệnh danh là cha đẻ của ngành quảng cáo – ND.

* R & D: Hoạt động nghiên cứu và phát triển – BT.

* Tom Bodett (1955 –): Tác giả, diễn viên lồng tiếng, người dẫn chương trình truyền thanh nổi tiếng người Mỹ – ND.

* Mortimer Feinberg và John J. Tarrant: Đồng tác giả cuốn sách “Tại sao người thông minh lại làm điều ngu ngốc” – BT.

* Gary Hart và Donna Rice: Được coi là một trong những vụ bê bối tình ái nổi tiếng trong lịch sử Mỹ giữa ứng cử viên hàng đầu cho vị trí tổng thống của đảng Dân chủ, Gary Hart với Donna Rice – ND.

* Dennis Kozlowski: CEO của công ty Tyco International Ltd, bị kết tội vào ngày 17/6/2005 về tội gian lận công quỹ và phải nhận hình phạt 25 năm tù – ND.

* Vua David: Chàng trai chần chừ khôn ngoan, đã đánh bại gã khổng lồ Goliath để từ địa vị thấp hèn trở thành vị vua danh tiếng với những chiến công lẫy lừng.

* Bathsheba: Con gái của Eliam, vốn là vợ của Uriah xứ Hittite, sau lấy vua David.

* Watergate: Vụ bê bối chính trị đã khiến tổng thống Nixon phải tuyên bố từ chức. Nixon là tổng thống duy nhất của nước Mỹ phải rời khỏi chiếc ghế quyền lực khi chưa hết nhiệm kỳ – ND.

* Whitewater: Cuộc điều tra bất động sản liên quan đến gia đình tổng thống Bill Clinton, tuy nhiên kết luận đưa ra là Clinton không dính líu gì trong vụ tai tiếng này – ND.

- * Anton Lavey (1930 – 1997): Người sáng lập của giáo hội Satan. Ông từng tuyên bố không có những cảm hứng như Hữu thần – ND.
- * Enron Corporation: Được thành lập vào năm 1985, với doanh thu lên đến 101 tỷ USD trong năm 2000. Họ từng là tập đoàn năng lượng hùng mạnh nhất của Mỹ, hoạt động ở trên 40 nước và hậu thuẫn mạnh mẽ cho Tổng thống Bush. Thế nhưng, qua nhiều vụ làm ăn man trá, hối lộ, hiện nay các khoản nợ lên đến 15 tỷ USD và công ty hoàn toàn mất khả năng chi trả – ND.
- * Chuck Palahniuk: Tác giả của nhiều tiểu thuyết đã được chuyển thể thành phim, trong đó có tiểu thuyết Đối đầu hay chết mòn (được dựng thành bộ phim Fight Club) được xem là cuốn sách gối đầu giường của những nhà phê bình văn chương về vấn đề mâu thuẫn xã hội trong thế giới hậu hiện đại – ND
- * Friedrich Nietzsche (1844 – 1900): Nhà triết học người Phổ, không được đánh giá cao trong thời đại của ông, nhưng đầu thế kỷ XX, ông đã được giới trí thức ở Đức, Pháp và Anh công nhận. Nietzsche là người có ảnh hưởng trực tiếp và gián tiếp tới thuyết hiện sinh, chủ nghĩa hậu hiện đại, phân tâm học và nhiều tư tưởng theo sau đó – ND.
- * Sáu sigma: Hệ thống bao gồm các công cụ và chiến lược nhằm nâng cao quá trình hoạt động do hãng Motorola phát triển đầu tiên vào năm 1985. Mục đích của sáu sigma là nâng cao chất lượng của quá trình cho ra thành phẩm bằng cách nhận diện và loại bỏ những nguyên nhân gây lỗi và khuyết tật, giảm thiểu tối đa độ bất định trong sản xuất và hoạt động kinh doanh – BT.
- * Carl Rogers (1902 – 1987): Được biết đến là một trong những người đặt nền tảng cho việc nghiên cứu liệu pháp tâm lý và được vinh danh vì những cống hiến tiên phong của ông trong cách tiếp cận nhân văn có tầm ảnh hưởng sâu rộng trong tâm lý học. Rogers được xem là một trong sáu nhà tâm lý học kiệt xuất nhất của thế kỷ XX và được xếp thứ hai sau Sigmund Freud – ND.
- * Dwight D. Eisenhower (1890 – 1969): Tướng 5 sao trong lục quân Hoa Kỳ và là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 34 từ năm 1953 đến 1961 – ND.

- * Robert W. Sarnoff (1918 – 1997): Chủ tịch của NBC và RCA – tập đoàn truyền thông và radio của Mỹ – BT.
- * Wayne Gretzky: Danh thủ khúc côn cầu – ND.
- * Waterfall Forecast: Mô hình được các chuyên gia sử dụng để phân tích các hạng mục chính để xác định lỗ, lãi và cân bằng doanh thu – ND.
- * Don Marquis (1878 – 1937): Nhà văn, nhà báo người Mỹ – BT.
- * Alexa: Công ty chi nhánh của Amazon.com, chuyên cung cấp thông tin về lưu lượng truy cập đến các website – BT.
- * Johann Wolfgang Von Goethe (1749 – 1832): Được coi là một trong những vĩ nhân của nền văn chương thế giới. Ông là một nhà thơ, nhà viết kịch, tiểu thuyết gia, nhà văn, nhà khoa học, họa sỹ của Đức. Tác phẩm kịch thơ Faust của ông là một trong những đỉnh cao của nền văn chương thế giới – ND.
- * Lydia Sigourney (1791 – 1865): Nhà thơ nữ người Mỹ nổi tiếng trong những năm đầu và giữa thế kỷ XIX. Bà thường được nhắc đến như “nữ sỹ ngọt ngào của Hartford” – ND.
- * Alain Van Der Heide (1970 –): Họa sỹ thiết kế có nhiều đóng góp cho các địa danh thương mại và công cộng khắp nơi trên thế giới – ND.
- * Bán cứng: Dựa vào nỗi lo sợ, lòng tham của người mua để họ ra quyết định mua một cách nhanh chóng. Tuy nhiên vì mục đích là tăng doanh số thì lệ thuận với thiệt hại cho khách hàng nên “bán cứng” bị liệt vào danh sách “chơi không đẹp” trong marketing – BT.
- * Martin Veitch: Cây bút công nghệ khởi nghiệp từ tạp chí PC Week. Các bài viết của anh thường xuyên xuất hiện trên The Wall Street Journal phiên bản châu Âu, BBC News Online, CFO và the Guardian, và nhiều tạp chí danh tiếng khác – ND.
- * Henry Ward Beecher (1813 – 1887): Nhà cải cách xã hội, diễn giả nửa cuối thế kỷ 19 – ND.
- * CAPTCHA: Chuỗi ký tự mà thành viên phải điền vào khi mở tài khoản, là một dạng sắp đặt chữ đầu của Completely Automated Public Turing test to tell Computers and Humans Apart (Phép thử Turing công cộng hoàn toàn tự động để phân biệt máy tính với người), được Đại học Carnegie Mellon

cố gắng đăng ký thương hiệu nhưng đã bị bác bỏ. Đây là quá trình máy tính yêu cầu người dùng hoàn tất một kiểm tra đơn giản mà máy tính có thể dễ dàng tạo ra và đánh giá nhưng không thể tự giải nó được. Vì máy tính không thể giải được CAPTCHA, nên đối tượng nào nhập đúng chuỗi ký tự đó sẽ được coi là con người – ND.

* Katherine Paterson (1932 –): Nhà văn Mỹ chuyên viết truyện cho thiếu nhi – ND.

* Geodude và Lickitung: Hai nhân vật trong phim hoạt hình Pokémon – BT.

* Abraham Lincoln (1809 – 1865): Tổng thống thứ 16 của Hoa Kỳ. Ông là một trong những người đã thiết lập Đảng Cộng hòa năm 1854, lãnh đạo Hoa Kỳ vượt qua cuộc khủng hoảng và chấm dứt chế độ nô lệ – ND.

* Mazel tov: Từ thường được dùng để chúc tụng trong trường hợp hoặc sự kiện vui vẻ, có nghĩa tương đương “good luck” (chúc may mắn) hay “Congratulations” (chúc mừng) – ND.

* Stephen Jay Gould (1941 – 2002): Một trong những tác giả dòng sách khoa học phổ thông có lượng người đọc đông đảo nhất thời ông. Phần lớn thời gian, ông giảng dạy sinh học ở đại học Harvard – ND.

* Lyman Bryson (1888 – 1959): Nhà giáo dục, cố vấn truyền thông cho đài CBS – ND.

* Fall Out Boy: Nhóm nhạc rock của Mỹ được thành lập năm 2001 và được xếp hạng thứ 93 trong số những nghệ sỹ xuất sắc nhất từ năm 2000 đến năm 2010 do Billboard bầu chọn – ND.

* Arctic Monkeys: Nhóm nhạc rock của Anh được thành lập năm 2002 và là một trong những ban nhạc nổi danh nhờ Internet. Arctic Monkeys được xem là ban nhạc thay đổi cách thức hình thành cũng như marketing của các nhóm nhạc thời đại mới – ND.

* My Chemical Romance: Ban nhạc rock của Mỹ từng được đề cử giải thưởng Âm nhạc Mỹ và giải Grammy, được thành lập năm 2001, gồm các thành viên Gerard Way, Mikey Way, Frank Iero, Ray Toro và Bob Bryar – ND.

- * Black-Eyed Peas: Ban nhạc rap, pop, hip hop đến từ Los Angeles, Mỹ. Ban nhạc đã từng 6 lần giành giải thưởng Grammy cho ban nhạc thể hiện pop hay nhất, thể hiện rap hay nhất, video âm nhạc thời lượng ngắn hay nhất trong các năm 2005, 2006, 2007 và 2010 – ND.
- * Sidney Madwed (1948 –): Tác giả, diễn giả người Mỹ chuyên viết và diễn thuyết về vấn đề sử dụng người trong các công ty, thể chế, tổ chức – ND.
- * Peter Drucker (1909 – 2005): Chuyên gia hàng đầu thế giới về tư vấn quản trị. Ông được coi là cha đẻ của ngành Quản trị kinh doanh hiện đại, là tác giả nhiều cuốn sách quản lý nổi tiếng, trong đó có cuốn Những thách thức của quản lý trong thế kỷ 21. Những đóng góp của ông được đánh giá rất cao, tạp chí Financial Times (Thời báo tài chính) đã bình chọn ông là một trong bốn nhà quản lý bậc thầy của mọi thời đại (cùng với Jack Welch, Philip Kotler và Bill Gates) – ND.
- * John F. Kennedy (1917 – 1963): Tổng thống thứ 35 của Hoa Kỳ. Ông là chính khách trẻ tuổi nhất từng đắc cử Tổng thống Hoa Kỳ – ND.
- * Rick Cook (1944 –): Một nhà báo, một tin tặc máy tính và là cây bút nổi danh vì sự hài hước của mình – ND.
- * George Carlin (1937 – 2008): Tác gia, nhà phê bình xã hội và diễn viên hài người Mỹ đã từng 5 lần giành giải thưởng Grammy danh giá cho các album hài của ông – ND.
- * Cookie: Những phần dữ liệu nhỏ có cấu trúc được chia sẻ giữa trang web và trình duyệt của người dùng, được lưu trữ dưới những tệp dữ liệu nhỏ dạng văn bản (dung lượng dưới 4k). Chúng được các trang tạo ra để lưu trữ/truy tìm/nhận biết các thông tin về người dùng đã ghé thăm trang và những vùng mà họ đi qua trong trang – ND.
- * Dịch nghĩa: Này Xá Lợi Tử, sắc chẳng khác gì không, không chẳng khác gì sắc, sắc chính là không, không chính là sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức cũng đều như thế – BT.
- * Carnegie Hall: Nhà hát lớn ở thành phố New York, Mỹ, nơi thường tổ chức các buổi hội thảo, diễn thuyết của những diễn giả hàng đầu thế giới – ND.

- * Jascha Heifetz (1901 – 1987): Được xem là nghệ sĩ violin vĩ đại nhất của mọi thời đại – ND.
- * Carl Philipp Emanuel Bach (1714 – 1788): Nhà soạn nhạc nổi tiếng người Đức – ND.
- * Rosalind Russell (1907 – 1976): Nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ – ND.
- * Robert C. Murphy (1926 – 2000): Luật sư, từng giữ chức Chánh án tòa án tối cao Maryland từ năm 1972 đến năm 1996 – ND.
- * Điều luật quy định người bị bắt có quyền giữ im lặng – ND.
- * Franklin D. Roosevelt (1882 – 1945): Tổng thống thứ 32 của Hoa Kỳ, là gương mặt trung tâm của các sự kiện thế giới giữa thế kỷ XX khi ông lãnh đạo Hoa Kỳ suốt thời gian có cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu và chiến tranh thế giới – ND.
- * Technorati: Tên đầy đủ là Technorati Media, do Dave Sifry thành lập có trụ sở chính ở San Francisco, California, Hoa Kỳ. Sản phẩm của Technorati Media là technorati, một công cụ tìm kiếm internet dùng để tìm blog, cạnh tranh với Google, Yahoo! và IceRocket. Tính đến tháng 4 năm 2007, Technorati có phụ lục gồm 75 triệu trang blog – ND.
- * Malcolm S. Forbes (1919 – 1990): Doanh nhân người Mỹ, người sáng lập nên tạp chí Forbes – ND.
- * George Eliot (1819 – 1880): Bút danh của nữ nhà văn người Anh Mary Anne Evans. Bà là một trong những nhà văn tiên phong của thời đại Victoria. Những tiểu thuyết của bà phản ánh đời sống trung lưu tại miền nông thôn nước Anh, nổi tiếng với những mô tả hiện thực đơn giản, tình cảm, tâm lí. Bà sử dụng bút danh nam cho các tác phẩm để đảm bảo rằng tác phẩm của bà được chú trọng, để mình không bị coi là một nhà văn lãng mạn đơn thuần – ND.
- * Red flag: Nghĩa đen là cờ đỏ, ám chỉ hoặc báo động mối nguy sắp tới – ND.
- * Buzz Lightyear: Tên một nhân vật hoạt hình trong bộ phim Toy Story (Câu chuyện đồ chơi) – ND.
- * Quyền chọn (options): Một loại chứng khoán phát sinh, thể hiện quyền được chọn bán hoặc mua một loại cổ phiếu nào đó – BT.

* Craigslist: Một cộng đồng trực tuyến có tính năng phong phú, nơi mua bán, trao đổi các sản phẩm dịch vụ, các quảng cáo tìm việc và có cả các mục cá nhân, với 4 tỉ lượt truy cập mỗi tháng – ND.

* Ernest Henry Shackleton (1874 – 1922): Nhà thám hiểm người Ireland gốc Anh, là người dẫn đầu bốn cuộc thám hiểm đến châu Nam Cực – ND.

* Carol Dweck: Giáo sư tâm lý thuộc Đại học Stanford, người đã tiến hành nghiên cứu trên hơn 400 học sinh tiểu học ở khắp nước Mỹ trong suốt một thập kỷ để rút ra kết luận: khen ngợi, nhấn mạnh hay chú trọng sự nỗ lực của trẻ sẽ giúp cải thiện tính kiên trì cũng như kết quả công việc trẻ làm hơn nhiều so với khen trẻ thông minh – ND.

* Ken Iverson: Giám đốc điều hành đã biến một công ty gần phá sản vào những năm 60 của thế kỷ trước thành công ty sản xuất thép lớn nhất và thành công nhất ở Mỹ – ND.

* P. J. O’rourke: Nhà báo, nhà châm biếm chính trị người Mỹ nổi tiếng, được so sánh ngang với Mark Twain về độ hài hước – ND.

* Piranha: Loài cá nước ngọt ở Nam Mỹ chuyên tấn công và ăn thịt các động vật sống – ND.

1. Henry David Thoreau (1817 – 1862): Nhà văn, nhà thơ, sử gia và triết gia người Mỹ – ND.

1. Thung lũng Silicon: Nơi có hàng ngàn tập đoàn công nghệ, trong đó có cả các công ty nằm trong danh sách Forbes 500 – ND.

2. Frank Sinatra (1915 – 1998): Một ca sỹ, diễn viên người Mỹ từng đoạt giải Oscar cho nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cho bộ phim From Here to Eternity – ND.

3. Macintosh: hay Mac, là một dòng sản phẩm máy tính cá nhân của hãng Apple – BT.

(1) Masterwort: Một loại cây lâu năm có tên khoa học là *Peucedanum ostruthium*, rễ của nó có công dụng kháng khuẩn, lợi tiểu, giảm đau và tăng cường miễn dịch.

(2) Gypsywort: Một loài cây lâu năm có tên khoa học là *Lycopus europaeus*, có công dụng chữa lành các vết thương và giảm sốt.

(3) Motherwort (*Leonurus cardiaca*): Một loại thảo mộc lâu năm, được sử dụng như một vị thuốc trong y học cổ truyền, có tác dụng ngăn ngừa nhiễm trùng tử cung ở phụ nữ, giúp an thần và tăng cường sức khỏe tim mạch.

(4) Nguyên văn “Jack-o’-lantern”, dịch sát từng chữ có nghĩa là “Jack cầm lồng đèn” – chính là chiếc lồng đèn làm bằng củ cải hay bí ngô trong dịp lễ Halloween. Theo thần thoại Ireland, có một anh chàng tên Jack rất lém lỉnh, răn mắt, chỉ thích đi lừa người khác. Gặp ai gã cũng lừa, đến quỷ cũng chẳng chữa. Một lần Jack lừa một con quỷ trèo lên cây sau khi nó định lừa Jack để lấy cướp linh hồn. Quỷ trèo lên cây rồi, Jack khắc hình thánh giá quanh thân cây. Quỷ không thể trèo xuống vì nó rất sợ hình chữ thập, thế là quỷ bắt đầu van xin. Nó thề sẽ không bao giờ cướp linh hồn Jack nữa nếu gã chịu xóa hết các hình thánh giá trên cây để nó leo xuống. Khi Jack chết, thiên đường không mở cửa cho gã bởi quá khứ toàn đi lừa người, thế là gã lủi thủi đi xuống địa ngục. Nhưng khi tới cổng địa ngục, quỷ nhận ra Jack và nhớ tới thỏa thuận khi xưa nên Jack không được vào trú ngụ. Thế là linh hồn của Jack chẳng còn nơi định cư và cứ quanh quẩn chẳng biết đi về đâu. Cứ phải quờ quạng trong đêm tối, Jack xin quỷ chút lửa để soi đường. Cuối cùng quỷ thương tình ném cho anh chàng hòn than lấy từ bếp lửa địa ngục không bao giờ tắt. Và Jack lấy một củ cải đem khoét rỗng thành hình mặt quỷ, bên trong đặt hòn than. Và cứ thế mà Jack mãi lang thang trong lằn ranh thực-hư, giữa thiên đường và địa ngục, với chiếc lồng đèn trên tay... Sau này vào thế kỷ 19 khi người Ireland di cư đến Mỹ thì củ cải được thay thế bằng bí ngô và hình tượng ấy đến giờ đã trở thành biểu trưng của lễ Halloween trên khắp toàn cầu.

99. Tức Yeltsin.

100. Cháu Thành Cát Tư Hãn, từng chỉ huy quân Mông Cổ tiến đánh châu Âu, thống trị nước Nga vào thế kỷ XIII và lập ra quốc gia Kim Trướng.

101. Ta phải nói thêm rằng với thỏa thuận Belovezh do Yeltsin ký, lãnh thổ nước Nga bị mất đi nhiều hơn nhiều so với hòa ước Brest “sỉ nhục”. (Chú thích của tác giả).

102. Tên các tướng chỉ huy quân Bạch vệ chống lại nhà nước Xô viết trong những năm nội chiến (1917-1923).

103. Người đã sáp nhập Crimea vào lãnh thổ Nga năm 1783.

104. Người đã ra lệnh xây dựng pháo đài Groznaya, sau này là thành phố Grozny, thủ phủ Chechnya sau khi nhậm chức Tư lệnh quân đội Nga ở Gruzia.

105. G. E. Burbulis (sinh năm 1945): từng giữ các chức vụ Quốc vụ khanh Liên bang Nga, Phó Thủ tướng thứ nhất, Quốc vụ khanh thuộc Tổng thống Nga. Tốt nghiệp khoa triết học Đại học Tổng hợp Ural.

106. Vợ Yeltsin.

85. Tên những Dân ủy Nội vụ (ngành công an) dưới thời Stalin.

86. Thành phần Ủy ban gồm: Chủ nhiệm Ủy ban kiểm tra đảng thuộc Trung ương Đảng Cộng sản Liên Xô N. M. Shvernik (chủ tịch Ủy ban), Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng nước CHXHCN Xô viết Gruzia G. D. Dzhavakhishvili (thay cho Bí thư thứ nhất Trung ương Đảng Cộng sản Gruzia V. P. Mzhavanadze bị “ốm đột ngột”), Bí thư thứ nhất Thành ủy Moskva Đảng Cộng sản Liên Xô, P. N. Demichev, Chủ tịch Ủy ban an ninh quốc gia Liên Xô A. N. Shelepin và Chủ tịch Xô viết Moskva N. I. Dygai (Đưgai). (Chú thích của tác giả).

87. Câu nói trên được Pushkin đặt vào miệng Mozart trong tác phẩm bi kịch Mozart và Salieri của ông.

115. Khodynka: vụ giẫm đạp chen nhau nhận quà trong ngày đăng quang của Sa hoàng tại bãi Khodyn ngày 18 (30 theo lịch mới) tháng 5 năm 1896, khiến cho hơn 1300 người chết và hàng ngàn người bị thương. Sau đó Sa hoàng vẫn tiếp tục chương trình dạ hội, khiêu vũ. Tsushima (Đồi Mã): đảo của Nhật Bản giáp eo Triều Tiên và eo Tsushima, thông giữa biển Nhật Bản và biển Hoa Đông, nơi xảy ra trận hải chiến Nga-Nhật (1905) với thất bại nặng nề của quân Nga. Ngày Chủ nhật đẫm máu 9 (22)-1-1905: quân đội Sa hoàng đàn áp đoàn biểu tình ở Saint Petersburg, làm hàng trăm, thậm chí gần một ngàn người chết, vài trăm người bị thương. Vụ thảm sát Lena: vụ bắn giết công nhân bãi công ở mỏ vàng gần sông Lena (Siberia) ngày 4 (17)-4-1912 làm khoảng 270 người chết và 250-500 người bị thương.

116. Thượng phụ giáo chủ Tikhon sinh năm 1865, mất năm 1925.

117. Tên thật là Minei Gubelman (1878-1943), ủy viên UBTƯ, có thời kỳ là Bí thư ĐCS Liên Xô. Nhà tư tưởng về tôn giáo của ĐCS Liên Xô, thi hành chính sách vô thần, chống tôn giáo mạnh mẽ.

91. Đô đốc quân Bạch vệ thời nội chiến sau Cách mạng Tháng Mười ở Nga, bị xử tử năm 1920.

92. Thỏa ước xóa bỏ Liên Xô, thành lập Cộng đồng các quốc gia độc lập do ba nhà lãnh đạo Nga (Yeltsin), Belarus (Shushkevich) và Ukraina (Kravchuk) ký ngày 8-12-1991.

93. E. D. Stasova (1873-1966): ủy viên Trung ương ĐCS Nga (1918-1920), sau làm việc ở Quốc tế Cộng sản. Tro cốt được an táng trên tường thành Kremli. L. A. Fotieva (1881-1975): thư ký riêng của Lenin (1918-1924).

94. Tên này được đặt theo kiểu Đức, phiên theo tiếng Anh là Saint-Petersburg (thành phố Thánh Pyotr/Peter). Đến năm 1914 đổi sang tên kiểu Nga là Petrograd. Thời kỳ 1924-1991 mang tên Leningrad.

95. Tạp chí Luận chứng và sự kiện.

70. Nhà văn Nga (1891-1926), chính ủy sư đoàn Chapaev, tác giả tiểu thuyết Chapaev đã dịch ra tiếng Việt (Sa-pa-ép).

71. Chúng tôi cũng muốn nhắc đến các độc giả hiện nay nắm được chức vụ của các nhà lãnh đạo đó: I. V. Stalin - Tổng bí thư UBTƯ ĐCS Nga (Bolshevik), N. I. Bukharin - Tổng biên tập báo Sự thật, M. I. Kalinin - Chủ tịch BCHTƯ Liên Xô (về mặt danh nghĩa là nguyên thủ quốc gia), L. B. Kamenev và A. I. Rykov - Phó Chủ tịch Hội đồng dân ủy (Phó Thủ tướng) Liên Xô, L. D. Trotsky - Dân ủy phụ trách quân đội và hải quân kiêm Chủ tịch Hội đồng quân sự cách mạng Liên Xô. Bukharin và Kalinin là Ủy viên dự khuyết BCT UBTƯ ĐCS, những người còn lại là Ủy viên chính thức BCT. Vắng mặt trong cuộc họp là hai ủy viên BCT UBTƯ ĐCS: Chủ tịch Ban chấp hành Quốc tế Cộng sản G. Ye. Zinoviev (ai cũng biết là ông phát biểu ủng hộ đề nghị ướp xác) và Chủ tịch Hội đồng trung ương các công đoàn toàn liên bang M. P. Tomskey. (Chú thích của tác giả).

72. Nay thuộc Ukraina.

73. Nay thuộc Estonia.

74. Pantaleon (khoảng 275-khoảng 303), sinh ở Nicomedia (nay thuộc Thổ Nhĩ Kỳ), làm nghề thầy thuốc, bị hoàng đế La Mã xử tử vì theo đạo. Athos là tên bán đảo ở Đông Hy Lạp, nơi có ngọn núi cùng tên và 20 tu viện.

82. Một điều thú vị là L. B. Krasin, người năm 1924 chịu trách nhiệm giám sát công tác ướp xác Lenin, năm 1887 đã tốt nghiệp trường trung học này. Liệu Krasin có đoán trước được rằng thi hài Vladimir Ilyich giờ lại nằm trong tòa nhà ngôi trường quê hương của ông ở Siberia không! (Chú thích của tác giả).

83. Trong những năm 1990 nguyên phó giáo sư I. Zbarsky, người trước đó đã nhiều lần khẳng định rằng thi hài Lenin đặt trong Lăng là ‘một báu vật của dân tộc’, rằng việc gìn giữ thi hài của Người là chiến công của nền khoa học Xô viết, nhưng nay lại đưa ra những tuyên bố theo chiều hướng khác hẳn: rằng, thi hài Lenin trên Quảng trường Đỏ là ‘biểu tượng của một thời bạo quyền’, việc gìn giữ thi hài là một hành động dã man ‘không phù hợp với truyền thống của các dân tộc văn minh’, và ông ta, tức I. Zbarsky, chưa bao giờ yêu quý Lenin (báo Sự thật thanh niên ra ngày 23 tháng 2 năm 2000) và rằng phải ‘đem chôn’ Lenin. Trong thời gian Chiến tranh Vệ quốc vĩ đại, vị phó giáo sư mới 30 tuổi này, trong khi các bạn đồng trang lứa đang chiến đấu ngoài mặt trận với bọn phát xít, đâu có dám kêu gọi ‘chôn cất’ Lenin, vì nếu thế thì anh ta chắc chắn phải ra mặt trận. Suốt cuộc chiến tranh anh ta trốn trong hậu phương ở một nơi xa tít, dưới sự che chở ấp ủ của người cha, hay nói một cách hình tượng là nấp sau thi hài Lenin. Năm 1942 thậm chí anh ta còn gia nhập Đảng Cộng sản Nga (Bolshevik). Tính cách vô đạo đức phát lộ đến mức kinh tởm của một kẻ cơ hội thấy rõ trong những lời bộc bạch của ông ta hiện nay. ‘Tôi luôn luôn phải nói trái lòng mình, – kẻ cơ hội đó thú nhận, – làm công việc tuyên truyền và thậm chí là thành viên cấp ủy đảng’ (I. Zbarsky, Mục tiêu số 1, trang 191). Lenin từng là thần tượng, nguồn nuôi sống, tạo ra đời sống sung túc, danh vọng và phần thưởng cho I. Zbarsky. Chính trong Phòng thí nghiệm của Lăng, I. Zbarsky đã trưởng thành và định hình thành nhà khoa học. Nhưng khi thời thế đổi thay, Lenin bị công kích, bôi nhọ thì I. Zbarsky, lúc này đã trở thành

viện sĩ, lại chạy sang với chủ mới. Hành động đó gọi là đào ngũ trong chiến đấu. (Chú thích của tác giả).

84. Dạng phòng truyền thống để sinh viên sinh hoạt, hội họp.

58. Từ Mavzoley (Lăng trong tiếng Nga) bắt nguồn từ tên gọi vua Mausolus. Lăng mộ ông vua này được xây dựng ở Halicarnassus (Tiểu Á) bởi các kiến trúc sư Pythis và Satyrus vào giữa thế kỷ IV trước Công nguyên (Chú thích của tác giả).

59. Thời điểm viết những ký ức này là vào năm 1937 (Chú thích của tác giả).

60. Bela Kun (1886-1938): một trong những người sáng lập ĐCS Hungary và lãnh đạo nước Cộng hòa Xô viết Hungary (1919), tham gia Ban lãnh đạo Quốc tế cộng sản. Bị Stalin xử bắn ở Nga.

61. Nguyên văn: Vasily Blazhennyi (Chân phước Vasily), chuyển sang tiếng Anh là Saint Basil [the Blessed].

62. Hiện nay lá cờ được lưu giữ tại các kho tàng của chi nhánh Bảo tàng Lịch sử quốc gia là “Bảo tàng V. I. Lenin” ở Moskva. (Chú thích của tác giả).

63. Các mô hình thu nhỏ của tòa Lăng thứ hai được lưu giữ tại các kho tàng của chi nhánh Bảo tàng lịch sử quốc gia là “Bảo tàng V. I. Lenin” và của Bảo tàng nghiên cứu khoa học kiến trúc quốc gia mang tên A. V. Shchusev ở Moskva. (Chú thích của tác giả).

64. Giấy vẽ cao cấp khó tẩy xóa, đặt theo tên nhà công nghiệp sản xuất giấy người Anh J. Whatman.

65. Tên viết tắt Liên bang Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Xô viết (Liên Xô) bằng tiếng Nga.

66. Bia đá trên mộ Napoléon ở Paris cũng được làm bằng đá thạch anh của vùng Karelia. (Chú thích của tác giả).

67. Tham gia ban giám khảo là các kiến trúc sư nổi tiếng nhất: L. N. Benua, I. V. Zholtovsky, I. I. Rerberg, I. A. Fomin, V. A. Shchuko, A. B. Shchusev và nhiều người khác nữa. (Chú thích của tác giả).

68. Kích thước của nó là 185 × 220 cm². (Chú thích của tác giả).

69. Bộ chữ cái Arập vào những năm đó được dùng ở nước Cộng hoà Xã hội chủ nghĩa Xô viết Azerbaijan. (Chú thích của tác giả).

107. Trụ sở Xô viết Tối cao Liên bang Nga (nghị viện cũ), nay là trụ sở Chính phủ Nga. Còn gọi là Nhà Trắng.

97. Nay là Istaravshan, thuộc Tajikistan.

98. Nay là Turkmenbasy, thuộc Turkmenistan.

1. Lời bài hành khúc cánh mạng Các đồng chí, can đảm đi đều bước của Leonid Radin (Radin).

2. Lời ca trong vở opera Sông Đông êm đềm, nhạc I.I. Dzerzhinsky, lời thơ của L.I. Dzerzhinsky.

3. Ý nói khẩu hiệu Tự do, Bình đẳng, Bác ái. (Các chú thích đều của người dịch và Ban biên tập tiếng Việt, trừ khi có ghi chú khác).

4. 1797: năm diễn ra chính biến củng cố nền cộng hòa Pháp sau khi phái hữu nắm quyền. 1830: năm Cách mạng, liền sau đó Louis-Phillippe lên ngôi vua. 1848: năm Cách mạng và nền Cộng hòa thứ hai ra đời. 1871: Napoléon III thoái vị sau khi thua trận trong chiến tranh Pháp-Phổ, dẫn tới sự ra đời của nền Cộng hòa thứ ba.

5. Xem phần phụ lục ở cuối sách.

6. V. A. Soloukhin (1924-1997): nhà văn Nga. Từng làm lính gác Điện Kremli (1942-1945).

7. A. N. Yakovlev (1923-2005): Tiến sĩ khoa học lịch sử, viện sĩ thông tấn Viện hàn lâm khoa học Nga. Từng là lính bộ binh chống phát xít Đức. Nguyên Viện trưởng Viện kinh tế thế giới và quan hệ quốc tế thuộc Viện hàn lâm khoa học Liên Xô, Trưởng Ban Tuyên truyền Trung ương Đảng Cộng sản Liên Xô, Bí thư Trung ương Đảng, ủy viên Bộ chính trị Trung ương Đảng. Ủng hộ mạnh mẽ đường lối cải tổ của Gorbachev.

8. Một hội kín coi nhau là huynh đệ, vốn bắt nguồn từ phường hội của các thợ nề Anh từ thời trung đại (vì thế có tên là freemasonry), sau trở thành một hội đoàn hướng đến lý tưởng cao cả như bác ái, bình đẳng và hoà bình. Các thành viên có đủ các tầng lớp (chính khách, nghệ sĩ, nhà khoa học,...), trong đó có nhiều nhân vật trọng yếu của cuộc cách mạng Pháp.

9. Tức Nicholas/Nikolai II, Nga hoàng cuối cùng, bị chính quyền cách mạng giết chết cùng gia đình năm 1918.
10. Hai nhà cách mạng Pháp: Jean-Paul Marat (1743-1793), bị một nữ thích khách đâm chết, và Honore-Gabriel Mirabeau (1749-1791).
11. Đảo ở Nam Đại Tây Dương, nơi Napoléon bị đày lần thứ hai cho đến khi chết.
12. Ngày chiếm ngục Bastille 14-7-1789, được lấy làm ngày Quốc khánh Pháp.
13. Lễ kỷ niệm 200 năm Cách mạng Pháp được tổ chức năm 1989.
14. Chữ “đỏ” (красный) trong tên gọi Quảng trường Đỏ vốn được dùng theo nghĩa cổ là “đẹp”. Một số thành phố cổ của Nga cũng có các quảng trường chính mang tên “đỏ/đẹp” tương tự.
15. Phong trào của những người Nga lưu vong, chủ yếu là trí thức, thay đổi thái độ từ chỗ chống đối chính quyền Xô-viết sang thừa nhận chính quyền này. Tên gọi “Đổi cột mốc” xuất phát từ tên tờ tạp chí (Smena vekh) của phong trào, xuất bản ở Pari thời kỳ 1921-1922. N. Ustryalov (1890-1937), nhà tư tưởng của phong trào “Đổi cột mốc”, đã quay về Liên Xô năm 1935 sau khi lưu vong, nhưng đến năm 1937 bị kết tội làm gián điệp và bị xử tử.
16. Đại Công tước Moskva, người đã đánh bại quân Tatar (Mông Cổ) trong trận Kulikovo (1380).
90. A. A. Vlasov (1900-1946) trung tướng Liên Xô, bị Đức bắt làm tù binh và hợp tác với Đức chống lại Liên Xô. Sau chiến tranh bị xử tử về tội phản quốc.
109. Khasan: hồ ở vùng Viễn Đông, gần biên giới với Triều Tiên.
- Khalkhin-Gol (Cáp Lạp Cáp Hà): sông ở vùng biên giới Mông Cổ và Trung Quốc, nơi quân đội Liên Xô cùng quân đội Mông Cổ đã đánh thắng quân Quan Đông của Nhật Bản năm 1939.
114. D. A. Volkogonov (1928-1995): Tiến sĩ sử học, viện sĩ thông tấn Viện hàn lâm khoa học Nga, thượng tướng. Từng làm Viện trưởng Viện lịch sử quân sự thuộc Bộ Quốc phòng Liên Xô nhưng bị mất chức năm 1991 vì “tội bôi đen lịch sử Liên Xô”, sau làm cố vấn về quốc phòng cho Tổng thống Nga Yeltsin. Có cha bị xử bắn và mẹ bị lưu đày dưới thời Stalin. Bộ

ba tác phẩm viết về Lenin, Stalin và Trotsky được giải thưởng Nhà nước Nga 1996 về văn học nghệ thuật.

111. Tỷ phú Nga (sinh năm 1946), tiến sĩ khoa học kỹ thuật ngành toán, viện sĩ thông tấn Viện hàn lâm Nga. Từng làm Phó thư ký Hội đồng An ninh thời Yeltsin, nhưng đến thời Putin bị kết tội và phải sống lưu vong.

112. Yushenkov (1950-2003) nguyên là đại tá quân đội. Phó tiến sĩ triết học. Một trong những thủ lĩnh của Đảng Nước Nga tự do, đại biểu Duma quốc gia. Bị ám sát chết.

113. Nước Nga ban đầu được chia thành 89 chủ thể hành chính, nay giảm còn 83 chủ thể. Một chủ thể có thể là một tỉnh, một vùng, một thành phố liên bang, một khu tự trị hay một nước cộng hòa.

96. Karbovanets là đơn vị tiền tệ của Ukraina thời kỳ 1992-1996; manat là đơn vị tiền tệ của Azerbaijan và Turkmenistan.

108. Chúng tôi trích dẫn thông tin báo chí. (Chú thích của tác giả).

17. Gorki (Горки - ‘khu đồi nhỏ’): khu dinh thự ở tỉnh Moskva, cách đường vành đai thành phố Moskva khoảng 10 km về phía nam, nơi dưỡng bệnh của Lênin trước khi mất. Sau khi Lênin mất được đổi tên là Leninskiye Gorki và trở thành bảo tàng. Cần phân biệt với Gorky (Горький) là tên cũ của thành phố Nizhny Novgorod từ năm 1932 đến 1990, đặt theo tên của văn hào Maxim Gorky.

18. Thơ Mayakovsky trong trường ca Vladimir Ilyich Lenin (1924). Bản dịch của Hoàng Ngọc Hiến trong Maiacốpski, con người, cuộc đời và thơ, NXB Đại học và trung học chuyên nghiệp, 1976.

19. L. B. Kamenev (1883-1936): ủy viên Bộ Chính trị Trung ương Đảng Cộng sản (BCT TƯ ĐCS) Bolshevik Nga và Phó Chủ tịch Hội đồng Dân ủy Nga, từng chủ trì các phiên họp của Bộ Chính trị khi Lenin ốm. Sau này bị Stalin bãi chức, khai trừ khỏi Đảng và bị xử bắn. G. Ye. Zinoviev (1883-1936): ủy viên BCT TƯ ĐCS Bolshevik Nga, Chủ tịch Ban chấp hành Quốc tế Cộng sản (1919-1926). Sau này bị bãi chức, khai trừ khỏi Đảng và bị xử bắn cùng với Kamenev, cùng được phục hồi danh dự năm 1988. M. I. Kalinin (1875-1946): người đứng đầu nhà nước Liên Xô về danh nghĩa trong nhiều năm, với cương vị Chủ tịch Ban chấp hành Trung ương

(BCHTU) toàn Nga và Liên Xô (cơ quan quyền lực lập pháp tối cao), sau là Chủ tịch Xô viết Tối cao Liên Xô.

20. V. D. Bonch-Bruевич (1875-1955): nhà cách mạng, tiến sĩ khoa học lịch sử, từng làm Chánh văn phòng Hội đồng Dân ủy Nga.

21. Tức Krupskaya, vợ Lenin.

22. A. S. Yenukidze (1877-1937): bạn thời trẻ của Stalin, thư ký Đoàn Chủ tịch BCHTU Liên Xô (1922-1935). Sau bị khai trừ Đảng và bị xử bắn. Được phục hồi danh dự năm 1960.

23. F. E. Dzerzhinsky (1877-1926): thủ trưởng đầu tiên của cơ quan an ninh Liên Xô với chức danh Chủ tịch Ủy ban đặc biệt toàn Nga. V. V.

Kuybyshev (1888- 1935): ủy viên BCT và Bí thư Trung ương ĐCS Bolshevik Nga, Phó Chủ tịch thứ nhất Hội đồng Dân ủy kiêm Chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch Nhà nước. T. V. Saprónov (1877-1937): từng làm thư ký Đoàn Chủ tịch BCHTU toàn Nga và ủy viên Đoàn Chủ tịch kiêm thư ký Hội đồng Trung ương các Công đoàn Liên Xô (đến năm 1924). Sau bị khai trừ Đảng và bị đàn áp, được phục hồi danh dự sau khi chết. Ye. M.

Yaroslavsky (1878-1943): ủy viên Trung ương Đảng, ủy viên Ủy ban Kiểm tra Trung ương, viện sĩ, ủy viên ban Biên tập báo Sự thật.

24. Lời bài Hành khúc đưa tang, lời thơ của A. Arkhangel'sky, thường sử dụng trong lễ tang cách mạng.

25. G. G. Yagoda (1891-1938): Dân ủy (tức Bộ trưởng) Nội vụ (1934-1936), sau bị Stalin xử tử.

26. B. V. Petrovsky (1908-2004): nhà ngoại khoa, Bộ trưởng Y tế Liên Xô (1965- 1980), viện sĩ Viện Hàn lâm Liên Xô/Nga và Viện Hàn lâm Y học Liên Xô/Nga.

27. Chi tiết hơn về nguyên nhân cái chết của V. I. Lenin được nói trong bài báo của viện sĩ B. Petrovsky “Vết thương và bệnh tình của V. I. Lenin” (báo Sự thật, 25, 26 tháng 11 năm 1990) và trong trả lời phỏng vấn của viện sĩ Viện Hàn lâm Y học Yu. Lopukhin “Bệnh tình và cái chết của V. I. Lenin: bịa đặt và sự thực” (tuần báo Công khai, 18 tháng 10 năm 1990) (Chú thích của tác giả).

28. Trích trong trường ca Vladimir Ilyich Lenin của Mayakovsky.

29. Hiện nay viên đạn được lưu giữ tại chi nhánh “Bảo tàng V. I. Lenin” của Bảo tàng lịch sử quốc gia ở Moskva (Chú thích của tác giả).
30. Thị trấn bên bờ vịnh Phần Lan, nơi Lenin ẩn náu tránh sự truy lùng gắt gao của Chính phủ lâm thời.
31. Xin lưu ý rằng những lời nói thể hiện tinh thần lạc quan cách mạng của G. M. Krzhizhanovsky đã trở thành những lời tiên tri: đất nước của Lenin đã trở thành quốc gia mà gần như ai cũng biết đọc biết viết, chấm dứt nạn thất nghiệp, đạt được những đỉnh cao khoa học và kỹ thuật, văn học và nghệ thuật, đã cứu các dân tộc châu Âu khỏi ách phát xít, đã đưa người lên vũ trụ (Chú thích của tác giả).
32. Xin lưu ý đây không phải cơ quan của Đảng Cộng sản Nga (Ủy ban Trung ương) mà là cơ quan quyền lực tối cao về mặt lập pháp của Liên Xô, do Đại hội các Xô viết bầu ra. Từ năm 1938 nó được thay thế bằng Xô viết Tối cao Liên Xô.
33. Thủ đô Gruzia.
34. Tên thật là Ismet Inonu (1884-1973), Pasha là tước hiệu cao quý. Sau này ông là Tổng thống thứ hai của Thổ Nhĩ Kỳ.
35. Nay là ngoại ô phía bắc Paris.
36. Tức La Habana, thủ đô Cuba.ư”
37. Tên gọi cũ của Ulan Bator, thủ đô Mông Cổ.
38. Tên gọi cũ của Oslo, thủ đô Na Uy.
39. Trích trong trường ca Vladimir Ilyich Lenin của Mayakovsky, bản dịch của Hoàng Ngọc Hiến (sdd).
40. Trích trường ca của Mayakovsky.
41. Trích trường ca của Mayakovsky.
42. Nay là ga Leninskaya (Chú thích của tác giả).
43. Tức các bộ trưởng.
44. Otvovisty: phái cực Bolshevik hình thành năm 1908, đòi triệu hồi các đảng viên xã hội dân chủ ra khỏi Duma quốc gia, chấm dứt hoạt động hợp pháp, làm Đảng Xã hội dân chủ bị tách rời khỏi quần chúng. Năm 1909 nhập vào nhóm “Tiến lên”.

45. Mezhrayontsy: phái đảng viên xã hội dân chủ tồn tại ở Petrograd thời kỳ 1913-1917, gồm nhóm Trôtkit, Menshevik, cựu Bolshevik thỏa hiệp, đa số thành viên nhóm “Tiến lên”. Chủ trương dung hòa hai phái Bolshevik (“Đa số”) và Menshevik (“Thiểu số”) trong một Đảng Xã hội dân chủ “thống nhất”. Đến năm 1917 đa số họ đoạn tuyệt với nhóm Menshevik phòng thủ, trở thành những người Bolshevik.
46. Nhóm trong Đảng Cộng sản Liên Xô năm 1918, gồm N. I. Bukharin, K. B. Radek, G. L. Pyatakov,... chống việc ký hòa ước Brest với Đức, hô hào tiếp tục chiến tranh cách mạng.
47. Detsisty: phái “cơ hội” trong Đảng Cộng sản Liên Xô thời kỳ 1920-1921, giải thích nguyên tắc tập trung dân chủ theo cách đòi có tự do phe phái trong Đảng.
48. Khuynh hướng trong Đảng Cộng sản Liên Xô thời kỳ 1920-1922, gồm A. G. Shlyapnikov, A. M. Kollontay,... coi công đoàn chứ không phải Đảng Cộng sản là hình thức tổ chức cao nhất của giai cấp công nhân.
49. Trích trường ca Vladimir Ilyich Lenin của Mayakovsky.
50. Ban đầu Lãng được gọi là hầm mộ (sklep) (Chú thích của tác giả).
51. Chi tiết hơn về việc này xem mục “Kỹ thuật ướp xác hoàn hảo” (Chú thích của tác giả).
52. Dmitriy Ilyich Ulyanov (1874-1943): em trai Lenin; Maria Ilyinichna Ulyanova (1878-1937): em gái Lenin; Anna Ilyinichna Yelizarova-Ulyanova (1864-1935): chị gái Lenin.
53. Lời của bài hát được dùng làm “hành khúc đưa tang” ở Liên Xô trước đây. Phổ thơ của A. Arkhangelsky.
54. Thủ đô Belarus.
55. Tiền thân của Đảng Cộng sản Nga (Bolshevik), sau này là Đảng Cộng sản Liên Xô.
56. Thủ đô Uzbekistan.
57. Thủ đô Azerbaijan.
88. Nhân vật thiếu nhi trong tiểu thuyết Những người khốn khổ của nhà văn Pháp Victor Hugo.
89. xagien = 2,134 m.

110. Nay là Kaliningrad.

75. Những học viên sĩ quan của trường quân sự mang tên BCHТУ' Liên bang Xô viết cũng chịu trách nhiệm tuần tra canh gác Điện Kremli. (Chú thích của tác giả).

76. Nông dân nghèo khổ.

77. Phong trào Hồi giáo ở Trung Á nổi dậy chống chính quyền Xô-viết ngay từ năm 1917 cho đến thập kỷ 1930.

78. Chi tiết hơn về Đội vệ binh danh dự thuộc Lăng Lenin được kể lại trong cuốn sách Những người lính gác ở vị trí gác số 1 của A. Abramov. (Chú thích của tác giả).

79. Sau này trường đổi tên thành Trường Đại học Sĩ quan chỉ huy (tức Trường Quân sự) mang tên Xô viết Tối cao CHXHCNXVLB Nga (1958-1993), nay là trường Chỉ huy Quân sự Moskva.

80. Nhắc đến cuộc tranh giành quyền lực giữa tổng thống Yeltsin và Xô-viết Tối cao dẫn đến xung đột vũ trang với phần thắng thuộc về Yeltsin.

81. Bộ trưởng Bộ tuyên truyền thông tin của chế độ Đức quốc xã, nổi tiếng về phương châm cứ lặp đi lặp lại lời nói dối thì người ta sẽ tin.

(1) Biểu muội: em họ.

(2) Biểu ca: anh họ.

(3) “Thái muội”: có thể hiểu một cách đơn giản là “nữ lưu manh”.

(4) Thanh: xanh; xích: đỏ; tạc: đen; bạch: trắng.

(1) Zombie: Thây ma sống lại nhờ phù phép. Thú nuôi Zombie là nhân vật trong game “My Pet Zombie”.

(1) Cùng nhau sát cánh bay cao, ý nói tình cảm nam nữ ân ái, tâm đầu ý hợp, mãi không chia lìa.

(2) Đây đủ là “vĩnh kết đồng tâm”, chỉ vợ chồng ân ái, hòa hợp, bên nhau đến già.

(3) Trái ngược với chính khí, gần giống như tà khí.

(4) Bài hát “Từ bỏ” - Nhóm nhạc Yêu.

(1) Đốc chiến: quan sát và đốc thúc trận đánh.

(1) Quạt hòm của Trung Quốc, thường làm bằng gỗ, có thể mở ra, dùng để quạt bếp lò.

(2) “Ngự tỷ” là từ dùng để chỉ một cô gái hội tụ nhiều yếu tố: chín chắn, nho nhã, kiên cường, tự tin, điềm đạm, có trí tuệ, bao dung, có khí chất...

(1) Tào khang (tao khang): người vợ lấy từ lúc còn nghèo khó, ngoài ra , ngoài ra còn chỉ những thứ vô dụng, bị bỏ đi.

(2) Mỗi quan hệ thân thiết, chân thành, không có bất cứ điều gì giấu giếm đối phương. Nhưng ở đây, ý Nhược Nhất muốn nói là hai người đã từng có những lúc không mảnh vải che thân khi ở trước mặt đối phương.

(1) Nường tình khi ra tay.

(1) Khí ma sát: Một loại thể khí như sương mù sinh ra khi con người nhập ma, có thể gây ra rối loạn tinh thần, có thể làm giảm tu vi.

(1) Người có phong thái tài hoa không ai sánh kịp.

(1) Không nói trong khi ăn và ngủ.

(1) Vốn là một câu thơ trong bài “Hiệp khách hành” của Lý Bạch, ở trong bài “Hiệp khách hành” của Lý Bạch, nguyên văn: “Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành”.

(1) Tên một huyết đạo trên mu bàn tay.

(1) Vì Mạc Mặc có cách phát âm là “mò mò”, gần âm với từ sờ, đọc là “mō” nên dễ khiến người ta nghe nhầm.

(2) Tình yêu giữa nữ và nữ.

(1) Mã Cảnh Đào là nam diễn viên Đài Loan, sinh ngày 10/2/1962, anh Đào là nam diễn viên Đài Loan, sinh ngày 16/02/1962, sau khi tốt nghiệp ngành điện ảnh, anh được mời tham gia nhiều bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết Quỳnh Dao như: Tuyệt Kha, Cỏ non bên bờ nước sông trong xanh, Mai Hoa tam lộng...

(1) Chu Bá Thông (周伯通) là một nhân vật có thật trong lịch sử Trung Quốc, ông sống vào cuối thời Bắc Tống, có ảnh hưởng lớn trong việc sáng lập Toàn Chân giáo. Từ sau năm 157, nhiều người biết đến ông như một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung.

(2) Hấp tinh đại pháp là một môn võ công trong tiểu thuyết Kim Dung, người sử dụng môn võ công này có thể hấp thụ nội công của đối thủ, biến nội công của đối thủ thành của mình.

(1) Đoạn trích trong bài “Giang thành tử” của Tô Thức, nhà thơ đời Tống.

(1) Dùng một vật thể để tấn công một thứ gì đó.

(1) Ý là đi thuyền ở nơi không có sóng gió mà cũng lật, quá là xui xẻo.

(2) Quốc họa hay còn gọi là tranh Trung Quốc, là những bức tranh được vẽ trên lụa, giấy Tuyên Thành, có trục cuốn. Quốc họa là hình thức hội họa truyền thống của dân tộc Hán. Đề tài của các bức quốc họa là con người, sông núi, hoa cỏ, chim chóc... thể hiện sự nhận thức của cổ nhân về tự nhiên, xã hội và các lĩnh vực liên quan như chính trị, triết học, đạo đức...

(3) Một loại bút pháp đặc biệt trong thư pháp, giữa nét vẽ có những vết trắng. Phi bạch cũng là một biểu hiện điển hình của sự kết hợp hài hòa giữa hư và thực trong nghệ thuật quan truyền thống của Trung Quốc.

(1) Ví với người không khéo ăn nói hoặc người có tính cách lạnh lùng, ít nói.

(1) Trình Giảo Kim (??? 2025), tên tự Tri Tiết, là công thần Trình Giảo Kim (??? 2025), tên tự Tri Tiết, là công thần khai quốc nhà Đường, 1 trong 24 công thần Lăng Yên các. Câu này chỉ sự việc bất ngờ xảy ra, nằm ngoài dự liệu.

(1) Nguyên văn: kỳ ba, vốn là một loài hoa đẹp quý hiếm, nay thường được dùng để châm chọc những người có hành vi quái đản, khác với người thường.

(1) Từ gốc Hán của “rùa đen” là “ô quy”. “Vụ quy” (ù gu) có âm đọc ô quy”. “Vụ quy” (wù guī) có âm đọc gần giống với “ô quy” (wū guī) nên Nhược Nhất nghe nhầm.

(1) Xem tinh tượng: xem sự sáng tối và vị trí của các ngôi sao để đoán ượng: xem sự sáng tối và vị trí của các ngôi sao để đoán điềm cát hung họa phúc của người và việc.

(2) “Trùng” nghĩa là “mộ”.

(1) Trong tiếng Trung, từ “不要脸” (bùyàoliǎn) nghĩa là không biết xấu hổ, nghĩa mặt chữ là “không cần mặt”.

(1) Ý nói gục đầu xuống ngủ.

(1) Diệt nhi: Cháu.

(188) Chỗ này có lẽ tác giả nhầm lẫn 30 thay vì 50, đoạn dưới nhân vật này kể học lớp 7 vào năm 1972 thì hiện nay phải trên 50 tuổi rồi.

(189) Chuyển di (transference) là hiện tượng trong trị liệu tâm lý khi bệnh nhân coi người tư vấn tâm lý như một người quen thân của mình, thường là nhân vật chính trong câu chuyện của mình hơn là chỉ là người lắng nghe và trợ giúp để tháo gỡ vấn đề, người bệnh có thể nảy sinh những cảm xúc như đối với nhân vật đồng nhất mà có thể ảnh hưởng đến hiệu quả của việc điều trị.

(190) D. Grossman, *Death as a way of life: From Oslo to the Geneva agreement* (Tạm dịch: Chết như là một cách sống: từ hiệp định Oslo đến hiệp định Geneva). New York: Picador, 2004, trang 8.

(191) Như chú thích 204, trang 7.

(192) Như chú thích 204, trang 30.

(193) Như chú thích 204, trang 43.

(194) Như chú thích 204, trang 44.

(195) Lễ hội ngày 25 tháng 3 tưởng nhớ việc Maria được thông báo bà sẽ là mẹ của Chúa Jesus.

(196) D. Grossman, *To the end of the land*, trang 633.

(197) R. Cooke, “David Grossman: “I cannot afford the luxury of despair”” (Tạm dịch: David Grossman: Tôi không đủ sức trang trải cho nỗi tuyệt vọng), *Observer*, 29 tháng tám, 2010.

(198) Avraham Balaban, “The unquenchable bereavement of losing a child” (Tạm dịch: Nỗi đau không thể nào nguôi của việc mất một đứa con), *Haaretz*, 9 tháng 10, 2011.

(199) David Grossman, *Falling out of time* (Tạm dịch: Lạc bước thời gian). Tel Aviv: New Library, 2011, trang 120, 138 – 39. Tiếng Hebrew.

(200) Một dạng tù và, được sử dụng với mục đích tôn giáo, trong đó có lễ Yom Kippur của người Do Thái, xuất hiện nhiều trong Kinh Thánh.

(201) Moshe Amirav, *Jerusalem syndrom: The Palestinian – Israeli battle for the Holy City* (Tạm dịch: Hội chứng Jerusalem: cuộc chiến Palestine – Israel giành giật Thành phố Thiêng). Eastbourne: Sussex Academic press, 2009.

(202) Oz Almog, *The Sabra*.

- (203) Từ gốc: permanent collection, chỉ bộ sưu tập thuộc sở hữu của bảo tàng, thường được trưng bày vĩnh viễn.
- (204) Nhiếp ảnh gia người Israel, sinh năm 1966.
- (205) Nghĩa là chỉ trích kịch liệt.
- (206) Oz Almog, Farewell to “Srulik”: Changing values among the Israel elite (Tạm dịch: Vĩnh biệt “srulik”: những giá trị thay đổi trong giới tinh hoa Israel). Tel Aviv: Zmora-Bitan, 2004.
- (207) David Brooks, “A loud and promised land” (Tạm dịch: vùng đất hứa ồn ào), New York Times, 16 tháng tư, 2009.
- (208) A. Falk, Fratricide in the Holy Land.
- (209) D. Grossman, Death as a way of life.
- (210) Như chú thích 222, E. Shalit, “The relationship between aggression and fear of annihilation in Israel” (Tạm dịch: Mối quan hệ giữa sự hung hăng và nỗi sợ bị hủy diệt của Israel), Political Spsychology số 15 (1994), trang 415 – 34. O. Grosbard, Israel on the couch.
- (211) Y. Ezrahi, Rubber bullets., trang 251.
- (212) D. Grossman, To the end of the land, trang 592.
- (213) D. Grossman, Falling out of time, trang 99.
- (214) Dalia Karpel, “He will return (or not)” (Tạm dịch: Anh ấy sẽ trở về (hoặc không)), Haaretz, 22 tháng 10, 2002. Tiếng Hebrew.
- (215) Almog, The sabra.
- (216) Yaron Peleg, “Heroic conduct: Homoeroticism and the creation of modern, Jewish masculinities” (Tạm dịch: Phẩm chất anh hùng: đồng tính luyến ái và sự tạo thành phẩm chất nam tính của người Do Thái hiện đại), Jewish social studies 13, số 1 (thu 2006), trang 31 – 58.
- (217) Yoram Kaniuk, 1948, trang 113 – 21.
- (218) Viết tắt của chứng rối loạn stress sau sang chấn.
- (219) John Wayne (1907 – 1979): Diễn viên, đạo diễn người Mỹ nổi tiếng với thể loại phim cao bồi.
- (220) Karpel, sđd.
- (221) Đài tưởng niệm thực chất là hai hồ nước được xây dựng trên chính vị trí của hai tòa nhà bị đánh sập, nay đã không còn. Kiến trúc sư đặt tên cho

hai hồ này như vậy ý nói chúng phản chiếu (reflecting) khoảng trống nơi hai tòa tháp từng hiện diện (absence), nhưng cũng là nơi du khách đến đây để chiêm nghiệm (một nghĩa khác của reflecting, ở đây có phép đa nghĩa) về sự vắng mặt này, cũng là về cái vô thường, cõi chết, biến mất.

(222) Dan Senor và Saul Singer, Quốc gia khởi nghiệp: Câu chuyện thần kỳ về nền kinh tế Israel. New York: Twelve, 2009.

(223) Almog, The sabra, trang 234.

(224) Bruno Boccara, “Policy making and its psychoanalytic underpinnings” (Tạm dịch: Làm chính sách và nền tảng phân tâm học của nó). www.socioanalyticdialogue.org.

(1) Tiếng Hebrew là bar mitzvah. Nghi lễ được tổ chức đánh dấu thời điểm trưởng thành cho trẻ em đến tuổi 13. Lễ dành cho bé trai là bar mitzvah (bar nghĩa là con trai), cho bé gái là bat mitzvah. Mitzvah có nghĩa là điều răn.

(2) Holocaust: là cuộc diệt chủng do Đức Quốc xã tiến hành và dẫn tới cái chết của khoảng 6 triệu người Do Thái. Một số nhà sử học sử dụng định nghĩa này bao gồm cả 5 triệu nạn nhân không phải Do Thái thiệt mạng vì các cuộc thảm sát của Đức Quốc xã, đưa tổng số nạn nhân lên con số 11 triệu người.

(3) Khoảng 45 mét.

(4) Thị trấn Do Thái nhỏ.

(5) Chỉ vị cứu tinh đến giải phóng dân tộc Do Thái.

(6) Lễ Vượt Qua (hay còn gọi là lễ Quá Hải) là lễ quan trọng nhất của người Do Thái, kéo dài một tuần trong khoảng tháng 3 hoặc 4 dương lịch. Lễ được cử hành như một cuộc tưởng niệm nhằm giúp mỗi người sống lại kinh nghiệm của cha ông đã giải phóng mình khỏi ách nô lệ của Ai Cập xưa kia.

(7) Năm 1917, ngoại trưởng Anh Arthur Balfour tuyên bố công nhận vùng đất Palestine là đất của người Do Thái.

(8) Chỉ những cuộc thảm sát người Do Thái của Nga hoàng.

(9) Diaspora: chỉ người Do Thái phải bỏ xứ Israel lang thang phiêu bạt kể từ thế kỷ VI trước Công Nguyên. Ở đây ý nói họ đã quay về Israel.

- (10) Ngày nghỉ hàng tuần bắt đầu trước lúc mặt trời lặn vào thứ Sáu cho đến trước khi mặt trời lặn vào thứ Bảy.
- (11) Lễ Đền tội, diễn ra vào tháng thứ 7, ngày thứ 10.
- (12) Khu chợ người Hồi giáo.
- (13) Những món ăn của người Hồi giáo.
- (14) Vì diễn ra ngay vào ngày lễ này nên nó được đặt tên như vậy.
- (15) Ở đây tác giả chơi chữ, từ gốc college còn có nghĩa lóng là nhà tù, sẽ liên quan đến phần tác giả được “thả” ra ở cuối đoạn này.
- (16) Người Do Thái được sinh ra ở Israel.
- (17) Chủ nghĩa Zion là một hình thức của chủ nghĩa dân tộc của người Do Thái và văn hóa Do Thái, ủng hộ một nhà nước quốc gia Do Thái trong lãnh thổ được xác định là vùng đất Israel. Chủ nghĩa Zion ủng hộ người Do Thái phát huy bản sắc Do Thái của họ và chống lại sự đồng hóa người Do Thái vào các xã hội khác cũng như ủng hộ việc trở lại của người Do Thái Israel, như cho người Do Thái được giải thoát khỏi sự phân biệt đối xử chống người Do Thái, trục xuất và bức hại đã xảy ra trong các xã hội khác.
- (18) Ý chỉ cánh hữu và cánh tả. Sau này tác giả nói rất nhiều về sự tồn tại song song của hai phe này trong bản đồ chính trị Israel.
- (19) Là phương pháp rút gọn dữ liệu, tìm mối liên quan giữa các biến liên tục, nhóm các biến có liên quan...
- (20) Hermann Rorschach (1884 - 1922), nhà tâm thần học, nhà phân tâm học nổi tiếng theo trường phái Freud Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng với thí nghiệm để đối tượng thí nghiệm quan sát một bức tranh có những vết dầu mực loang đối xứng. Thông qua miêu tả của đối tượng thí nghiệm về bức tranh họ liên tưởng thấy được, người ta rút ra kết luận về tính cách và những ham muốn trong vô thức của họ.
- (21) Trong trường hợp này nó có nghĩa là “ngay / chính xác là bây giờ”.
- (22) Do Thái Đông Âu.
- (23) Viết tắt của Weapon of mass destruction: Vũ khí hủy diệt hàng loạt.
- (24) Tên gọi chung cho cuộc nổi dậy của người Palestine chống người Israel.
- (25) Phỏng vấn trực tiếp Tom Segev, tháng 8 – 2005. (TG)

- (26) Phỏng vấn trực tiếp Emanuel Berman, năm 2005. (TG)
- (27) Martin Fletcher, *Walking Israel: A Personal Search for the Soul of a Nation* (Tạm dịch: Rong ruổi miền Israel: Cuộc tìm kiếm tâm hồn đất nước của một cá nhân). New York: St. Martin's Press, 2010.
- (28) Ethan Bronner, "An Israeli Novelist Writes of Pain, Private and Public," (Tạm dịch: Tiểu thuyết gia Israel viết về nỗi đau, cá nhân và công chúng), *New York Times*, 16 tháng 11, 2010.
- (29) Một loại rượu nho đỏ.
- (30) Một dòng người Do Thái hiện chiếm số đông những người Do Thái.
- (31) R. Cramer, *How Israel lost: The four questions* (Tạm dịch: Israel đã mất mát như thế nào: bốn câu hỏi). New York: Simon & Schuster, 2004.
- (32) Viết tắt của Special Weapon And Tactics: Đội chiến thuật và vũ khí đặc biệt, là một đơn vị chiến thuật ưu tú trong các cơ quan thi hành pháp luật, được đào tạo để thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm nằm ngoài khả năng của cảnh sát thông thường.
- (33) Ý chỉ những người cánh tả tự do, đặc biệt cảm thông và đấu tranh cho những tầng lớp thiệt thòi.
- (34) David Biale, *Power and powerlessness in Jewish history* (Tạm dịch: Quyền lực và bất lực trong lịch sử Do Thái). New York: Schocken Books, 1986, tr. 39.
- (35) Là tổ chức đầu tiên có trách nhiệm về vấn đề nhập cư và tiếp nhận người Do Thái, từ Diaspora đến Palestine.
- (36) Khoảng 27 mét.
- (37) Một tổ chức phi chính phủ tại Israel, mục tiêu phản đối và giám sát hoạt động xây dựng các khu định cư của chính quyền Israel.
- (38) Kiểu hành hình của bọn phân biệt chủng tộc Mỹ với những người da đen.
- (39) Mũ đàn ông Do Thái đội khi cầu nguyện.
- (40) Thủ tướng Rabin có một sự nghiệp quân sự lẫy lừng trước khi làm thủ tướng, ông cũng là người đồng nhận giải Nobel hòa bình cùng Shimon Peres và Yasser Arafat.

- (41) Từ gốc: sociopath, chỉ những người rối loạn nhân cách, chống đối xã hội, có những hành vi bất chấp luật pháp, tập tục, quyền lợi... của xã hội.
- (42) Thuật ngữ có ý nghĩa khác nhau trong Kinh Thánh và trong đời sống chính trị. Trong Kinh Thánh, từ này biến đổi theo thời gian, chủ yếu về vấn đề biên giới và phạm vi lãnh thổ.
- (43) Được luật pháp Israel công nhận là ban rabbi tối cao về đời sống tâm linh tôn giáo Do Thái ở Israel.
- (44) Tiếng Yiddish: Cái mộng.
- (45) C. Kluckhohn và H. A. Murray, Personality in nature, society and culture (Tạm dịch: Tính cách trong tự nhiên, xã hội và văn hóa), New York: Alfred Knopf, 1948.
- (46) Raphael Patai, The Arab Mind (Tạm dịch: Tâm thức người Ả Rập), Long Island City, N.Y: Hatherleigh Press, 2002.
- (47) Phỏng vấn trực tiếp Yaron Ezrahi, 12 tháng 8, 2005.
- (48) Theo www.jewpi.com
- (49) Từ gốc: computer worm, giống như virus nhưng sức phá hoại lớn hơn, có thể tự tái tạo.
- (50) Một hình ảnh đối lập lại với bờ câu hòa bình.
- (51) Ở đây, tác giả áp dụng thuyết về sáu cấp độ khoảng cách trong các mối quan hệ xã hội. Đây là một học thuyết chưa được chứng minh nói rằng thế giới rất nhỏ bé, bất cứ ai trên hành tinh này cũng kết nối với người khác trong một chuỗi liên kết với nhau, xa nhất là cần tới sáu mối trung gian để liên hệ được với nhau. Có thể thấy rõ hơn về thuyết này trong các mạng xã hội như Facebook, Linkdle...
- (52) David Biale, sdd, 28.
- (53) Qua nhiều vụ tàn sát, hủy diệt, nhiều người Do Thái đã cải sang đạo khác, một số người thì không.
- (54) M. Botticini và Z. Eckstein, The chosen few: How education shaped Jewish history, 70 - 1492 (Số ít được lựa chọn: Giáo dục hình thành nên lịch sử Do Thái như thế nào, 70 – 1492). Princeton, N.J.: Princeton University, 2012.

- (55) B. Beit-Hallahmi, Original sins: Reflections on the history of Zionism and Israel (Tạm dịch: Tội tổ tông: Vài suy nghĩ về lịch sử chủ nghĩa Zion và Israel). Northampton, Mass: Interlink Publishing Group, 1998.
- (56) Như chú thích 53.
- (57) Tom Segev, One Palestine, Complete: Jew and Arabs under the British mandate (Tạm dịch: Một Palestine, trọn vẹn: người Do Thái và người Ả Rập dưới chế độ ủy trị của Anh). New York: Picador, 2001, trang 1.
- (58) Từ gốc: Mayflower, tên của một chiếc thuyền buồm chở những người theo đạo Ki tô độc lập với Anh giáo từ vùng Trung nước Anh di cư đến Hoa Kỳ để bắt đầu một cuộc sống mới vào năm 1620. Từ đó, cái tên Mayflower được coi là biểu tượng chỉ sự di dân từ châu Âu sang Hoa Kỳ. Nhiều gia đình quyền quý ở Mỹ hiện nay đều mong muốn xem xét tổ tiên mình nằm trong số những người trên con tàu đó.
- (59) Beit-Hallahmi, sđd, trang 77.
- (60) Như chú thích 57.
- (61) George Orwell, nhà văn Anh với những tác phẩm nổi tiếng như Chuyện ở nông trại (Animal Farm) 1984...
- (62) Theo www.jerusalemofgold.co.il.
- (63) Moshe Amirav, Jerusalem syndrome: the Palestinian – Israeli battle for the Holy city (Tạm dịch: Hội chứng Jerusalem: cuộc chiến Palestine – Israel giành lại thành phố Thiêng). Eastbourne: Sussex Academic Press, 2009.
- (64) Tiếng Anh: the facts on the ground.
- (65) Sergio DellaPergola, “Sergio DellaPergola vs. the author of “Voodoo Demographics”” (Tạm dịch: Sergio DellaPergola vs. tác giả cuốn “Nhân khẩu học voodoo”), Azure Online 27 (Đông năm 2007).
- (66) Cảng Jaffa.
- (67) Martin Fletcher, sđd, trang 753.
- (68) Nurit Gerzt, Captive of a dream: National myth in Israeli culture (Tạm dịch: Truy tìm một giấc mộng: huyền thoại dân tộc trong văn hóa Israel). Tel Aviv: Amoved publishers Ltd., 1995, bản tiếng Hebrew.

(69) Ý nói về Sáng kiến phòng thủ chiến lược được Reagan giới thiệu vào năm 1983, bị đặt tên nhại là Chiến tranh giữa các vì sao, tên một bộ phim nổi tiếng của Mỹ, vì Reagan xuất thân là một diễn viên Hollywood. Đây là một dự án quốc phòng sẽ sử dụng các hệ thống có căn cứ trên không gian và mặt đất để bảo vệ Hoa Kỳ khỏi các cuộc tấn công bằng tên lửa hạt nhân liên lục địa chiến lược và không loại trừ sẽ được phát triển thêm phòng thủ trước khả năng tấn công từ ngoài vũ trụ.

(70) Một thành phố cảng ở đồng bằng duyên hải miền nam Israel.

(71) Một nhánh Do Thái giáo chính thống, còn có tên tiếng Việt là Hà Tây Đức.

(72) Martin Fletcher, sdd, trang 753.

(73) Một cuộc thăm hỏi gia đình họ hàng thân thiết vừa có người qua đời.

(74) Tiếng Đức, nghĩa là “Đêm của những mảnh vỡ”, là cuộc tàn sát người Do Thái diễn ra trên hầu khắp lãnh thổ nước Đức và một phần nước Áo, xảy ra vào đêm mùng 9 rạng mùng 10 tháng 11 năm 1938 (đêm đó, những người công dân Đức được toàn quyền tra tấn, cưỡng hiếp hoặc giết người Do Thái) và diễn ra đến sáng ngày hôm sau, những mảnh vỡ kính rải rác đầy đường phố nơi có những cửa hiệu và chỗ ở của người Do Thái. Đây là khởi đầu của cuộc tàn sát chủng tộc Holocaust.

(75) Cộng đồng người Do Thái ở Palestine tiền nhà nước Do Thái.

(76) Tom Segev, sdd.

(77) Chỉ những nhóm tộc người nói chung ngôn ngữ Semitic, trong đó tiếng Hebrew, tiếng Ả Rập.

(78) Avner Falk, *Fratricide in the Holy Land: A psychoanalytic view of the Arab – Israeli conflict* (Tạm dịch: Huynh đệ tương tàn trên Đất Thánh: xung đột Ả Rập – Israel nhìn từ phân tâm học). Madison WI: University of Wisconsin Press, 2010.

(79) Martin Fletcher, sdd, trang 635.

(80) Yael S. Feldman, *Glory and Agony: Isaac’s Sacrifice and National Narrative* (Tạm dịch: Vinh quang và đau đớn: Sự hi sinh của Isaac và câu chuyện dân tộc). Stanford, Calif.: Stanford University Press, 2010.

(81) Hãng hàng không lớn nhất của Israel.

- (82) Nhà tư bản, nhà đầu tư, nhà bất động sản, ngôi sao truyền hình và là người viết sách nổi tiếng ở Mỹ, hiện đang chạy đua vào chức Tổng thống Mỹ. Trong tay ông hiện có nhiều tòa cao ốc nổi tiếng ở Mỹ.
- (83) Tạm dịch: Kinneret của tôi. Kinneret là tên biển hồ Galilee.
- (84) Nằm phía tây nam nước Đức, được bao bọc phía tây và nam bởi thung lũng sông Rhine.
- (85) Thành phố của Áo, nổi tiếng với những khu phố cổ và những núi được xếp hạng di sản thiên nhiên thế giới.
- (86) E. Ben-Ari và Y. Bilu, Grasping land: Space and place in contemporary Israeli discourse and experience (Tạm dịch: Vùng đất ham hố: Không gian và nơi chốn trong diễn ngôn và trải nghiệm của người Israel). Albany, N.Y.: State University of New York Press, 1997.
- (87) Israel Vĩ đại hơn.
- (88) Sidra DeKoven Erzahi, “To what shall I compare you?: Jerusalem as ground zero of the Hebrew imagination” (Tạm dịch: Ta sẽ so sánh người là gì: Jerusalem như là mảnh đất hoang vu trong trí tưởng tượng Hebrew.). PLMA 122, số 1, (Tháng 1 năm 2007).
- (89) Avner Falk, sđd.
- (90) H. Kohut, The analysis of the self (Tạm dịch: Phân tích bản thân). New York: International Universities Press, 1971.
- (91) Sidra DeKoven Erzahi, sđd.
- (92) Hay còn được viết là Judah Halevi (1075 - 1141): nhà thơ, nhà vật lý học Do Thái người Tây Ban Nha.
- (93) Hayyim Nahman Bialik (1873 - 1934): nhà thơ Do Thái, được coi là nhà thơ của dân tộc Israel.
- (94) Gershon Rivlin, The Temple Mount is in our hand: Report from general Motta Gur (Tạm dịch: Núi Đền trong tay chúng ta: Báo cáo của tướng Motta Gur). Tel Aviv: Maarachot, 1973, trang 317, tiếng Hebrew.
- (95) Y. Erzahi, Rubber bullets: Power and conscience in modern Israel (Tạm dịch: Đạn cao su: Sức mạnh và ý thức trong Israel hiện đại). Berkeley: University of California press, 1998.

- (96) L. Eisenberg, Traditions and transition in Israel studies (Tạm dịch: Truyền thống và sự dịch chuyển trong nghiên cứu Israel). Albany: State University of New York press, 2003.
- (97) Theo www.jewpi.com.
- (98) Tên tiếng Anh: bipolar disorder hay manic-depressive disorder: Người bị chứng này có lúc “high” (manic) nghĩa là vui vẻ quá mức; và có lúc “low” (depression) nghĩa là buồn rầu đến mức tê liệt cơ thể. Ý nghĩ, cách làm việc, xử sự bất thường... nằm ngoài sự kiểm soát của người bệnh và thường gây ra những khó khăn trong công việc cũng như giao tiếp bình thường. Trạng thái “vui” nếu không được chữa trị sẽ trở thành tình trạng hoang tưởng (psychotic).
- (99) Tom Segev, The seventh million: the Israelis and Holocaust (Tạm dịch: 7 triệu: người Israel và Holocaust). New York: Picador, 2000.
- (100) Anwar Sadat (1918 – 1981): Tổng thống thứ ba của Ai Cập (1970 – 1981).
- (101) Nhà tâm lý học nổi tiếng sinh ở Áo năm 1913, mất năm 1981.
- (102) B. Susser và C. Liebman, Choosing Survival: strategies for a Jewish future (Tạm dịch: Lựa chọn sống sót: những chiến lược cho một tương lai Do Thái). Oxford: Oxford University press, 1997.
- (103) David Grossman, To the end of the land (Tạm dịch: Nơi tận cùng của đất). New York: Knopf, 2010, trang 376.
- (104) Israel Defense Forces: Lực lượng quốc phòng Israel.
- (105) Liên thể ái kỷ (narcissism continuum) đi từ khỏe mạnh đến ổn định, rồi hủy diệt và cuối cùng là bệnh lý.
- (106) T. Friedman, From Beirut to Jerusalem (Từ Beirut đến Jerusalem). New York: Anchor Books, 1990, trang 126.
- (107) Tom Segev, One Palestine, complete.
- (108) Trên đường chạy trốn khỏi Ai Cập, người Do Thái bị những chiến binh Amalek chặn đánh.
- (109) Tom Segev, One Palestine, complete, trang 292.
- (110) Tom Segev, One Palestine, complete, trang 291.

- (111) N. Gertz, *Myth in Israel: Captive of a dream* (Tạm dịch: Huyền thoại ở Israel: truy lĩnh một giấc mơ). Portland, Ore: Vallentine Mitchell, 2000.
- (112) Một cuộc thăm sát người Do Thái dưới thời Nga hoàng.
- (113) Tom Segev, *One Palestine, compete*, trang 325.
- (114) Oz Almog, *The sabra: the creation of New Jew* (Tạm dịch: Sabra: Người Do Thái mới). Berkeley: University of California press, 2000.
- (115) O. Grossbard, *Israel on the couch: the psychology of the peace progress* (Tạm dịch: Israel trong phòng mạch: tâm lý trong tiến trình hòa bình). New York: State University of New York press, 2000.
- (116) Nguyên văn: shoot the messenger (giết người đưa tin), một thành ngữ chỉ việc đổ lỗi cho người đưa tin xấu chứ không phải là người gây ra lỗi.
- (117) Esther là hoàng hậu người Do Thái của vua Ba Tư Ahasuerus. Câu chuyện về việc bà đã cứu dân tộc Do Thái là nền tảng cho một lễ hội truyền thống của người Do Thái, lễ Purim. Ngày mà kẻ thù dự định tuyệt diệt dân Do Thái được lấy làm ngày lễ Purim nhằm tưởng nhớ bà.
- (118) Y. Erzahi, *Rubber Bullets*.
- (119) B. Beit-Hallahmi, sđd.
- (120) Báo Jerusalem Post, 31 tháng năm, 2010.
- (121) Yael Shilo, phỏng vấn trực tiếp.
- (122) Pogrom là một cuộc nổi loạn bạo lực nhằm để khủng bố hay tàn sát một nhóm dân tộc hay nhóm người theo đạo thiểu số, đặc biệt là nhằm vào người Do Thái.
- (123) Amos Oz, *A tale of love and darkness* (Tạm dịch: Chuyện tình và bóng tối). New York: Harcourt, 2003, trang 14..
- (124) Kibbutz theo tiếng Do Thái có nghĩa là “tổ hợp” - một hình thức tổ chức kinh tế nông - công nghiệp nông thôn độc nhất vô nhị trên thế giới đang tồn tại ở Israel.
- (125) Một người học, người tập sự trong ngôi trường Do Thái chính thống giáo.
- (126) Amos Oz, sđd, trang 485.
- (127) A. Falk, sđd, trang 247.

- (128) Gideon Levy, “A (second) passport for every worker” (Tạm dịch: Hộ chiếu (thứ hai) cho mọi công nhân), Haaretz, 2 tháng Sáu, 2011. Tiếng Hebrew.
- (129) Nguyên là một pháo đài cổ xưa của người Do Thái nằm ở phía tây nam Biển Chết, nay thuộc lãnh thổ Israel. Pháo đài nằm trên vùng đất cao, vách đá thẳng đứng.
- (130) Y. Kaniuk, Adam Ben Kelev. Tel Aviv: Sifriat Poalim, 1969. Tiếng Hebrew.
- (131) Richard Strauss (1864 - 1949): Nhà soạn nhạc giao hưởng nổi tiếng người Đức.
- (132) Ở đây chúng tôi dùng cách cấu tạo từ như Hán gian, Việt gian.
- (133) Tom Segev. The seventh million, trang 4.
- (134) Một loại thuốc gây ảo giác.
- (135) Ka-Tzetnik, Tzofan-Edma. Bnei Brak, Israel: Hakibbutz Hameuchad, 1987, trang 25-26. Tiếng Hebrew.
- (136) Tom Segev, The seventh million, trang 196.
- (137) H. Yablonka, The state of Israel vs. Adolf Eichmann (Tạm dịch: Nhà nước Israel và Adolf Eichmann). Tel Aviv: Yediot Ahronot, 2001, trang 49-59. Tiếng Hebrew.
- (138) Tom Segev, The seventh million, trang 117.
- (139) Như chú thích 146, trang 97-98.
- (140) Ý chỉ Đêm kính vỡ.
- (141) Khái niệm trong triết học và nghệ thuật, là tác động mang tính cảm xúc của bi kịch đối với người xem, thông qua nỗi lo sợ và thương cảm mà bi kịch nảy sinh ra những tác động thanh lọc tâm hồn, tinh thần con người.
- (142) G. Hausner, The Jerusalem Trial (Tạm dịch: Vụ xét xử tại Jerusalem). Tel Aviv: Beit Lohamei Hagetaot và Hakinnutz Hameuchad, 1980, trang 245, 327.
- (143) H. Guri, Facing the glass booth: the Jerusalem trial (Tạm dịch: Đối mặt trong buồng kính: Vụ xét xử tại Jerusalem). Tel Aviv: Hakibbutz Hameuchad, 1962, trang 73.

- (144) H. Yablonka và O. Cummings, *Survivors of the Holocaust: Israel after the war* (Tạm dịch: Những nạn nhân sống sót của vụ Holocaust: Israel sau chiến tranh). New York: New York University press, 1999.
- (145) Một hoạt động ở trường cho trẻ. Trẻ mang đến lớp một đồ vật và kể chuyện về nó.
- (146) Nghi lễ đánh dấu sự thay đổi địa vị xã hội có trong nhiều tôn giáo, ở đạo Do Thái có thể là lễ Bar Mitzvah.
- (147) D. Grossman, “The carrier pigeon of the Holocaust” trong *Death as a way of life* (Tạm dịch: Bồ câu đưa thư trong Holocaust; Chết như là một cách sống). Tel Aviv: Hakibbutz Hameuchad, 2003, trang 23. Tiếng Hebrew.
- (148) Steven Erlanger, “New museum, putting a human face on the Holocaust, opens in Israel” (Tạm dịch: Bảo tàng mới trưng bày những khuôn mặt người trong Holocaust, mở cửa ở Israel). *New York Times*, 16 tháng ba, 2005, A1.
- (149) Yaron London, phỏng vấn trực tiếp, 2014.
- (150) Yoram Kaniuk, 1948. Tel Aviv: Miskal – Yedioth Ahronoth Books và Chemed Books, 2010, trang 25. Tiếng Hebrew.
- (151) Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem* (Tạm dịch: Eichmann ở Jerusalem). New York: Penguin Books, 1994, trang 118.
- (152) Tom Segev, *The seventh million*, trang 196.
- (153) D. Ben-Gurion, *The reviewed state of Israel* (Tạm dịch: Nhà nước Israel mới). Tel Aviv: Am Oved, 1969, trang 546.
- (154) Avraham Shapira, *The seventh day* (Tạm dịch: Ngày thứ bảy). London: Andre Deutsch, 1970, trang 160.
- (155) Tom Segev, *The seventh million*, trang 392.
- (156) D. Bar-On và O. Selah, “The vicious circle between relating to reality and relating to the Holocaust among young Israelis” (Tạm dịch: Vòng luẩn quẩn giữa liên hệ với thực tế và với Holocaust trong giới trẻ Israel), báo cáo nghiên cứu. Beer Sheva, Israel: Ben-Gurion University, Khoa Nghiên cứu hành vi, 1990, trang 39.

- (157) Y. Oron, Jewish – Israeli identity (Tạm dịch: Danh tính Do Thái – Israel). Tel Aviv: Kibbutz College School of Education, 1992, trang 58.
- (158) Gideon Alon, “Begin: If Iraq tries again to build a nuclear reactor, we will act against it” (Tạm dịch: Begin: Nếu Iraq cố xây dựng nhà máy phản ứng hạt nhân một lần nữa, chúng ta sẽ ra tay ngăn chặn), Haaretz, 10 tháng 6 năm 1981, trang nhất.
- (159) Trại hủy diệt của Đức Quốc xã ở Ba Lan.
- (160) Trích dẫn trong The seventh million của Tom Segev.
- (161) D. Grossman, “The carrier pigeon of the Holocaust”, trang 22.
- (162) O. Grosbard, Israel on the couch, trang 35.
- (163) Arendt, Eichmann in Jerusalem.
- (164) Ghetto: Là từ để mô tả khu vực mà người Do Thái buộc phải sống.
- (165) Bar-Yosef Yehoshua, “On the Kfar Kassem Incident” (Tạm dịch: Tại sự kiện Kfar Kassem), Davar, 18 tháng 12, 1956, trang 2. Trích dẫn trong The seventh million của Tom Segev.
- (166) Sự kiện diễn ra vào ngày 16/9/1982.
- (167) D. Rabikowitz, “You dont kill a baby twice” (Tạm dịch: Bạn không giết hai lần một đứa trẻ), True love. Tel Aviv: Hakibbutz Hameuchad, 1987, trang 64.
- (168) Amos Oz, “Mr. Prime Minister, Hitler is already dead” (Tạm dịch: Thưa ngài thủ tướng, Hitler đã chết rồi), Yediot Ahronot, 21 tháng Sáu, 1982, trang 6. Tiếng Hebrew.
- (169) Tom Segev, The seventh million, trang 401.
- (170) Luật chống người Do Thái, được toàn Đại hội biểu quyết, ra đời trong Đại hội Đảng thường niên của Đảng Đức Quốc xã năm 1935 tại thành phố Nuremberg, tuyệt đối cấm người gốc Do Thái không được mang quốc tịch Đức, tuyệt đối cấm những liên hệ hôn phối hay tình cảm giữa người gốc Do Thái và người chủng tộc “Aryens” (người Đức thuần giống).
- (171) Bar-On và Selah, sdd.
- (172) Tom Segev, The seventh million, trang 4.
- (173) Hành hình kiểu Linsơ: Kiểu hành hình man dợ, tàn ác đối với những người da đen châu Mỹ, từng kéo dài khắp các bang của nước Mỹ.

(174) Theo www.haaretz.co.il.

(175) Từ cảm thán, nguồn gốc tiếng Yiddish, tương đương với Chúa ơi, Trời ơi.

(176) Từ cảm thán, tiếng Yiddish, tương đương với Mẹ kiếp, Chó chết.

(177) D. Rosenblum, Israeli Blues (Tạm dịch: Những nỗi buồn Israel). Tel Aviv: Am Oved, 1998, trang 95. Tiếng Hebrew.

(178) Dina Porat, An Entangled leadership: the Yishuv and the Holocaust 1942 – 1945 (Tạm dịch: Lãnh đạo lúng túng: Yishuv và Holocaust 1942 - 1945). Tel Aviv: Am Oved Publishers, 1987, trang 65 – 66. Tiếng Hebrew.

(179) Judd Ne'eman, “The tragic sense of Zionism: Shadow cinema and the Holocaust” (Tạm dịch: Cảm thức bi kịch về chủ nghĩa Phục quốc Do Thái: Shadow Cinema và Holocaust), Shofar: An Interdisciplinary journal of Jewish studies 24, số 1, (Thu năm 2005) trang 22 – 36.

(180) Daniel Boyarin, Unheroic conduct: the rise of heterosexuality and the invention of the Jewish man (Tạm dịch: Thử tìm hiểu sự nổi dậy của chứng dị tính luyến ái và phát minh của người Do Thái). Berkeley: University of California press, 1997. Raz Yosef, Beyond flesh: Queer masculinities and nationalism in Israeli cinema (Tạm dịch: Vượt ngoài xác phàm: Tính nam kỳ quặc và chủ nghĩa dân tộc trong điện ảnh Israel). New Brunswick, N.J., và London: Rutgers University press, 2004

(181) Y. Kaniuk, Adam Ben Kelev, trang 177.

(182) Adi Hagin, “Israelis in Germany: Choosing to live in a country with an awful history, but where you can survive” (Tạm dịch: Những người Israel ở Đức: Chọn sống ở một đất nước với lịch sử khủng khiếp nhưng lại là nơi có thể tồn tại), Markerweek, 9 tháng Tám, 2011. Tiếng Hebrew.

(183) Don Handelman, Models and mirrors: towards an anthropology of public events (Tạm dịch: Mẫu và gương: theo một thuyết nhân chủng học về những sự kiện đại chúng). Cambridge, Anh: Cambridge University press, 1990.

(184) Từ tiếng Anh: the unthought known, là thuật ngữ tâm lý học được nhà tâm lý Christopher Ballos sử dụng lần đầu tiên năm 1987.

(185) Y. Ezrahi, Rubber bullets.

- (186) Yehuda Elkana, “For forgetting” (Tạm dịch: Để mà quên), Haaretz, 2 tháng Ba, 1998. Tiếng Hebrew.
- (187) Tom Segev, The seventh million, trang 504.
- (225) Tom Segev, 1967, Israel, the war and the year that transformed the Middle East (Tạm dịch: 1967, Israel, chiến tranh và một năm rung chuyển Trung Đông). New York: Metropolitan Books, Henry Holt, 2005, trang 494.
- (226) Như chú thích 240, trang 501.
- (227) Ethan Bronner và Isabel Kershner, “Israel facing a seismic rift over role of women” (Tạm dịch: Người Israel đang phải đối mặt với một cơn chấn động chôn vùi vai trò của phụ nữ), New York Times, 14 tháng Một, 2012.
- (228) Luật tôn giáo của người Do Thái.
- (229) Yael S. Feldman, Glory and Agony.
- (230) Tiếng Aram: Việc trời.
- (231) A. B. Yehoshua, “From myth to history” (Tạm dịch: Từ huyền thoại đến lịch sử), AJS review, 28 tháng Một, 2004, trang 210.
- (232) Là người Israel thời xưa, phân biệt với Israel hiện đại.
- (233) Feldman, Glory and Agony, trang 141.
- (234) Haim Be’er, “Haesh Vehaetzim”, Al Tishlah Yadkha el Hana’ar. Jerusalem: Keter, 2002, trang 11. Tiếng Hebrew.
- (235) Jeffrey Goldberg, “Among the Settlers: Will they destroy Israel?” (Tạm dịch: Người định cư: Họ sẽ tiêu diệt Israel?), New Yorker, 31 tháng Năm, 2004.
- (236) Evyatar Banai, “Avot Ubanim”, NMC Music Ltd., 1997. Tiếng Hebrew.
- (237) Sigmund Freud, “Remembering, repeating and working-through” (Tạm dịch: Nhớ, lặp lại và giải quyết), Standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud. London: Hogarth press, 1953 – 74, 12, trang 147 – 56.
- (238) Falk, Fratricide in the Holy Land, trang 19.
- (239) T. Friedman, www.nytimes.com.

- (240) D. Grossman, Death as a way of life, trang 41.
- (241) Avener Falk, Moshe Dayan, the man and the legend: a psychoanalytical biography (Tạm dịch: Moshe Dayan, con người và huyền thoại: tiểu sử phân tâm học). Tel Aviv: Sifriyat Maariv, 1985. Tiếng Hebrew.
- (242) Feldman, Glory and Agony, 145.
- (243) Trí thức hóa là một trong những cơ chế phòng vệ tâm lý theo quan điểm của Freud, là quá trình chủ thể tách cảm xúc của bản thân ra khỏi một vấn đề nào đó và tập trung vào trên phương diện trí thức, hiểu biết về vấn đề đó thay vì là tập trung vào thực tế. Trí thức hóa bảo vệ bản thân chống lại sự lo âu bằng cách ngăn chặn những cảm xúc có liên quan đến vấn đề mà chúng ta đang đối mặt.
- (244) Meduzot, kịch bản và đạo diễn: Etgar Keret. Tel Aviv: Lama Films, 2007.
- (245) Trong Do Thái giáo, từ này chỉ Chúa, dịch nguyên nghĩa là Danh Chúa.
- (246) Joseph Hodara, “Does Israel have a future? In-depth and clear” (Tạm dịch: Phân tích sâu sắc và sáng tỏ: Israel có một tương lai?), Haaretz, 20 tháng hai, 2012. Tiếng Hebrew.
- (247) R. Patai, The Arab Mind (Tạm dịch: Tâm thức Ả Rập). Long Island City, N. Y.: Hatherleigh press, 2002.
- (248) A. Falk, Fratricide in the Holy Land. O. Grosbard, Israel on the couch. Mira M. Sucharov, The international self: psychoanalysis and the search for Israeli – Palestinian peace (Tạm dịch: Bản ngã phổ quát: phân tâm học và cuộc kiếm tìm hòa bình Israel – Palestine). Albany: State University of New York press, 2006.
- (249) Kê dịch thời xưa của người Do Thái ở nam Israel.
- (250) Sei Rachlevsky, “Netanyahu Must Not Demolish the Strategic Alliance with U.S.” (Tạm dịch: Netanyahu không được xóa sổ liên minh chiến lược với Mỹ), Haaretz, 21 tháng Hai, 2012.
- (251) Ethan Bronner, “Israel Senses Bluffing in Iran’s Threats of Retaliation” (Tạm dịch: Israel cảm thấy chuyện lừa gạt trong những cơ trả

đũa của Iran), New York Times, 26 tháng Một, 2012.

(252) Thomas Friedman, “Bibi and Barack, the Sequel” (Tạm dịch: Bibi và Barack, tiếp theo), New York Times, 3 tháng 12, 2013, www.nytimes.com.

(253) Jeffrey Goldberg, “The crisis in US – Israel relations Is officially here,” (Tạm dịch: Khủng hoảng Mỹ - Israel chính thức là ở đây), Atlantic, 28 tháng 10, 2014, www.theatlantic.com.

(254) Meron Benvenisti, Intimate Enemies: Jews and Arabs in a Shared Land (Tạm dịch: Những kẻ thù thân thiết: Người Do Thái và người Ả Rập ở đất Shared). Berkeley: University of California press, 1995. Shmuel Rosner, “The one-state problem” (Tạm dịch: Vấn đề một nhà nước), New York Times, 6 tháng ba, 2012, latitude.blogs.nytimes.com.

(255) Abba Eban (1915 – 2012): nhà ngoại giao, chính trị gia của Israel.

(256) Tên gọi khác của hiệp định Oslo.

(257) Sucharov, International Self.

(258) Thomas L. Friedman, “Lessons from Tahrir Square” (Tạm dịch: Bài học từ quảng trường Tahrir), New York Times, 24 tháng Năm, 2011.

(259) Jeffrey Goldberg, “Goldblog is a pro - J Street Blog” (Tạm dịch: Goldblog thân với J Street blog), Atlantic, 28 tháng Ba, 2011.

(260) Peter Beinart, The Crisis of Zionism (Tạm dịch: Khủng hoảng chủ nghĩa Phục quốc Do Thái). New York: Times Books, Henry Holt, 2012.

(261) Theodore Sasson, The New American Zionism (Tạm dịch: Tân chủ nghĩa Do Thái Mỹ). New York và London: New York University Press, 2014.

(262) Là cơ chế tâm lý con người có xu hướng làm ngược lại những điều được yêu cầu.

(263) Roger Cohen, “The Goldstone Chronicles” (Tạm dịch: Biên niên sử Goldstone), New York Times, 7 tháng Tư, 2011.

1\ Các chư hầu triều Chu chia ra các tước vị Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Công tước là chư hầu thứ nhất

1\. Nhường Di: Bài xích, đánh các dân tộc Di; Nhường là đánh.

1\. Sào: ổ, nhà ở của người nguyên thủy.

2\ Toại là dụng cụ lấy lửa. (Chú ý: tất cả các chú thích trong sách này đều là của người biên soạn).

1\ Đông đạo, đông đạo chủ: Người chủ bữa tiệc, người thết khách.

1\ “Trong ba người cùng đi đường, tất sẽ có người làm thầy của ta đó”, “Ôn cái cũ biết được cái mới”. “Biết thì nói biết, không biết thì nói là không biết, thế mới là biết!”

2\ “Có và không đối lập nhau mà sinh ra, khó và dễ đối lập với nhau mà hình thành, dài và ngắn đối lập nhau mà thể hiện ra, cao và thấp đối lập với nhau mà tồn tại”. “Tai họa ư? Hạnh phúc kề sát bên cạnh nó. Hạnh phúc ư? Tai họa tàng ẩn ở bên trong nó”.

3\ Cai trị (dân chúng) phải thuận theo tự nhiên.

4\ Không biết gì và chẳng muốn nói gì.

1\ Chế độ tinh điền: trong xã hội nô lệ Trung Quốc, chủ nô phân chia ruộng đất thành những ô vuông hình chữ tỉnh (là cái giếng) để dễ bề trông coi nô lệ lao động.

1\ Khách Khanh: chức quan người nước ngoài.

1\ Ảnh Đô: Nay thuộc phía Bắc huyện Giang Lăng tỉnh Hồ Bắc, là thủ đô của nước Sở.

1\ Trong Tam Tự Kinh Vương Ứng Lâm đời Tống có câu: “Đầu huyền lương, Chùy thích cổ bĩ bất giáo, tự cần khô” nghĩa là Tôn Kinh treo đầu lên xà nhà (để học) Tô Tần lấy dùi đâm vào dùi (để học), người ta không được đi học mà vẫn chăm chỉ chuyên cần (tự học). Cổ đây có nghĩa là dùi.

1\ Đàn sắt: loại đàn cổ có 16 dây và 25 dây.

1\ Bảo Bình Khẩu: Nghĩa là Miệng bình quý

1\ Doanh Chính: Doanh là thắng lợi, là giành được, Doanh chính là giành được chính quyền.

1\ Trúc: loại đàn cổ có 13 dây, giống đàn tranh, dùng thước tre đánh vào dây phát ra âm thanh.

1\ Chữ tỉnh có nghĩa là cái giếng, ô đất ở giữa là của chủ nô phong kiến, 8 ô đất xung quanh là của nông nô, tá điền.

1\ Hoàng Lão chi học: Chỉ học thuyết của Lão Tử (Trang Tử).

2\ Vô vi nhi trị: cai trị dân chúng thuận theo lẽ tự nhiên.

1\.. Cưỡi ngựa, bắn tên, ăn mặc như người Hồ, biến việc đánh nhau bằng xe là chính, đổi thành cưỡi ngựa tác chiến là chính. Xem Triệu Ung - hồ phục kỵ xạ, tr 175 đến tr.185, Mưu lược Gia, tập 5 (Quân sự mưu lược gia). Nxb Công An nhân dân, Hà Nội, 1999. Dương Thu ái biên dịch.

(*) Danh thơm thường được dùng để chỉ tên của các cô gái trẻ, Tam Sinh bắt chước các chàng công tử trong sách nên mới hỏi như vậy.

(**) Hắc Bạch Vô Thường: Theo truyền thuyết dân gian Trung Quốc, Vô Thường là quỷ, vì vậy còn gọi là Quỷ Vô Thường, Quỷ Vô Thường lại có hai loại: Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường. Nhiệm vụ của Hắc Bạch Vô Thường là bắt giữ các linh hồn, tước đi sinh mệnh con người, đem linh hồn của con người xuống âm phủ, chờ Diêm Vương xử lý.

(*) Mỗi tình đồng tính.

(*) Câu này nguyên văn là phân vượn thôi, trong tiếng Trung phân vượn đồng âm với từ duyên phận nên nó cũng được sử dụng với nghĩa duyên phận, nhưng với sắc thái giễu cợt, đùa cợt. (N. d)

(*) Trong tiếng Trung, “bạch tửu” (rượu trắng) và “Bạch Cửu” đồng âm. (N. d)

(*) Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng. (N. d)

(*) Bồ tát Địa Tạng: Một vị Bồ tát chuyên cứu độ sinh linh trong địa ngục và trẻ con chết yếu. Có khi Bồ tát Địa Tạng cũng được xem là Bồ tát chuyên cứu giúp người lữ hành phương xa.

(*) Thư viện là một hình thức tổ chức giáo dục ở địa phương, xuất hiện vào thời Đường, phát triển ở thời Tống, lúc đầu chỉ do người dân tự thành lập, sau có sự tham gia của triều đình.

(*) Trong thời cổ, đàn ông tròn hai mươi tuổi mới được coi là đã trưởng thành.

(*) Đốt đàn nấu hạc: Lấy đàn làm củi, nấu chim hạc làm đồ ăn, ý nói phá hoại cái đẹp.

(*) Vợ ta.

(*) Giám sát việc hành hình.

Lá oregano: là một loại lá gia vị mà người Ý hay dùng trong chế biến bánh pizza, spaghetti hoặc làm nước sốt cà chua. (ND)

Air Force One là chuyên cơ dành riêng cho các chuyến công du của tổng thống Mỹ. (ND)

Yo hablo español: Bạn phải học tiếng Tây Ban Nha.

SUV: Kiểu xe thể thao đa chức năng, có thể vượt những địa hình xấu.

Trò chơi mà mọi người bày ghế thành vòng tròn, sau đó vừa di chuyển xung quanh vừa nhảy theo nhạc, đến khi nhạc dừng thì mọi người phải ngồi vào ghế, ai không kịp ngồi mà bị người khác tranh mất hết ghế thì bị loại.

Những đoạn phim thô, chưa qua chỉnh sửa; hoặc ở đây có thể hiểu là những buổi xem và nhận xét về những đoạn phim đó. Chúng được gọi như vậy là do trong quá trình làm phim, vào cuối ngày, những cảnh quay trong ngày sẽ được tập hợp, chèn thêm âm thanh, rồi in lên phim để hôm sau cho đạo diễn và các thành viên trong đoàn làm phim xem.

Loại khóa gồm hai dải băng, một dải chứa hàng nghìn cái móc li ti, một dải chứa hàng nghìn vòng tròn cũng nhỏ không kém. Khi ghép hai dải băng này lại, móc sẽ gắn vào vòng tạo nên một cơ chế giữ hết sức chắc chắn nhưng vẫn rất dễ gỡ ra. Nó xuất hiện trên rất nhiều loại đồ dùng như quai giày, cặp xách, v.v...

Nhân vật người mẹ trong phim hoạt hình Gia đình siêu nhân.

Nhân vật người con trai út trong phim hoạt hình Gia đình siêu nhân.

Disney's Nine Old Men: những nhà làm phim hoạt hình chủ chốt của Walt Disney, đã tạo ra nhiều bộ phim hoạt hình kinh điển của Disney như Nàng Bạch Tuyết và bảy chú Lùn, Người đẹp ngủ trong rừng, Pinocchio v.v...

Cái tên này do chính Walt Disney đặt cho họ.

Viết tắt của kindergarten, tức là mầm non, dành cho trẻ từ 4-6 tuổi

Multi-plane camera: một loại máy quay đặc biệt có khả năng tạo ra hiệu ứng không gian ba chiều trong phim hoạt hình, trái ngược với những bức vẽ hai chiều được dùng để sản xuất phim hoạt hình truyền thống.

Ingmar Bergman (1918-2007) là đạo diễn nổi tiếng của Đức, được gọi là “người đưa các cơn chấn thương của chúng ta lên màn ảnh”. Các bộ phim của ông có vai trò và ảnh hưởng vô cùng lớn đối với đời sống văn hóa phương Tây thời điểm đó.

1. H. Kaback, “Felix Rohatyn: Thước đo các ban lãnh đạo thời nay,” Giám đốc và ban điều hành, Xuân 2003, trang 20.
2. F. Kocourek, C. Burger và B. Richard, “Quản trị tập đoàn: sự thật cay đắng về hành vi ôn hòa,” Chiến lược và kinh doanh, năm 2003, 30, 60. (Chiến lược và kinh doanh do Booz Allen Hamilton xuất bản.)
3. J. Hill và T. Dalziel, ”Ban giám đốc và hiệu suất công ty,” Báo cáo Học viện Quản trị, tháng 07/2003, trang 385.
4. Lucier, R. Schuyt và J. Handa, “Hiểm họa đằng sau sự quản lý tốt,” Chiến lược và Kinh doanh, năm 2004, 35, 3.
5. Khảo sát Ban điều hành USC/Mercer Delta năm 2003, 2004 (New York: Mercer Delta Consulting, năm 2004, 2005).
6. J. W. Lorsch và D. Nadler, Báo cáo của Ủy ban Ruy-băng Xanh NACD về Bộ máy Lãnh đạo (Washington, D.C.: Hiệp hội Các Ban điều hành Tập đoàn Quốc gia, năm 2004).
7. D. A. Nadler, “Từ lễ nghi đến công việc thật sự: Ban điều hành – một đội ngũ,” Giám đốc và ban điều hành, Hè 1998, trang 28-31.
8. J. A. Sonnenfield, “Điều làm nên các ban lãnh đạo tuyệt vời,” Harvard Business Review, tháng 09/2002, trang 106.
9. D. A. Bailey và W. E. Knepper, Trách nhiệm của giám đốc và cán bộ doanh nghiệp (Dayton, Ohio: Matthew Bender & Co., năm 2002).
1. Chỉ số Ban lãnh đạo Spencer Stuart: Xu thế và hoạt động của ban điều hành tại các tập đoàn Hoa Kỳ khổng lồ (Chicago: Spencer Stuart, năm 2004), trang 7.
2. A. Raghavan, “CEO nói ‘Không’ với ban lãnh đạo,” Wall Street Journal, tháng 01/2005, trang B1.
3. M. Schroeder, “Cải cách doanh nghiệp: Năm đầu tiên: Hãy sống sạch, làm giàu không dễ – giới chỉ trích cho rằng Luật Sarbanes-Oxley đã gây khó dễ cho thị trường chứng khoán, đóng băng sự mạo hiểm, nhưng hiệu quả lại không xứng đáng,” Wall Street Journal, ngày 22/07/2003, trang C1.
4. E. Dash, “Kỳ vọng lớn dành cho các giám đốc (và cái giá phải trả),” New York Times, ngày 04/04/2004, trang C10.
5. Chỉ số Ban lãnh đạo Spencer Stuart, năm 2004, trang 7.

1. Chỉ số Ban lãnh đạo Spencer Stuart: Xu thế và hoạt động của ban điều hành tại các tập đoàn Hoa Kỳ khổng lồ (Chicago: Spencer Stuart, năm 2000), trang 14.
2. J. R. Engen, “Thời hoàng kim của giám đốc danh dự,” Thành viên Lãnh đạo Doanh nghiệp, tháng 01-02/2005, 8(1), 30-32.
3. Hội nghị ủy ban lãnh đạo về lòng tin công chúng và doanh nghiệp tư nhân (New York: Hội nghị Ban điều hành, năm 2003), trang 21.
1. Phân tách vai trò CEO/chủ tịch (Portland, Me.: Thư viện Doanh nghiệp, tháng 03/2004.) <http://www.thecorporate-library.com/Governance-Research/spotlight-topics/spotlight/boardsanddirectors/SplitChairs2004.html>. Cập nhật tháng 03/2005.
2. C. Lucier, R. Schuyt và J. Handa, “Hiểm họa đằng sau sự quản lý tốt,” Chiến lược và Kinh doanh, năm 2004, 35, 3. (Chiến lược và kinh doanh do Booz Allen Hamilton xuất bản.)
1. M. Millstein, “Quy trình quản trị tự điều chỉnh,” Giám đốc và ban điều hành, Xuân 2003, trang 26-31.
2. Chỉ số Ban lãnh đạo Spencer Stuart: Xu thế và hoạt động của ban điều hành tại các tập đoàn Hoa Kỳ khổng lồ (Chicago: Spencer Stuart, năm 2000), trang 30.
1. D. A. Nadler, “Từ lễ nghi đến công việc thật sự: Ban điều hành – một đội ngũ,” Giám đốc và ban điều hành, Hè 1998, trang 28-31.
2. D. A. Nadler, “Xây dựng bộ máy điều hành vững mạnh,” Harvard Business Review, trang 102-111.
3. J. A. Sonnenfield, “Điều làm nên các ban lãnh đạo tuyệt vời,” Harvard Business Review, tháng 09/2002, trang 106.
4. M. Langely, “Những ngày huyền ảo cuối cùng của chủ tịch AIG sau 37 năm cai trị,” Wall Street Journal, ngày 01/04/2005, trang 1.
5. K. M. Eisnhart, “Chiến thuật ra quyết định chiến lược,” Sloan Management Review, Xuân 1999, trang 65-72.
1. J. Slywotzky và D. J. Morrison, Các hình mẫu lợi nhuận (New York: Times Business, 1999).

2. Hội nghị ủy ban lãnh đạo về lòng tin công chúng và doanh nghiệp tư nhân (New York: Hội nghị Ban điều hành, năm 2003), trang 9.
3. D. A. Nadler, Quán quân thay đổi (San Francisco: Jossey-Bass, năm 1998).
4. P. Plitch, “Đã sẵn sàng chưa?” Wall Street Journal, ngày 24/02/2003, trang R3; J. S. Lublin, “Lợi ích nhiều, trách nhiệm lớn,” Wall Street Journal, ngày 24/02/2003, trang R4.
1. S. Craig and K. Brown, ”Schwab Ousts Pottruck nhậm chức CEO,” Tạp chí Phố Wall, ngày 21/07/2004, trang A1.
2. J. A. Conger, E. E. Lawler III, và D. L. Finegold, “Giữ vững trách nhiệm lãnh đạo,” Động lực tổ chức, Hè 1998, trang 7-20.
3. R. E. Berenbeim, Ban điều hành doanh nghiệp: Tuyển chọn, đánh giá và kế nhiệm CEO (Báo cáo số: 1103–95-RR) (New York: Hội nghị Ban điều hành, năm 1995), trang 36.
4. C. K. Brancato và D. Hervig, Hội đồng phụ trách lương thưởng: Những phương pháp xây dựng mức lương giám đốc hiệu quả nhất (Báo cáo số: R-1306–01-RR) (New York: Hội nghị Ban điều hành, năm 2001), trang 33.
5. Berenbeim, Các ban điều hành doanh nghiệp, trang 28.
6. Đánh giá Tổng giám đốc (Los Angeles: Korn/Ferry International/Khoa Kinh doanh – Đại học Nam California), năm 1998, trang 10-11.
7. J. A. Conger, E. E. Lawler III, và D. L. Finegold, Ban điều hành doanh nghiệp: Những chiến lược đóng góp giá trị trong hàng ngũ lãnh đạo (San Francisco: Jossey-Bass, năm 2001).
1. W. A. Pasmore và R. Torres, ”Lựa chọn CEO kế tiếp: Kế nhiệm là quá trình, không phải một cuộc đua.” Tạp chí Mercer Management, năm 2003, 16, 67-75.
2. Khảo sát Ban điều hành tập đoàn USC/Mercer Delta năm 2004 (New York: Mercer Delta Consulting, năm 2005).
3. “100 ngày đầu tiên: Thách thức mới của CEO,” Mercer Delta Insight, năm 2001.
4. R. Charan, S. Drotter, và J. Noel, Nguồn cung lãnh đạo: Xây dựng một công ty lãnh đạo hiệu quả như thế nào (San Francisco: Jossey-Bass, năm

2001).

1. M. Langley và I. McDonald, “Vụ phạm pháp của Marsh Averts với CEO mới,” Wall Street Journal, ngày 26/10/2002, trang A1.

2. C. Roux-Dufort, “Vì sao các tổ chức không học hỏi từ khủng hoảng,” Đại học học St. John, Cao đẳng Quản trị Kinh doanh, Báo cáo đánh giá doanh nghiệp, năm 2000, 21(3), 25-30.

1. B. Behan and J. Brant, “Đánh giá việc xây dựng ban điều hành hiệu quả,” NACD Directors Monthly, tháng 06/2004, trang 9-11. Directors Monthly do Hiệp hội các Ban điều hành Tập đoàn Quốc gia, Washington, D.C. phát hành; xem <http://www.nacdonline.org>.

1. M. Quigley và G. Scott, Quản trị bệnh viện và trách nhiệm tại Ontario (Ontario, Canada: Hiệp hội Bệnh viện Ontario, tháng 02/2005), chương 7.

2. Báo cáo tình hình tại văn phòng Tổng Kiểm toán Hạ viện (Canada: Bộ trưởng Công trình công cộng và Công tác Chính phủ, tháng 02/2005), chương 7.

3. G. Bragues, “Nhiệm vụ phân đôi: Dân chủ cổ đông không có chỗ trong thị trường vốn sở hữu: Nhà đầu tư có quyền lựa chọn ví tiền của họ nếu có cơ hội,” National Post, ngày 19/05/2004, trang FP19.

4. J. Kay, “Không bê bối: Trong thế giới Hậu Enron-Worldcom-Hollinger, ban điều hành và các giám đốc sẽ phải chịu sức ép cải cách bản thân,” National Post, ngày 01/04/2004, trang FP11.

5. P. Desmarais, “Kiểm soát là kiểm soát: Áp dụng các đề xuất của giám đốc độc lập vào các công ty sắp cổ phần hóa hiện nay sẽ khiến quyền lợi tài sản bị tấn công và tước đoạt,” National Post, ngày 31/01/2004, trang FP11.

6. G. Fabrikant, “Các gia tộc và doanh nghiệp lớn đã hòa hợp với nhau?” New York Times, ngày 24/04/2005, trang C1.

7. S. Prashad, “Doanh nghiệp gia đình không đảm bảo thành công: Nghiên cứu cho thấy các công ty này thường thất bại ở thế hệ thứ hai hoặc thứ ba,” Toronto Star, ngày 02/09/2004, trang ONT D22.

1. Xếp hạng năng lực quản trị toàn cầu năm 2004 (New York: Governance Metrics International, tháng 05/2005). <http://www.gmiratings.com>. Truy cập tháng 05/2005.

2. D. Higgs, Đánh giá vai trò và tính hiệu quả của giám đốc cổ vấn (Báo cáo Higgs) (London: The Stationery Office, tháng 06/2002), trang 3–23.
3. Hội đồng Báo cáo Tài chính, “Bộ luật Hồn hợp – Sau một năm,” ngày 13/01/2005. <http://www.frc.org.uk/press-/pub0738.html>. Cập nhật tháng 03/2005.
4. L. Urquhart, “Inchcape bổ nhiệm Tổng giám đốc trái với khuyến nghị của Higgs,” Financial Times (London), ngày 01/03/2005, trang 25.
5. Báo cáo hoạt động quản trị doanh nghiệp thường niên (London: Ủy ban Cổ vấn Nghiên cứu Đầu tư Trợ cấp, năm 2004).
6. L. Tyson, Báo cáo bổ nhiệm và phát triển các giám đốc cổ vấn (London: Trường Kinh doanh London, tháng 06/2003).
7. Báo cáo về nữ giới trong FTSE năm 2004 (Cranfield, Bedford, Vương quốc Anh: Khoa Quản trị – Đại học Cranfield, năm 2004).
8. Báo cáo về hiệu quả ban điều hành: Báo cáo khảo sát thường niên nhóm FTSE 100, năm 2004, (London: Independent Audit Limited, năm 2004).
9. B. Hudson, “Đánh giá ban điều hành: Vai trò của chủ tịch,” Chuyên đề phát triển ban điều hành của Mercer Delta, năm 2004, trang 3.
10. Khảo sát chủ tịch độc lập và giám đốc cổ vấn (London: Independent Remuneration Solutions, tháng 01/2005).
11. Khảo sát lương thưởng dành cho giám đốc (London: Watson Wyatt, tháng 10/2004).
12. Thù lao cho giám đốc cổ vấn theo Thông cáo Higgs (London: PricewaterhouseCoopers, năm 2004), trang 3, <http://www.pricewaterhousecoopers.co.uk>. Cập nhật tháng 03/2005.
13. Nghiên cứu ban giám đốc thường niên năm 2004 (Los Angeles: Korn/Ferry International, năm 2004).